

Σιωνισμός και Εθνικές

- Ο ΜΙΣΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΑΠΟ ΤΑ «ΙΕΡΑ» ΤΟΥΣ ΚΕΙΜΕΝΑ...
- Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ
- ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟ
- Ο ΜΥΘΟΣ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΩΝ
- ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ 1821
- ΕΒΡΑΙΟΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ
- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΕΒΡΑΪΚΑ ΔΑΝΕΙΑ
- Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ
- Κ.Κ.Ε. ΚΑΙ ΕΒΡΑΙΟΙ
- ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
- ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗ
- MOSSAD ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑ
- ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΤΕΣΤΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΒΡΑΙΟΔΟΥΛΟ
- ΕΠΙΛΟΓΟΣ
- ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΥΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ

Ο ΜΙΣΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΑΠΟ ΤΑ «ΙΕΡΑ» ΤΟΥΣ ΚΕΙΜΕΝΑ...

Τα ανθελληνικά αισθήματα τα οποία τρέφουν οι εβραίοι για τον Ελληνισμό είναι πασίγνωστα και δεν επιδέχεται αυτός ο ισχυρισμός την ελάχιστη διάψευση. Για να μη θεωρηθεί όμως ότι ομιλούμε εξ' ονόματος των εβραίων, κρίνεται αναγκαίο να παρατεθούν οι αντιλήψεις των ιδίων σε σχέση με τον Ελληνισμό, όπως αυτές διατυπώνονται στα ιερά τους βιβλία, αρχής γενομένης από το Ταλμούδ:

«Κατηραμένος ας είναι εκείνος, όστις την του Ελληνος Σοφίαν διδάσκει τοις υιοίς αυτού».

Επίσης στο έργο «αποκάλυψις» αναφέρονται επί λέξει τα εξής... φιλελληνικά: «Ένα από τα επτά κεφάλια του θηρίου είναι η Ελλάς».

Επιπροσθέτως το «Δευτερονόμιον» (34) περιλαμβάνει, μεταξύ των άλλων και τα ακόλουθα: «Η μάχη εκτυλισσόμενη εις τους ουρανούς όπου αι κατηραμένοι πνευματικάι

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

δυνάμεις των βασιλείων της Περσίας και της Ελλάδος ανθίστανται εις τον Κύριον, αργοπορούντες την εκπλήρωσιν του έργου Αυτού».

Εξ' άλλου στο «Δευτερονόμιον» (17, 12) αναφέρονται τα εξής προκλητικά: «Αυτός που δεν θα θελήση να υπακούση στην εξουσία του Γιαχβέ, θα πεθάνη».

Στον «Ιερεμία» (12, 3) οι εβραίοι απευθυνόμενοι προς τον εβραιοθεό γιαχβέ, του εκφράζουν την κατωτέρω επιθυμία: «Πάρε τους ω Γιαχβέ, όπως τ' αρνιά προς το σφαγείο και ετοίμασέ τους για το μακελειό».

Αναφορικά με την εκλεκτικότητα των εβραίων, το... θεόπνευστο «Δευτερονόμιο» παραθέτει τα ακόλουθα: Ο λαός του Ισραήλ είναι διάφορος των άλλων. Ο Θεός εξ' υπ' αρχής έθεσε αυτόν εκτός και διάχωρον των άλλων εθνών».

Θα ήταν υπερβολικό, και άνευ ουσίας, το να αναλωθεί η παρούσα μελέτη στην παράθεση των εκατοντάδων, δίχως υπερβολή, χωρίων τα οποία στάζουν στην κυριολεξία θανατηφόρο δηλητήριο κατά του Ελληνισμού, προερχόμενα από τις χωρίς αξία ιουδαϊκές γραφές, οι οποίες μόνο δολοφονικές διαθέσεις, κτηνώδη ένστικτα και χυδαίες παρορμήσεις -αντιπροσωπευτικές του εβραϊκού ήθους- αντικατοπτρίζουν. Είναι ευκρινές ότι διακατεχόμενοι οι εβραίοι από ένα διαρκές σύμπλεγμα κατωτερότητας, επιδιώκουν να υποβαθμίζουν τεχνηέντως τους άλλους λαούς, επιθυμώντας για αυτούς τα χειρίστα.

Τα ανωτέρω αποσπάσματα, τα οποία όλων ενδεικτικώς επελέγησαν, θα ήταν οπωσδήποτε χρήσιμο να καταστούν αντικείμενα επισταμένης αναγνώσεως και αναλύσεως από τους υποστηρικτές της ανύπαρκτης «ελληνοεβραϊκής φιλίας»...

Ο ανθελληνισμός ωστόσο των εβραίων, δεν εξαντλείται μόνο στα ιερά τους κείμενα. Προσλαμβάνει και επιστημονικοφανή χαρακτήρα, ή μάλλον οι ιουδαίοι καταφεύγουν ακόμη και στην επιστημονική παραποίηση, προκειμένου να εκδηλώσουν το ανθελληνικό τους μένος.

Αιώνες τώρα, οι εβραίοι επιχειρούν, ανεπιτυχώς, να αποκρύψουν με δόλια τεχνάσματα, τις τιτάνιες διαστάσεις του Ελληνικού πνευματικού οικοδομήματος, αποσιωπώντας το γεγονός ότι όλες οι τέχνες και οι επιστήμες, γεννήθηκαν και ήκμασαν στην Ελλάδα. Βαθύς γνώστης της πανουργίας αλλά και της ιστορικής παραποιήσεως ο μοχθηρός εβραίος αποστέρησε από την Ελληνική δικαιοδοσία, προσωρινά βεβαίως, ανυπολόγιστη δύναμη γνώσεως.

Αναφορικά με το μέγεθος της πρωτοφανούς ιστορικής παραποιήσεως που συντελέστηκε, παρατίθενται ενδεικτικά τα ακόλουθα, αδιάσειστα, στοιχεία.

Ο εβραίος καθηγητής Ερνέστος Μαξ, εκστόμισε το 1903 βαρύτατη ύβρη κατά του Ελληνικού Πολιτισμού, ισχυριζόμενος ότι «...το αρχαίο ελληνικό πνεύμα εμποδίζει την πρόοδο του πολιτισμού και των επιστημών, γι' αυτό πρέπει να πάψουμε να ασχολούμαστε

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

μ' αυτό...». Πόσο αλήθεια εναρμονίζεται η μειωτική αυτή θέση του σιωνιστή, καθώς και όσες ενδεικτικώς παρατιθέμενες έπονται, για το αρχαίο Ελληνικό Πνεύμα, με τα όσα αναφέρονται σχετικά στα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών: «...Θ' αντικαταστήσουμε τον κλασικισμό, καθώς και κάθε μελέτη της αρχαίας ιστορίας, η οποία δίνει περισσότερα κακά παρά καλά παραδείγματα, με τη μελέτη του προγράμματος του μέλλοντος...»

Θα ήταν επουσιώδης παράλειψη να μην αναφερθεί ότι οι διαστρεβλωτικές προσπάθειες των εβραίων δεν εστιάζονται μόνο στον τομέα της αρχαιογνωσίας, αλλά εκτείνονται και στον τομέα της ιστορίας και όλων κατ' επέκταση των επιστημών. Εβραίοι και «ιουδαίζοντες» καθηγητές, αποδύονται σε μία συστηματική προσπάθεια να διαστρέψουν την ιστορία και την επιστημονική αλήθεια, καθώς η ανάδειξη της καταδεικνύει την ανεπιθύμητη για τους πιστούς της Σιών, πνευματική ανωτερότητα του Ελληνισμού έναντι ολόκληρης της Οικουμένης.

Στα πλαίσια αυτά εντάσσεται και η απόπειρα του εβραίου μαθηματικού των αρχών του αιώνα μας Δαβίδ Χίλμπερτ, να καταργήσει την Ευκλείδιο Γεωμετρία. Ο Χίλμπερτ εξέδωσε το 1900 δική του γεωμετρία, η οποία τελικώς απεδείχθη αστήρικτη και ακατανόητη με αποτέλεσμα να καταρριφθεί.

Ενας άλλος εβραίος από την Αυστρία, ο Οθων Νοϊγκεμπάουερ, προέβη χωρίς κανέναν απολύτως ενδοιασμό, στη συνολική κριτική του Ελληνικού πνευματικού οικοδομήματος, αναφέροντας ότι «οι αρχαίοι Έλληνες εμπόδισαν την ανάπτυξη των μαθηματικών και του Πολιτισμού επί 2000 έτη». Ο ίδιος συγγραφέας υποστήριξε την άποψη, ότι το Πυθαγόρειο θεώρημα είχε επινοηθεί στη Βαβυλώνα ήδη από το 1800 π.Χ. καθώς και ότι η μαθηματική σκέψη του Πυθαγόρα δεν περιείχε κανένα είδος αποδείξεως. Την επίθεση κατά του Ευκλείδη, συνέχισε ο Ολανδοεβραίος «καθηγητής» Εβερτ Μ. Μπρουνς από το Αμστερνταμ. Ο σιωνιστής αυτός, εξέδωσε το 1968 μία μελέτη με τίτλο «Η Ευκλείδιος γεωμετρία κατά την αρχαιότητα» στην οποία επιχείρησε να παρουσιάσει τον Ευκλείδη σαν «έναν άξεστο και πειραματικό φυσικό», αμφισβητώντας άμεσα την κατάρτισή του. Αυτός ήταν και παραμένει ο σιωνισμός ανά τους αιώνες, αμείλικτος εχθρός του ανθρώπου και του πολιτισμού.

Μία πολύ «περίεργη» άποψη περί του **Πυθαγόρου**, δημοσιεύουν τα εβραϊκά «Χρονικά» (τεύχος Μαΐου - Ιουνίου 1988).

Το σχετικό δημοσίευμα αναφέρει επί λέξει τα ακόλουθα:

«Ενας από τους πρώτους Έλληνες φιλοσόφους που κατά τον Ιώσηπο ήρθε σε επαφή με την εβραϊκή φιλοσοφία ήταν ο Πυθαγόρας, επικαλούμενος κάποιον μεταγενέστερο βιογράφο του, το Ερμιππο...». Και παρακάτω υποστηρίζει: «...Με άλλα λόγια ο Ιώσηπος υποστηρίζει ότι ο γνωστός φιλόσοφος της Σάμου, που όπως γνωρίζουμε προφανώς να έχει έρθει σε επαφή και με άλλες ανατολίτικες δοξασίες, είχε εισαγάγει στη φιλοσοφική του σκέψη, στοιχεία από την εβραϊκή θρησκεία...».

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Δυστυχώς για τους εβραίους, ουδεμία έγκυρη ιστορική μαρτυρία υφίσταται που να τεκμηριώνει τον ισχυρισμό ότι ο Πυθαγόρας «εισήγαγε στη φιλοσοφική του σκέψη στοιχεία από την εβραϊκή θρησκεία!», γι' αυτό θ' ήταν συνετό να προσέχουν τι ισχυρίζονται, διότι η ιστορική παραποίηση έχει και τα όριά της...

Καλό θα ήταν επίσης ο συντάκτης του κειμένου, να μας εκθέσει σε τι συνίσταται η διαβόητη «εβραϊκή φιλοσοφία», διότι πέρα από τη νομαδική ζωή και τις μαστροπείες του Αβραάμ, δεν γνωρίζουμε να είχε επιδείξει τίποτε άλλο ο εβραϊσμός.

Όσον αφορά τον συγγραφέα του κειμένου Μ. Λίτση, θα έπρεπε να γνωρίζει ότι σε αντίθεση προς αυτά που υποστηρίζει, οι Έλληνες είναι εκείνοι που έχουν πανάρχαιη ιστορία και όχι οι εβραίοι που οπωσδήποτε μόνο «βίοι παράλληλοι» δεν υφίστανται μεταξύ Ελλήνων και Εβραίων. Κι η προπαγάνδα ακόμη, χρειάζεται την τέχνη της. Όταν είναι απροκάλυπτη, όχι μόνο δεν πείθει αλλά και γελοιοποιεί. Κύριοι του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου, γνωρίζουμε ποια είναι η τέχνη σας, λίγη σοβαρότητα όμως δεν βλέπτε, έστω και για να τηρούνται κάποια προσχήματα, εκτός κι εάν κρίνετε ότι είναι τέτοιο το επίπεδο εκείνων στους οποίους απευθύνετε την προπαγάνδα σας, ώστε δεν χρειάζεται...

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Η σύγκρουση ανάμεσα στον Ελληνισμό και στον Εβραϊσμό, συγκεκριμενοποιείται προς τα τέλη του 17ου αιώνα π.Χ. μία περίοδο κατά την οποία συντελείται μία πολιτιστική ανάπτυξη των Φιλισταιών στις ακτές της Παλαιστίνης. Οι Φιλισταίοι ως γνωστόν είναι ελληνικό φύλο που έλκει την καταγωγή από τους Αχαιούς, προέρχεται δε από την Κρήτη.

Οι Φιλισταίοι λοιπόν, φορείς μίας υψηλής πολιτιστικής παραδόσεως που όμοιά της δεν είχαν ποτέ γνωρίσει οι νομάδες σημίτες, επεκτείνονται σε ολόκληρη την περιοχή της Παλαιστίνης. Τότε ακριβώς επιχειρείται λυσσωδώς η εκδίωξή τους από τους Χανανίτες και τους ευρισκόμενους σε πρωτόγονη κατάσταση περιφερόμενους ιουδαίους. Μέχρι να επέλθει η επιβολή των Φιλισταιών, προηγήθηκε ένας αγώνας αδυσώπητος, σηματοδοτώντας την αρχή της συγκρούσεως, ανάμεσα στον Ελληνισμό και στον εβραϊσμό.

Στο σημείο αυτό αξίζει να επισημανθεί, ότι τους Φιλισταίους οι Αιγύπτιοι τους αποκαλούσαν «Παλαισάτι», δηλαδή πρόσφυγες, ονομασία από την οποία προήλθε αργότερα η λέξη «Παλαιστίνιος». Ανιχνεύοντας τις πηγές του παρελθόντος, προκύπτει ότι η χώρα της Παλαιστίνης, ουσιαστικά γη Ελληνική, έλαβε την ονομασία της από τον Ηρόδοτο. Το δε νότιο τμήμα της Παλαιστίνης, της γης δηλαδή των «Παλαισάτι» - Φιλισταιών, ονομαζόταν από τους εβραίους «νεγέβ των Χερεθί», φράση η οποία σημαίνει «νότος των κρητών» ακριβώς λόγω της κυρίαρχης παρουσίας των Φιλισταιών στην περιοχή.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Οι εβραίοι, ουδέποτε συμβιβάστηκαν με την Ελληνική παρουσία στην Παλαιστίνη. Αντιπροσωπευτικό δε των αισθημάτων που έτρεφαν και που εξακολουθούν να τρέφουν για τους Έλληνες, είναι το ακόλουθο απόσπασμα, προερχόμενο από τον «προφήτη» Σοφωνία (6ος αιώνας π.Χ.), έναν από τους απειράριθμους συγγραφείς περικοπών της Παλαιάς Διαθήκης: «Αλίμονον εις τους κατοικούντας εις τα παράλια της θαλάσσης, εις το έθνος των Κρητών. Ιδού ο λόγος του κυρίου εναντίον σας: Θα σε ταπεινώσω, χώρα των Φιλισταίων, θα σε ερημώσω, ώστε ουδείς κάτοικος να υπάρξει. Και θα γίνει λιβάδιον, βοσκότοπος δια τους ποιμένας και μάνδρα δια τα πρόβατα. Αύτη θα μοιρασθή δια κλήρου εις το υπόλοιπον του Οίκου του Ιούδα...»

Εξ άλλου η επινόηση και διαιώνιση του μύθου της κατατροπώσεως του Φιλισταίου Γολιάθ από τον ισχνό εβραίο Δαβίδ αποτελεί έναν μύθο που συνιστά κωδικοποίηση μιας οδυνηρής πραγματικότητας, η οποία αλληγορεί την προσπάθεια που κατέβαλλε δια δόλου ο σιωνισμός, προκειμένου να επιτύχει την εξόντωση του πανίσχυρου μυικά, αλλά άδολου Γολιάθ (Ελληνισμού), με σκοπό την τελική εξόντωσή του. Υποδηλώνει την σύγκρουση της δολιότητας με τη δύναμη και την επικράτηση της πρώτης.

Επανερχόμενοι στο κυρίως θέμα, πρέπει να τονίσουμε ότι την Ελληνικότητα των Φιλισταίων δεν διανοούνται να την αμφισβητήσουν ούτε τα ίδια τα φερέφωνα του εβραϊσμού. Χαρακτηριστική επ' αυτού είναι η περίπτωση του πρέσβη Γ. Τσορμπατζή, γνωστού φιλοσιωνιστή, ο οποίος σε βιβλίο που εξέδωσε το 1905 υπό τον τίτλο «Ήως της Εβραϊκής Παλιγγενεσίας», αναφορικά με την καταγωγή των Φιλισταίων, παραθέτει τα ακόλουθα αποκαλυπτικά στοιχεία: «Οι Φιλισταίοι ήταν Έλληνες, Κρήτες ιδία, αποικήσαντες εις Παλαιστίνη κατά το 1500 ή 1800 π.Χ., ήτοι επί της εποχής του Μυκηναϊκού Πολιτισμού. Παρά την Βηθλεέμ ευρέθη μία των κυριοτέρων πόλεων, η Μητρόπολις ίσως των Φιλισταίων, εκτισμένη επί ερειπίων ετέρας πόλεως των αρχαίων ιθαγενών Χαναναίων, ηττηθέντων προφανώς υπ' εκείνων. Τα εν τοις τάφοις των Φιλισταίων ευρεθέντα χαλκά ή αργυρά κοσμήματα και πήλινα αγγεία, προδίδουν αριδήλως την Μυκηναϊκήν τέχνην των, αντιθέτως προς τα εν τοις συγχρόνοις τάφοις ευρήματα, πάντα ευτελούς και πρωτογόνου σχεδόν νεολιθικής εποχής, ενώ και τα οστά των τάφων των Φιλισταίων, καταδεικνύουν ομοίως την ανθρωπολογικήν διαφοράς της φυλής. Ετέρα έκπληξις την οποίαν επεφύλαττεν εις την Ελληνικήν Ιστορίαν η αρχαιολογική σκαπάνη, είναι ότι δεν παρελάβομεν ημείς την γραφήν των Φοινίκων, αλλ' οι Φοίνικες παρά των Φιλισταίων υπό τον αρχαιότατον ιερογλυφικόν τύπον, 22 γράμματα του οποίου απετέλεσεν την βάση του βραδύτερον μεταδοθέντος εκ Φοινίκης αλφαβήτου...»

Κατά πολύ αργότερα, οι έχοντες σημετική καταγωγή Φοίνικες, θα πολεμήσουν λυσαλλέα τον Ελληνισμό σε όλες τις περιοχές του, με σκοπό να καταστούν ισχυρή ναυτική δύναμη. Οι Φοίνικες θα συνεργασθούν στενά με τους Πέρσες εναντίον των Ελλήνων και το 498 π.Χ., έτος κατά το οποίο οργανώθηκε από τον Αρισταγόρα και τον Ιστιαίο η Ιωνική Επανάσταση κατά των Περσών, οι Ιώνες θα κατατροπώσουν τον φοινικικό στόλο πλησίον της Σαλαμίνας της Κύπρου.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Θα επακολουθήσει μία δυσμενής έκβαση των θαλασσίων επιχειρήσεων τις οποίες διεξήγαν οι Έλληνες, η οποία θα ολοκληρωθεί με τη διάλυση του στόλου των Ιώνων από τους Φοίνικες, ύστερα από ναυμαχία που δόθηκε κοντά στη νήσο Λόδη το 596 π.Χ. Αιτία της ήττας ήταν η οργανωτική αδυναμία του Ιωνικού στόλου, ήττα η οποία θα ανοίξει το δρόμο στους Πέρσες για την κατάληψη της Μιλήτου και την εξόντωση των κατοίκων της. Μία άγνωστη πτυχή στους ελληνοπερσικούς πολέμους αποτελεί το γεγονός ότι στην εκστρατεία του Ξέρξη κατά της Ελλάδας, σημαντικότατο παρασκηνιακό ρόλο διαδραμάτισε η σύζυγος του Πέρση βασιλιά, η εβραία Εσθήρ. Η Εσθήρ προκειμένου να επηρεάσει αποφασιστικά τη γνώμη του Ξέρξη, αναφορικά με το ζήτημα της εκστρατείας, εξόντωσε το φιλέλληνα σύμβουλό του Αμμάν και σε πλήρη σύμπνοια με τον επίσης εβραϊκής καταγωγής πρωθυπουργό Μαρδοχαίο, έστρεψαν τον Πέρση αυτοκράτορα κατά των Ελληνικών πόλεων.

Όταν ο Ξέρξης θα εκστρατεύσει κατά της Ελλάδος, το 480 π.Χ. ο φοινικικός στόλος με το βασιλιά της Σιδώνας Τετρανέστο, της Τύρου Μάπεν και της Αράδου Μερβαάλ, θα μεταφέρει το μηδικό ασκέρι στα ελληνικά εδάφη. Οι φοίνικες όμως δεν περιορίστηκαν σε αυτές τους τις ανθελληνικές ενέργειες, αλλά επετέθησαν και στην Μεγάλη Ελλάδα κατά των Ελλήνων, σε σύμπραξη με τους αποίκους τους Καρχηδονίους.

Ωστόσο τα μισελληνικά τους σχέδια δεν ευοδώθηκαν. Την ημέρα κατά την οποία ο περσικός στόλος που είχε φοινικική ηγεσία καταστράφηκε στην ένδοξη ναυμαχία της Σαλαμίνας, το 480 π.χ., ο τύραννος των Συρακουσών Γύλων, νικούσε τα στρατεύματα των Φοινίκων στην μάχη που διεξήχθη κοντά στην Ιμέρα, κατά την οποία μάλιστα σκοτώθηκε και ο αρχηγός των Φοινίκων Αμίλκας. Δεν θα πρέπει, οπωσδήποτε, να διαφύγει της προσοχής μας το γεγονός ότι ο προδότης στη μάχη των Θερμοπυλών, ο μηδίσας Εφιάλτης, ήταν γεφυραίος...

Όμως οι εβραϊκές ραδιουργίες δεν σταματούν στο σημείο αυτό. Ο «περιούσιος λαός» εμπνεόμενος από τον ιουδαίο ιστορικό Φλ. Ιώσηππο, ο οποίος στα έργα του «Λόγοι κατ' Απίωνος» και «Ιουδαϊκή Αρχαιολογία» επιχειρεί να υποβαθμίσει την ζωτική συμβολή των Ελλήνων στη γένεση του Πολιτισμού, επιδίδεται στην διαστροφή της αλήθειας.

Πληθώρα ιστορικών στοιχείων αποδεικνύουν ότι ανάμεσα στο 1000 και στο 500 π.Χ. κλιμακώνεται εντονότατα η αντίθεση ανάμεσα στους Έλληνες και στους Φοίνικες εμπόρους. Η κυριαρχία στη Μεσόγειο, αποτελεί ζωτικό στόχο αμφοτέρων των πλευρών, η επίτευξη του οποίου συνεπάγεται τον έλεγχο της οικονομικής ζώνης της ευρύτερης περιοχής. Κάτω από αυτή την εξήγηση παρέχεται μία επαρκής απάντηση στο ερώτημα, γιατί οι φοίνικες εξέθρεψαν ένα πρωτοφανές μίσος κατά των Ελλήνων και έγιναν μηδίσαντες. Είναι απόλυτα τεκμηριωμένο ότι οι Γεφυραίοι (σημιτικής καταγωγής) συνετέλεσαν αποφασιστικά τόσο στην συνθηκολόγηση της Μιλήτου και της Αλικαρνασού, όσο και στην υπονόμευση της άμυνας της Εφέσου, την οποία ανενδοίαστα κατέστρεψαν. Ο δε Γεφυραίος, με εξελληνισμένο όνομα, Ηρόστρατος, πυρπόλησε και κατέστρεψε το ναό της Αρτέμιδος στην Έφεσο, δημιούργημα που συγκαταλεγόταν στα Επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Εκδηλη υπήρξε επίσης η αντίδραση των εβραίων στην προσπάθεια την οποία κατέβαλλε ο Μ. Αλέξανδρος δια της οποίας απέβλεπε στην πολιτική ένωση του Ελληνισμού. Είναι ιστορικά γνωστό, ότι η μοναδική πόλη που αντιστάθηκε στο ενωτικό κήρυγμα του Αλεξάνδρου, πριν ξεκινήσει την εκστρατεία του προς την Ασία, ήταν η Θήβα. Η πόλη των Θηβών, αποτελούσε την ισχυρότερη, εντός Ελλάδος, κοινότητα των Γεφυραίων*, οι οποίοι υπήρξαν προγενέστερα οι πρώτοι μηδίσαντες στρεφόμενοι κατά του Ελληνισμού. Επίσης οι γεφυραίοι ήταν εκείνοι που εισήγαγαν στον ελλαδικό χώρο το νοσηρό φαινόμενο της ομοφυλοφιλίας και της παιδεραστίας.

Η καταστροφή της κοινότητας των γεφυραίων και η εξάλειψη της ισχύος τους, επέφερε την ενότητα του Ελληνισμού.

Κατά την διεξαγωγή της εκστρατείας του Μ. Αλεξάνδρου προς την Ασία και συγκεκριμένα κατά τη διέλευση της Μικράς Ασίας, ο μακεδόνας στρατηλάτης έγινε μάρτυρας σωρείας ανθελληνικών ενεργειών που διέπραξαν οι γεφυραίοι, τους οποίους απέπεμψε από όσες Ελληνικές πόλεις απελευθερώθηκαν.

Ακόμα είναι γνωστό ότι ο Αλέξανδρος τους επέβαλλε, σαν ανταπόδοση και ελάχιστη τιμωρία για τα επαίσχυντα εγκλήματά τους, σκληρές οικονομικές κυρώσεις, ενώ πολλοί από αυτούς πλήρωσαν τις πράξεις τους με την ποινή του θανάτου. Στο σημείο αυτό αξίζει να τονισθεί, ότι ιδιαίτερα σθεναρή αντίσταση στα στρατεύματα του Αλεξάνδρου προέβαλλε η σημαντική Τύρος, μία στάση η οποία ερμηνεύεται ως προσπάθεια του ιουδαϊσμού, να ανακόψει την ακάθεκτη προέλαση του στρατηλάτη και την ευεργετική επίδραση του Ελληνικού πνεύματος στην ευρύτερη περιοχή της Παλαιστίνης. Επακολούθησε η αναίμακτη είσοδος των Ελληνικών στρατευμάτων στην Ιερουσαλήμ, η οποία ύστερα από την καταστροφή της Τύρου κατελήφθη αμαχητί. Πανικόβλητοι οι εβραίοι, δεν τόλμησαν να προβάλλουν την ελάχιστη αντίσταση, προκειμένου να μην έχουν την τύχη των κατοίκων της Τύρου. Μετά την είσοδό του στα Ιεροσόλυμα, ο Μ. Αλέξανδρος, σύμφωνα με τη συνήθειά του να πραγματοποιεί θυσίες στους Θεούς των υποταγμένων λαών, θυσίασε και προς τον γιαχβέ. Ομως σε ένδειξη της απόλυτης κυριαρχίας του, εισέδυσσε, παρά τις σαφείς απαγορεύσεις, στο άδυτο των αδύτων του Ναού του Σολομώντα, μία πράξη στην οποία προσδώθηκε από τους Ιουδαίους προσβλητικό περιεχόμενο.

Οι ιουδαϊκές ραδιουργίες ωστόσο δεν σταμάτησαν. Συνεχίσθηκαν, φθάνοντας στην αποκορύφωσή τους κατά τα χρόνια του Αντίοχου του Επιφανή. Ο Αντίοχος ωστόσο επεφύλαξε στους Ιουδαίους την επιβεβλημένη αντιμετώπισή τους. Οχι μόνο κατέπνιξε τις ιουδαϊκές αντιδράσεις στην περιοχή της Παλαιστίνης, αλλά παράλληλα κατέστρεψε τον Ναό του Σολομώντα, αναγείροντας στην ίδια ακριβώς θέση μεγαλοπρεπή ναό αφιερωμένο στο Δία.

Επί της κυριαρχίας του Αντίοχου του Επιφανή, ο ιουδαϊσμός περιορίστηκε θανάσιμα, συρρίκνωση την οποία οι εβραίοι δεν συγχώρεσαν ποτέ. Ενδεικτικά για το ανθελληνικό μένος που έτρεφαν οι εβραίοι, είναι τα βιβλία των Μακαβαίων. Το περιεχόμενό τους

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

αναφέρεται στους πολέμους τους οποίους διεξήγαγαν οι εβραίοι κατά των Ελλήνων Αντιγόνων και αποτελούν μνημεία ανθελληνισμού.

Αξίζει να παρατεθεί το απόσπασμα που αναφέρεται στο θάνατο του Αντίοχου του Επιφανή, για του λόγου το αληθές: «Ο δε πανεπόπτης κύριος ο θεός του Ισραήλ, επάταξεν αυτόν ανιάτω και αοράτω πληγή, άρτι δε καταλήξαντος τον λόγον έλαβεν αυτόν ανήκεστος των σπλάχνων αλγηδών και πικραί των ένδον βάσανοι πάνυ δικαίως τον πολλαίς και ξενίζουσais συμφοραίς ετέρων σπλάχνα βασανίζοντα»*

Όταν το βασίλειο των Πτολεμαίων αντικαταστάθηκε από εκείνο των Σελευκιδών, οι εβραίοι εκμεταλλεύτηκαν την αστάθεια που δημιούργησε η μετάπτωση αυτή και υπό την καθοδήγηση των Μακκαβαίων, εξεγέρθηκαν αρχίζοντας έναν ένοπλο αγώνα με σκοπό την επικράτησή τους. Μετά από αιματηρές μάχες, οι Μακαββαιοί κατόρθωσαν να επιβάλλουν τον μωσαϊκό νόμο σε κάποιες περιοχές της Παλαιστίνης, εκμεταλλευόμενοι στο έπαρκο εσωτερικές διαμάχες των Ελλήνων.

Το 63 π.Χ. εκδηλώθηκε νέα εξέγερση των εβραίων κατά των Ελλήνων αλλά και κατά των Ρωμαίων, κυριάρχων πλέον της Παλαιστίνης. Το 66 π.Χ. λαμβάνει χώρα στην Παλαιστίνη και νέα ιουδαϊκή ένοπλη επανάσταση, η οποία έφερε ως αποτέλεσμα την επικράτηση των εβραίων στην Ανθηδόνα, στην Ασκολώνα καθώς και στη Γάζα, με αποτέλεσμα την γενικευμένη σφαγή των Ελλήνων. Ωστόσο, γρήγορα άρχισε η ανασύνταξη των Ελληνικών και ρωμαϊκών δυνάμεων, οι οποίες υπό την κάλυψη των ρωμαϊκών λεγεώνων του Τιβερίου, ξεκλήρισαν τουλάχιστον 50.000 εβραίους στην Αλεξάνδρεια.

Ουδέποτε σταμάτησε το υπονομευτικό έργο των εβραίων κατά του Ελληνισμού. Μεταξύ 115 και 116 μ.Χ., σημειώνεται μεγάλη εβραϊκή εξέγερση, η οποία συμπίπτει με τη νικηφόρα προέλαση του αυτοκράτορα Τραϊανού, κατά των Περσών. Η εξέγερση θα προσλάβει πολυμέτωπο χαρακτήρα, καθώς εκδηλώνεται ταυτόχρονα στην Παλαιστίνη, στην Αίγυπτο, στην Κυρηναϊκή και στην Κύπρο. Θα επακολουθήσει η σφαγή στην Κυρηναϊκή από τους εβραίους 220.000 Ελλήνων υπερμάχων της γνήσιας Ελληνικής θρησκείας, ενώ στην Κύπρο, οι ιουδαίοι θα κατασφάζουν 100.000 Έλληνες και θα καταστρέψουν την πρωτεύουσα της νήσου, Σαλαμίνα. Είναι συγκλονιστικό το γεγονός ότι η θανάτωση χιλιάδων Ελλήνων επήλθε στην πυρά όταν παραδόθηκαν, ενώ ήταν εγκλωβισμένοι μέσα σε τεράστια αγάλματα του Μολώχ. Ήταν μια θυσία προς το Θεό των εβραίων.

Ο Ερνέστος Ρενάν αναφέρεται διεξοδικά στην εβραϊκή εξέγερση και χαρακτηριστικά τονίζει ότι η φρενίτιδα που κατέλαβε τους ιουδαίους ήταν τέτοια, ώστε έτρωγαν ωμά τα κρέατα των θυμάτων τους, τα δε έντερά των τα χρησιμοποιούσαν ως ζώνες...

Μεθοδεύσεις επίσης, όπως αυτής της βασίλισσας της Παλμύρας Ζηνοβίας -εβραϊκής καταγωγής (Μπαθ-Ζαβái)- η οποία στην προσπάθειά της να καθυποτάξει τον Ελληνισμό της Ανατολής, βάπτισε το γιο της Βααλβαθάν, Αθηνόδωρο, ισχυριζόμενη ότι κατάγεται

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

από την Κλεοπάτρα και εμφανιζόμενη παράλληλα δήθεν ως οραματίστρια της επανιδρύσεως του βασιλείου των Σελευκιδών, μόνο δολιότητα αποπνέουν.

Η εγκληματική δραστηριότητα των εβραίων συνεχίζεται απρόσκοπτα με την πάροδο των αιώνων. Παράλληλα επιδίδονται και στην συστηματική πλαστογράφηση και αλλοίωση των αρχαιοελληνικών κειμένων. Η εκτεταμένη αυτή πλαστογράφηση πραγματοποιήθηκε κυρίως από τους εβραίους, αλεξανδρινούς συγγραφείς, υπό την καθοδήγηση ραββίνων, κατά τον 3ο μ.Χ. αιώνα, φθάνοντας μάλιστα στο σημείο να ισχυρίζονται ότι «Πλάτων εστί Μωϋσής αττικίζων». Μία τεραστίων διαστάσεων παραχάραξη και διαστρέβλωση της πραγματικότητας συντελέστηκε και εξακολουθεί με αμείωτη ένταση και σήμερα να συντελείται, με προκαθορισμένο στόχο την εξόντωση του Ελληνικού πνεύματος.

ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Ιδιαίτερα έντονα εκδηλώνεται η μισελληνική δραστηριότητα των ιουδαίων, κατά τους βυζαντινούς χρόνους. Οι εβραίοι επιδόθηκαν στην διάβρωση και αυτής ακόμη της βυζαντινής αυτοκρατορίας, γεγονός αναμενόμενο, ύστερα από την υπέρμετρη ανοχή την οποία επέδειξε το Βυζάντιο απέναντι στο εβραϊκό στοιχείο.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το 614 μ.Χ. με κοινή δράση εβραίων και Περσών, κατελήφθησαν τα Ιεροσόλυμα και εσφάγησαν από τους εβραίους 90.000 Έλληνες. Την εποχή εκείνη οι ραββίνοι, σε καθημερινή βάση επαναλάμβαναν στις συνομιλίες τους τον ακόλουθο στίχο: «Οι απόγονοι του Ιακώβ θα κυριαρχήσουν και θα καταρρίψουν τα λείψανα της Πόλεως...»

Το 628 μ.Χ. ο αυτοκράτορας Ηράκλειος επισκέπτεται τα Ιεροσόλυμα και πείθεται -ιδίως όμμασι- για το υποχθόνιο έργο των εβραίων. Έχοντας επίγνωση των δεινών που επέφερε η ιουδαϊκή δολοπλοκία, θα προβεί στη λήψη πολλών μέτρων για την ασφάλεια του κράτους. Μεταξύ δε αυτών συγκαταλέγεται και η ενεργοποίηση του νόμου του αυτοκράτορα Ανδριανού, ο οποίος απαγόρευε στους εβραίους να πλησιάζουν τα Ιεροσόλυμα. Όμως οι ιουδαίοι δεν πτοήθηκαν.

Έχει προηγηθεί κατά τρεις περίπου αιώνες η άνανδρη δολοφονία του Αυτοκράτορος Ιουλιανού, το 363 μ.Χ., από εβραίο εκχριστιανισμένο στρατιώτη, σύμφωνα με όσα εξιστορεί ο Λιβάνιος στον «Επιτάφιο».

Ενδεικτική των δολίων μέσων των οποίων οι εβραίοι μετέρχονταν, προκειμένου να προξενήσουν ανθελληνικά κτυπήματα, είναι και η μέθοδος την οποία χρησιμοποίησαν, προκειμένου να εξωθήσουν τους Άραβες στην καταστροφή της περίφημης βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας, στην οποία ήταν συγκεντρωμένο το απάνθισμα της αρχαίας Ελληνικής σοφίας. Στις 21 Δεκεμβρίου του 640 μ.Χ. οι εβραίοι έπεισαν τον Άραβα στρατηγό που κατέλαβε την Αλεξάνδρεια, να πυρπολήσει τη βιβλιοθήκη, επικαλούμενο το επιχείρημα,

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ότι τα βιβλία που φυλάσσονται εντός αυτής αντίκεινται στο Κοράνιο, επομένως είναι επιζήμια. Είχε προηγηθεί η λεηλασία της βιβλιοθήκης από το εβραϊκό στοιχείο, αποκομίζοντας μοναδικούς θησαυρούς τους οποίους οι σιωνιστές κατέχουν και αξιοποιούν ακόμη και σήμερα.

Είναι ιστορικά τεκμηριωμένο, ότι οι εβραίοι υπονόμευσαν τον Ελληνισμό κατά τα δύσκολα χρόνια του Βυζαντίου (600-800 μ.Χ.), παρέχοντας κάθε δυνατή βοήθεια στους εισβολείς, αλλά και ενισχύοντας τις φθοροποιές εσωτερικές διαμάχες και έριδες (Εικονομαχία). Οι εβραίοι μέσω ομοεθνών τους συμβούλων που διέθεταν στην αυλή του Αυτοκράτορα Λέοντα του Γ' και του Κωνσταντίου του Ε', προώθησαν τις εβραϊκές αντιλήψεις της εικονομαχίας σε τέτοιο σημείο, ώστε οι εικονολάτρες να κατηγορούν όσους αντιμάχονταν τις εικόνες ως «ιουδαίζοντες».

Κατά τα χρόνια της βασιλείας του Αυτοκράτορα Φωκά στην Αντιόχεια, πραγματοποιείται η μεγαλύτερη σφαγή Ελλήνων από εβραίους. Εχουν προηγηθεί, οι επαναστάσεις των εβραίων στην Κύπρο και στην Κυρηναϊκή, οι οποίες συγκαταλέγονται στις αιματηρές διώξεις που γνώρισε κατά τη μακραίωνη ιστορία του ο ελληνισμός. Τουλάχιστον 250.000 Έλληνες στην Αφρική και 100.000 στην Κύπρο, γνώρισαν τον πλέον φρικτό θάνατο από τους σημίτες.

Η ανθελληνική τοποθέτηση των σημιτών, διαφαίνεται ευκρινέστερα κατά την περίοδο εκείνη, κατά την οποία εντάθηκαν οι επιδρομές των αράβων. Οι εβραίοι συμπαρατάχθηκαν ενεργά στους άραβες εισβολείς, επαναλαμβάνοντας τη στάση που τήρησαν κατά την εισβολή του Πέρση Χοσρόη του Β'. Εχει μάλιστα καταγραφεί στην ιστορία, η κοινή επίθεση σημιτών και περσών κατά του βυζαντίου, υπό τη διοίκηση του σατράπη Σαρπαζάρ.

Από τον 5ο μ.Χ. αιώνα, η εβραϊκή παροικία της Κωνσταντινουπόλεως αυξάνει σε πληθυσμό και συγκεντρώνεται στο τμήμα εκείνο που έφερε το όνομα «Χάλκινος Αγορά». Οι ραδιουργίες που ανέπτυσαν όμως οι εβραίοι, έγιναν αιτία της εκδιώξεώς τους από την περιοχή εκείνη.

Ο Θεοδόσιος ο Β', παρά το γεγονός ότι διακατεχόταν από ακραιφνή φιλοσημιτικά αισθήματα, θα αναγκασθεί ύστερα από πιέσεις, να εκδώσει διάταγμα εκτοπίσεως των ιουδαίων από εκείνο το τμήμα της πόλεως, ενέργεια η οποία σύμφωνα με ορισμένους ιστορικούς, αποδίδεται όχι στον Θεοδόσιο αλλά στον Ιουστινιανό τον Β'. Παράλληλα θα κλείσει και η Συναγωγή ως άνδρο επικίνδυνο. Όποιος κι αν ήταν όμως ο αυτοκράτορας που έλαβε τα αντιεβραϊκά μέτρα, σημασία έχει ο εντοπισμός του παρασιτικού ρόλου που ασκούσαν και στο Βυζάντιο.

Ιδιαίτερη σημασία πρέπει να αποδοθεί στην κρίσιμη εκείνη χρονική στιγμή, κατά την οποία εκδηλώθηκαν οι σλαβικές επιδρομές κατά της Ελλάδος. Είχε προηγηθεί η δόλια προσπάθεια των εβραίων, να ανέλθει στον αυτοκρατορικό θρόνο μία πανούργα γυναίκα, εβραϊκής καταγωγής. Επρόκειτο για την κόρη του Επιτρόπου του ανήλικου Αυτοκράτορα

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Αρκαδίου, του Ρουφίνου. Η προσπάθεια αυτή τελικά δεν τελεσφόρησε. Δεν συνέβη όμως το ίδιο και με μια άλλη εβραϊκή διείσδυση που έγινε τον 8ο αιώνα μ.Χ., όταν οι εβραίοι πέτυχαν αυτό το τόλμημα, δεν τυχαία. Συνέπιπτε με την έξαρση της εικονομαχίας αφ' ενός (μία διαμάχη με φαινομενικό θρησκευτικό-θεολογικό χαρακτήρα, υποκινούμενη σαφώς από τους εβραίους διαβρωτικά, δεδομένου ότι την απεικόνιση των μορφών στη θρησκεία απαγορεύουν οι ιουδαϊκές παραδόσεις) και με την εισβολή των σλάβων στα Ελληνικά εδάφη αφ' ετέρου. Επίσης δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι σε αυτή την περίοδο της σκληρής δοκιμασίας για τον Ελληνισμό, επικεντρώνει το «επιστημονικό» ενδιαφέρον του, ο σιωνιστής «ιστορικός» Φαλμεράϋερ, προκειμένου να αποφανθεί περί... της «σλαβικής καταγωγής των Ελλήνων!», ισχυριζόμενος αδιάντροπα και αντιεπιστημονικά ότι επήλθε, δήθεν, φυλετική επιμειξία.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΩΝ

Ο ανθελληνικός ρόλος των εβραίων κατά τα χρόνια του βυζαντινού Μεσαίωνα, διοχετεύθηκε έντεχνα επίσης μέσω των Σταυροφοριών. Οι Σταυροφορίες, υπήρξαν το δολιότερο εφεύρημα του εβραϊσμού, προκειμένου να καταλύσει κάθε έννοια Ελληνικότητας που απέμενε στο Βυζάντιο. Με πρόσχημα δήθεν, την «απελευθέρωση της Παλαιστίνης από τον οθωμανικό κατακτητή», διοργανώθηκαν οκτώ σταυροφορίες με σημείο εκκινήσεως την κεντρική Ευρώπη, οι οποίες στο σύνολο τους έπληξαν ανεπανόρθωτα τον Ελληνισμό, παρεκκλίνοντας καθ' ολοκληρία από τον υποτιθέμενο αντικειμενικό σκοπό τους.

Η αρχή έγινε από τον εβραϊκής καταγωγής Πέτρο Ερημίτη*, ο οποίος το 1096 ισχυρίστηκε ότι είδε σε όραμα τη μορφή του Ιησού, ο οποίος του ζήτησε δήθεν, να ξεκινήσει μία εκστρατεία εναντίον των απίστων οθωμανών. Αυτή ήταν η αφορμή για τη διοργάνωση της Πρώτης Σταυροφορίας, η οποία επέφερε την επί τριακονταετία λεηλασία του Βυζαντίου, αντί του «πολέμου κατά των απίστων». Μόνο το 1099 οι σταυροφόροι κατέλαβαν για τα προσχήματα την Ιερουσαλήμ, δικαιολογώντας την παρουσία τους. Στα πλαίσια της δεύτερης κατά σειράν σταυροφορίας, η οποία ξεκίνησε το 1117, δεινοπάθησαν στην κυριολεξία Ελληνικές πόλεις, όπως το Ικόνιο, η Δαμασκός και η Ασκαλώνα, χωρίς ποτέ οι σταυροφόροι να επιδιώξουν να φθάσουν στην Ιερουσαλήμ.

Μέσω αυτών των κατ' επίφαση «σταυροφοριών», οι οποίες θα πρέπει να σημειωθεί ότι ήταν το επικάλυμμα οικονομικών, στρατιωτικών αλλά και πολιτικών δολοπλοκιών, που συμπίπτουν με την οικονομική διείσδυση των εβραίων και των Δυτικών Ευρωπαίων στην τρωτή και αιμορραγούσα πλέον βυζαντινή αυτοκρατορία, κτυπήθηκε αλύπητα η Ελληνική φιλοσοφία, το Ελληνικό πνεύμα και οι Ελληνικοί πληθυσμοί των περιοχών, τις οποίες λεηλατούσαν οι κατ' επίφαση σταυροφόροι.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Κατά τη διάρκεια της τέταρτης σταυροφορίας, οι εβραϊκής καταγωγής ηγέτορες της, ο Βαλδουίνος και ο Ερρίκος Δάνδαλος, επετέθησαν ευθέως κατά της Κωνσταντινουπόλεως, την οποία αφού κατέλαβαν, εν συνεχεία επιδόθηκαν ανενόχλητοι στην καταστροφή ολόκληρης της αυτοκρατορίας, έχοντας εγκαταλείψει πλέον τα προσχήματα. Οι δύο αυτοί κατακτητές, αφού διαμέλισαν την Ελλάδα σε δύο τμήματα, συνέχισαν το καταστροφικό τους έργο, έως ότου σκοτώθηκαν από κατοίκους της Θράκης, κατά τη διάρκεια των μαχών.

Οι Σταυροφορίες συνεπώς οδήγησαν στην κατάλυση της βυζαντινής αυτοκρατορίας το 1204 μ.Χ., ένα πλήγμα το οποίο προλείανε το έδαφος για την μετέπειτα κατάκτηση από τους οθωμανούς το 1453. Ας εξετάσουμε όμως τις παρασκηνιακές συνθήκες οι οποίες τις προκάλεσαν.

Ο 8ος και 9ος αιώνας αποδείχθηκαν εξαιρετικά προσοδοφόροι για τους εβραίους. Εκμεταλλευόμενοι στο έπακρο την απαγόρευση του δανεισμού χρηματικών ποσών με τόκο, απαγόρευση την οποία η καθολική εκκλησία είχε επιβάλλει στους χριστιανούς, αναγορεύοντας τον δανεισμό σε «αντιχριστιανική πράξη», οι εβραίοι κυριάρχησαν απόλυτα στον συγκεκριμένο τομέα. Αναδείχθηκαν σε κυρίαρχους της νοσηρής τοκογλυφίας, αφ' ενός θησαυρίζοντας και αφ' ετέρου υποδουλώνοντας στη δουλεία των τόκων ολόκληρη την Ευρώπη.

Αρχικά η επαίσχυντη δραστηριότητα της εβραϊκής τοκογλυφίας διεξαγόταν στους δρόμους, όπου οι εβραίοι έστηναν τους πάγκους τους, τις επονομαζόμενες μπάνκες (εξ' ου και το μπανκ = τράπεζα). Η κατοχή όμως του μονοπωλίου από το βυζάντιο σε τομείς με ιδιαίτερη σημασία για το εμπόριο και την οικονομία (πορφύρα, μετάξι κ.ά.) δεν ήταν δυνατόν να αφήσει τους εβραίους κεφαλαιοκράτες αδιάφορους. Μετά τον 9ο αιώνα, οι σκοποί των εβραίων έγιναν ιδιαίτερα ορατοί.

Κυρίαρχοι του πλούτου πλέον οι σιωνιστές, υπέβαλλαν στους Βενετούς και Γενοβέζους την ιδέα, ότι το Βυζάντιο έλεγχε το μονοπώλιο των συναλλαγών και του εμπορίου μεταξύ Δύσεως και Ανατολής, φαινόμενο το οποίο θα έπρεπε, επ' ωφελεία τους, να σταματήσει. Οι εβραίοι αρχικά επιδόθηκαν στην αποκοπή του βυζαντίου από την Ιταλία, κλείνοντας όλες τις αγορές για τα βυζαντινά προϊόντα.

Η σταδιακή εξασθένηση του βυζαντίου από τους αδιάκοπους πολέμους και τον ασφυκτικό οικονομικό-εμπορικό αποκλεισμό, προώθησε τα σχέδια των σιωνιστών, στο έπακρο. Σε πρώτο στάδιο οι απελπισμένοι βυζαντινοί, δέχθηκαν την εισροή των εβραϊκών κεφαλαίων υπό μορφή εξωτερικού δανεισμού, επιτρέποντας παράλληλα την εγκατάσταση γενοβέζων, εβραίων και βενετών μεγαλεμπόρων στην Κωνσταντινούπολη. Επρόκειτο για την αρχή του τέλους. Οι σιωνιστές έθεσαν υπό τον ασφυκτικό έλεγχό τους την ετοιμοθάνατη οικονομία του βυζαντίου και σε αντάλλαγμα των δυσβάστακτων δανείων που είχαν συνάψει, αξίωσαν και έλαβαν προνόμια και στη συνέχεια ολόκληρες εδαφικές εκτάσεις στην Ελλάδα.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Εχοντας περιέλθει η Βυζαντινή Αυτοκρατορία στο έσχατο αυτό σημείο καταπτώσεως, ήταν πλέον εύκολη λεία για τα νύχια του σιωνισμού. Όταν η οικονομική κατάρρευση του βυζαντίου, η οποία συνεπαγόταν μεταξύ των άλλων διοικητική και στρατιωτική εξασθένηση, έγινε ιδιαίτερα εμφανής, οι σιωνιστές επιδόθηκαν στην προσπάθεια κατευθύνσεως των δυτικών ευρωπαίων και ιδίως των βενετών, κατά της αποσυντιθεμένης από την συνεχή εξωτερική και εσωτερική υπονόμευση αυτοκρατορίας. Επικαλούμενοι θρησκευτικά προσχήματα, οι δυτικοί ευρωπαίοι, επέβαλλαν τελικά την θέληση των εβραίων αφεντικών τους, οι τραπεζίτες των οποίων χρηματοδοτούσαν αφειδώς το... θεάρεστο έργο των σταυροφοριών. Επί τετρακόσια και περισσότερα χρόνια, οι εβραίοι απαίμαζαν το βυζάντιο, προτού το υπονομεύσουν ολοκληρωτικά.

Καταλήγοντας θα θυμίσουμε ότι, η «ξεχασμένη» πύλη στα τείχη, η Κερκοπόρτα, βρισκόταν στην εβραϊκή συνοικία της Κωνσταντινουπόλεως...

Καθ' όλη την κρίσιμη περίοδο της πολιορκίας της Κωνσταντινουπόλεως, ολόκληρος ο ανεφοδιασμός του Μωάμεθ διεξήχθη από εβραίους εμπόρους, εγκατεστημένους στη Θεσσαλονίκη και την Ανδριανούπολη. Ο κατασκευαστής της «μπομπάρδας», του κανονιού με το οποίο οι Τούρκοι προξένησαν ρήγματα στα τείχη της Κωνσταντινουπόλεως, ήταν ο ουγγροεβραίος Ουρβανός.

Το χρονικό του εβραίου Φραντζή, περιέχει σημαντικές λεπτομέρειες για την κατάσταση που επικρατούσε στην Πόλη, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας. Εβραίοι από κοινού με εξομώτες, γύριζαν απ' άκρου εις άκρον της Κωνσταντινουπόλεως και επιχειρούσαν να κάμψουν το ηθικό των υπερασπιστών της, ισχυριζόμενοι ότι «ήταν θέλημα Θεού η Πόλις να τουρκέψει».

Αμέσως μετά την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως, οι εβραίοι θα εκδηλώσουν τις αληθινές προθέσεις τους εναντίον του γένους μας, συμμετέχοντας στις βιαιοπραγίες και στις λεηλασίες των κατακτητών. Μόλις ολοκληρώθηκε η κατάληψη της Πόλεως, 60.000 νέοι και νέες πουλήθηκαν ως σκλάβοι. Το σκλαβοπάζαρο των εβραίων λειτουργούσε στη συνοικία που βρίσκεται πλησίον του Γαλατά, κοντά στο Βαλούμ Παζάρ και απέφερε στους δουλεμπόρους τεράστια κέρδη.

Αξίζει να αναφερθεί ότι αμέσως μετά την Αλωση της Πόλης, οι Τούρκοι επιδόθηκαν στον αφελληνισμό της, καταφεύγοντας, μεταξύ των άλλων και στο μέτρο του εποικισμού. Είναι ιστορικά τεκμηριωμένο, ότι αμέσως μετά την άλωση του 1453, ο σουλτάνος Μωάμεθ ο Β', διέταξε τον εποικισμό της Κωνσταντινουπόλεως και για τον σκοπό αυτό μεταφέρθηκαν εκατοντάδες οικογένειες εβραίων από την περιοχή της Θεσσαλονίκης. Επ' αυτού ο άγγλος τουρκολόγος Lowry, αναφέρει ότι ολόκληρος ο εβραϊκός πληθυσμός της Θεσσαλονίκης, μεταφέρθηκε και εγκαταστάθηκε, οριστικά, με την υπόδειξη των τουρκικών αρχών, στην πρωτεύουσα της Οθωμανικής πλέον Αυτοκρατορίας, συγκροτώντας μάλιστα ιδιαίτερη συνοικία (Cemaat). Επίσης δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός, ότι ο Μωάμεθ είχε υπουργοποιήσει τους εβραίους Χακίμ και Γιακούμπ, μέλη της ανθελληνικής ομάδας «Γκαρέμπια»*.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Καθ' όλη τη διάρκεια της τουρκοκρατίας οι εβραίοι θησαύριζαν εισπράττοντας φόρους από τον Ελληνισμό, ελέγχοντας το εμπόριο και κατάσχοντας Ελληνικές περιουσίες.

Οι τούρκοι τους παραχώρησαν τεράστιες αγροτικές εκτάσεις και πολλοί εβραίοι έγιναν μεγαλογαιοκτήμονες. Στα χωράφια τους εργάζονταν κάτω από απάνθρωπες συνθήκες - μέχρι φυσικής εξοντώσεως- Ελληνες ακτήμονες, οι οποίοι αμείβονταν με πενιχρότατα ποσά. Στο διάστημα των τεσσάρων περίπου αιώνων τουρκικής δουλείας, οι εβραίοι θα μεταβληθούν σε αληθινούς δήμιους του Ελληνισμού. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Διονυσίου, επισκόπου Τρικάλων, ο οποίος τον 17ο αιώνα γδάρθηκε ζωντανός από τους εβραίους στη Λίμνη των Ιωαννίνων, γιατί είχε το θάρρος να επιχειρήσει την επαναστατική αφύπνιση του υπόδουλου έθνους. Εξ' ίσου τραγικό είναι το παράδειγμα του Κοσμά του Αιτωλού, ο οποίος μαρτύρησε συνεπαρμένος από τα οράματα της ανεξάρτητης Ελλάδας και της κοινωνικής δικαιοσύνης, αποκεφαλιζόμενος από τους εβραίους συγκατακτητές. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Κοσμάς γκρέμιζε ακόμη και εκκλησίες, προκειμένου να κτίσει σχολεία και να μεταλαμπαδεύσει το φως της Ελληνικής γνώσεως στο σκλαβωμένο γένος, οι δε εβραίοι πέτυχαν την εξόντωσή του μετερχόμενοι τον ακόλουθο δόλο: Γνωρίζοντας ότι ο Κοσμάς δίδασκε ακόμη και στα χωράφια τους εργαζόμενους Ελληνες, την ώρα της δουλειά τους, τον κατηγορήσαν στις τουρκικές αρχές ότι ξεσηκώνει τους εργάτες και τους αποσπά από την παραγωγή, με αποτέλεσμα να πετύχουν τελικά τον άθλιο σκοπό τους, την θανάτωση του εξέχοντος αυτού κήρυκα του Ελληνικού λόγου...

Κατά τη διάρκεια της τουρκοκρατίας, οι εβραίοι ουσιαστικά υπήρξαν οι πλέον ωφελημένοι. Ευνοήθηκαν αφάνταστα, μεταξύ των άλλων και στον τομέα του εμπορίου, υφιστάμενοι μία προνομιακή μεταχείριση από τον σουλτάνο που θα την επωφθαλμιούσαν και οι ίδιοι οι τούρκοι...

Η επιρροή των ιουδαίων στους τούρκους ήταν τέτοια, ώστε οι εβραίοι υφαντουργοί, πέραν του απολύτου ελέγχου του εμπορικού τομέα τον οποίον είχαν διασφαλίσει από το 1515, κατασκεύαζαν ακόμη και τις στολές του τουρκικού στρατού...

Εξ' άλλου μέσα από την πληθώρα αναφορών, προκύπτει ότι οι εβραίοι εμφανίζονται περισσότερο αιμοδιψείς και από αυτούς ακόμη τους τούρκους. Δεν είναι καθόλου άσχετη η διαπίστωση αυτή προς την ομολογία του εβραίου Ιώσηπου*, ο οποίος παραδέχεται ότι οι ομοεθνείς του υπήρξαν οι εμπνευστές των τελετουργικών φόνων. Ενώ ακόμη δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που οι τούρκοι είχαν αναθέσει σε εβραίους την επιλογή Ελλήνοπαίδων για να συγκροτήσουν τα σώματα των γενιτσάρων.

ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ 1821

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Με το ξέσπασμα του Εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα του 1821, η μισελληνική στάση των εβραίων φθάνει στο αποκορύφωμά της. Εβραίοι λειτουργούν σαν κατάσκοποι και προδίδουν τις επαναστατικές κινήσεις, ενώ σε πολλές περιπτώσεις λαμβάνουν μέρος και σε ομαδικές σφαγές. Τον Απρίλιο του 1822, 600 εβραίοι που αποτελούσαν τμήμα του στρατού του πασά Αβδούλ Αμπούδ, κατέστρεψαν τη Νόουσα και δολοφόνησαν εκατοντάδες κατοίκους της. Εντονη επίσης υπήρξε η συμμετοχή των εβραίων στην καταστροφή της Χίου, την οποία οι ίδιοι παρασκευαστικά υποκίνησαν, στοχεύοντας να επιδοθούν στην λεηλασία των πλούσιων εργαστηρίων του νησιού. Μαρτυρίες αναφέρουν ότι το μίσος των εβραίων κατά του Ελληνικού πληθυσμού ήταν τέτοιο, ώστε όχι απλά φόνευαν αλλά και διαμέλιζαν τα πτώματα των Ελλήνων. Ανάλογη ήταν η συμπεριφορά των εβραίων και σε άλλες περιοχές του ελλαδικού χώρου.

Κατά την παραγμένη εκείνη περίοδο οι εβραίοι όχι μόνο καταληστεύουν ή δολοφονούν τον Ελληνισμό, αλλά και τον εξουσιάζουν. Μετά την αποτυχία του εβραίου τραπεζίτη και οικονομικού παράγοντα της οθωμανικής αυτοκρατορίας Ναζή Ιωσήφ (ή Νόσση) να ιδρύσει ιουδαϊκή εστία στην Παλαιστίνη, ο σουλτάνος θα του παραχωρήσει τη διοίκηση πολλών νησιών του Αιγαίου και ιδίως της Νάξου, της Μήλου και της Άνδρου, απονέμοντάς του τον τίτλο του Δούκα. Το παρασκήνιο της αναθέσεως της διοικήσεως των Κυκλάδων από τη δυναστεία του Κρίσπη, επιτύγχανε την αφύπνιση των Ελλήνων και κατέστησε τις επαναστατικές διεργασίες περισσότερο ορατές. Τότε ακριβώς οι τούρκοι, προκειμένου να προλάβουν έγκαιρα το επαναστατικό ξέσπασμα των Ελλήνων, ανέθεσαν στον Νάσση, ο οποίος χαρακτηριζόταν για τη δολιότητά του, την διοίκηση, με στόχο να εξαπατήσουν τους Έλληνες και να τους κατευνάσουν. Η τοποθέτηση του Νάσση στη θέση αυτή, έγινε κατόπιν εντολής του ίδιου του σουλτάνου Σελίμ, ευνοούμενος του οποίου ετύγχανε ο βαθύπλουτος εβραίος. Ο Σελίμ, τοποθέτησε το Νάσση στη θέση του διοικητή, κατόπιν δωροδοκίας του.

Μέχρι το θάνατό του αφαίμαξε στην κυριολεξία τα Κυκλαδίτικα νησιά, αφού όπως αναφέρεται στο βιβλίο του Π. Ζερλέντου «**Ιωσήφ Νάζης Ιουδαίος Δουξ του Αιγαίου Πελάγους, 1566-1579**», εισέπραττε ως φόρο 15.000 δουκάτα, από τα οποία αποδίδονταν στον σουλτάνο μόλις 2.000. Είχε δηλαδή υπερδιογκώσει το φόρο, προκειμένου να θησαυρίσει ακόμη περισσότερο, υποβάλλοντας τον υπόδουλο Ελληνισμό σε δυσβάστακτα βάρη...

Το επαναστατημένο γένος είχε αντιληφθεί τον ρόλο των εβραίων και τους μισούσε ακόμη περισσότερο και από τους ίδιους τους τούρκους, ορκιζόμενο να εκδικηθεί, ένα συναίσθημα το οποίο αμέσως μετά τον ξεσηκωμό δεν άργησε να εκδηλωθεί. Με την κατάληψη της Τριπόλεως, οι Έλληνες κατέσφαξαν όλους τους εβραίους της πόλεως -οι οποίοι ετύγχαναν συνεργάτες των τούρκων και αφόρητοι συγκατακτητές- εκτός από 12,

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

τιμωρώντας τους κατ' αυτό τον τρόπο, για τα εγκληματικά έργα τα οποία διέπραξαν στο πλευρό των τούρκων.

Κατά την απελευθέρωση του Αγρινίου (Βραχωρίου), ο ιστορικός Δ. Κόκκινος αναφέρει ότι συνέβησαν, σε σχέση με τους εβραίους τα ακόλουθα: «Αλλ' η αγριότητα η εξαπτομένη υπό του πολέμου εξέσπασε κατά των εβραίων του Βραχωρίου. Ανυπεράσπιστοι ευρέθησαν υπό την μάχαιραν των νικητών. Οι Έλληνες στρατιώται κατά την αγρίαν αυτών καταδιώξιν των θυμάτων των εφώναζαν δια τους βανδαλισμούς που υπέστη ο νεκρός του Πατριάρχου από τον εβραϊκόν όχλον και δια τα καταμηνύσεις των κρυπτομένων εκεί Ελλήνων υπό εβραίων...», καταλήγοντας ο Δ. Κόκκινος αναφέρει ότι οι πράξεις αυτές ήταν «Εκδίκησις εναντίον αθώων, αλλ' ανηκόντων εις φυλήν που είχε ανωμάλους λογαριασμούς κατά τον Ελληνικόν αγώνα». Το τι υπονοεί ο ιστορικός με την τελευταία φράση, είναι ευνόητο. **Υπαινίσεται τον άθλιο ρόλο των εβραίων κατά του Ελληνικού στοιχείου.**

Αναφορικά με την διαπόμπευση της σωρού του πατριάρχη Γρηγορίου του Ε' από τους εβραίους, ο καθηγητής Ανδρεάδης σε ανακοίνωσή του στη Συνεδρία της Ακαδημίας Αθηνών στις 14 Φεβρουαρίου 1926 αναφέρει, επικαλούμενος στοιχεία ληφθέντα από τουρκικές πηγές, τα ακόλουθα: «Ο Μέγας Βεζύρης Μπεντερλή Αλή Πασά, κάλεσε τους επικεφαλής των εβραίων Μουτάλ, Μπιταχή και Λεβή λέγοντάς τους επιγραμματικά τα ακόλουθα: «Καλώς ήρθατε ω εβραίοι, ιδού κρεμάστηκε ο κοινός μας εχθρός, πετάξετέ τον στη θάλασσα».

ΕΒΡΑΙΟΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ

Θρησκευτικοί κύκλοι και όχι μόνο, φορείς μίας ιουδαιογιαχβικής κληρονομιάς, θέλοντας να σπλώσουν την Πατρώα Θρησκεία και τον Πατρώο Πολιτισμό, υποστηρίζουν ψευδέστατα ότι οι αρχαίοι Έλληνες ήταν «ειδωλολάτρες», «ομοφυλόφιλοι», «σατανιστές» κ.ά. Ολοι αυτοί που υποστηρίζουν συνειδητά τα αισχρά ψεύδη, διαδραματίζουν τον ρόλο του δολιοφθορέα και του εντεταλμένου συκοφάντη. Ο σκοπός τους είναι προφανής: Να μειώσουν, δια παντοίων τρόπων και μέσων, την Εθνική μας Κληρονομιά, να διασύρουν αξίες και θεσμούς, να διαπομπεύσουν μορφές του Ελληνισμού και να νοθεύσουν την Παράδοσή μας. Πρόκειται για τους προκειμένους κύκλους στην Παλαιά Διαθήκη και εν γένει στους διακατεχόμενους από την εβραϊκή αντίληψη και νοοτροπία, όλους εκείνους που διαποτισμένοι από την σημιτική λέπρα, στοχεύουν στην εξάλειψη παντός Ελληνικού, παντός Εθνικού και φυλετικού στοιχείου.

Δυστυχώς, στις τάξεις αυτών των συνειδητών συνοδοιπόρων του ιουδαϊσμού, δεν εντάσσονται μόνο οι οπαδοί της παλαιάς διαθήκης, οι ιαχωβάδες, οι μορμόνοι, οι οπαδοί πάσης μορφής συγκρητισμού και σκοταδισμού, αλλά και κάποιοι φέροντες την λεοντή

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

του Ελληνολάτρη, ενώ κατ' ουσίαν πρόκειται περί διεστραμμένων λατρών του σκότους και παντός νοσηρού. Πρόκειται για όλους εκείνους, που ενώ στο προσκήνιο παρουσιάζονται ως υπέρμαχοι του Δωδεκαθέου, της Αρχαίας Παραδόσεως και του Πατρώου Πολιτισμού, στο παρασκήνιο φέρουν ψυχή μαύρη, όντας υμνητές του εβραϊκού μπαθομέτ, του απεχθούς σατανά.

Δεν είναι τυχαία η αναφορά μερίδος του ημερήσιου τύπου, κατά την δημοσιογραφική κάλυψη της δίκης των τριών σατανιστών (Δημητροκάλη, Κατσούλα, Μαργέτη) στον ισχυρισμό ότι ο Δημητροκάλης, πραγματοποιούσε (δήθεν) θυσία (εννοείται ως θυσία η διάπραξη του τελετουργικού φόνου) «στους αρχαίους» (υπονοώντας ότι θυσίαζε στους αρχαίους των Ελλήνων Θεούς), αφήνοντας να εννοηθεί ότι οι διαστροφικές αυτές προσωπικότητες (οπωσδήποτε και αυτοί με τη σειρά τους «θύματα» κάποιων σκοτεινότερων «κυκλωμάτων» και ιθυνόντων) επικαλούνταν δήθεν αρχέγονες θεότητες, εξευμενίζοντάς τις δια ανθρωποθυσιών, δημιουργώντας μία αναγωγή που θέλει την Αρχαιολατρεία συνώνυμη-ταυτόσημη της σατανολατρείας.

Πρόκειται αναμφιβόλως περί διεστραμμένων νοών και ανεγκεφάλων, είτε περί αισχρών εμπόρων άνευ ηθικών ενδοιασμών, οι οποίοι υπηρετούν την αρνητικότητα, διότι εμφωλεύει στα τρίςβαθα της ψυχής τους το σκότος. Ολοι αυτοί, οι οποίοι «αγωνίζονται» για να καταδείξουν ότι οι αρχαίοι πρόγονοί μας επιτελούσαν «ανθρωποθυσίες» ανέπτυσαν «μαγικές πρακτικές» και επικαλούνταν... περίεργες δυνάμεις, εργάζονται κατ' ουσίαν για λογαριασμό των εβραίων και της ιουδαϊζουσας εκκλησίας, κέντρα τα οποία αμφοτέρα στοχεύουν να πλήξουν καιρία το Αρχαίο Ελληνικό Πνεύμα, αποδίδοντάς του εντέχνως ιδιότητες οι οποίες ουδόλως το χαρακτηρίζουν.

Το έχουμε υποστηρίξει και πάλι, ωστόσο οφείλουμε και πάλι να διακηρύξουμε ότι ο Σατανισμός είναι αυτούσιο ιδεολογικό προϊόν του εβραϊσμού. Άνευ του Νεκρονομικού των εβραίων, άνευ της Παλαιάς Διαθήκης, άνευ της Σολωμονικής «Τέχνης», άνευ της σημιτογενούς προελεύσεως δεισιδαιμονίας, άνευ τέλος της εβραϊκής αντιλήψεως της ζωής περί δυϊσμού Καλού-Κακού, διαχωρισμού της Δημιουργίας σε Κτιστό και Ακτιστο Κόσμο, διασπώντας έτσι την φυσική ενότητα, καταλύοντας την αρχαιοελληνική διαπίστωση «Εν το Παν», άνευ της θεοποίησεως του κακού που ενυπάρχει μόνο σε επίπεδο προαιρέσεως, δηλαδή προθέσεων, άνευ της αποδώσεως στην ύπατη θεϊκή οντότητα «φοβερών ιδιοτήτων» (λ.χ. η εικόνα του απρόσιτου και τιμωρού Γιαχβέ), δεν προάγονται οι συνθήκες εκείνες που «κυφορούν» τον σατανισμό.

Οι Έλληνες, κτήτορες του Φωτός και ως φυσικοί του γεννήτορες, άλλωστε Ελλάς σημαίνει Ιερή Γη Φωτός, ουδέποτε θεοποίησαν το κακό, ουδέποτε απέδωσαν πίστη σε νοσηρές και σκοτεινές δοξασίες. Κι όταν ακόμη επήρχετο ψυχική ή νοητική σύγχυση και συ σκότιση, ήταν έργο και καθήκον του Απολλωνείου Φωτός, της Πνευματικής Ακτινοβολίας του Φοίβου Απόλλωνος, να διαλύσει το σκότος, όποιες εκφάνσεις και εάν αυτό προσελάμβανε.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Οι πάσης φύσεως λοιπόν σατανοποιοί και οι δεισιδαίμονες, αυτοί που λόγω ψυχικής ανισορροπίας ή λόγω συμφερόντων έχουν προσκολληθεί σε έναν σκοτεινό Μεσαίωνα, φέρουν ακεραία την ευθύνη των πράξεών τους τόσο έναντι του εαυτού τους όσο και έναντι του κοινωνικού συνόλου, ευθύνες οι οποίες θα πρέπει κάποτε να καταλογισθούν και να τους αποδοθούν.

Οι Έλληνες ανέκαθεν υπήρξαν λάτρεις και τηρητές του Φυσικού Νόμου, κάθε δε παρέκκλιση από αυτόν, θεωρούσαν ότι επισείει την Υβρη. Αυτό ακριβώς είναι το περιεχόμενο της Αρμονίας, η συμφωνία και ταύτιση προς τους νόμους που διέπουν το μακροκοσμικό αλλά και μικροκοσμικό επίπεδο της Δημιουργίας.

Θεουργοί βεβαίως υπήρξαν στον Αρχαίο Ελληνικό Κόσμο, υπό την έννοια ότι ήταν γνώστες, επαίοντες, όσον αφορά το υψηλό εκείνο έργο του χειρισμού των δυνάμεων της Φύσεως. Ουδέν όμως έτερον. Οσοι λοιπόν αναγορεύονται σε «μάγους» ή προβάλλουν «μάγους» ως εκπροσώπους δήθεν του Ελληνικού Φωτός, αποπροσανατολίζουν κατά πλέον δόλιο τρόπο από την Αλήθεια, στοχεύοντας στον εγκλωβισμό αγνών συνειδήσεων, και όχι μόνο.

Η άρνηση λοιπόν των νοσηρών ιουδαϊκών αντιλήψεων, και των όσων συνεπάγονται, συνιστά κατάφαση του Φωτός και το αντίστροφο.

Υπάρχουν βεβαίως και κάποιοι άλλοι, οι οποίοι νοθεύουν την αρχαιοελληνική παράδοση, αποδίδοντας στον Θεό Πάνα, σκοτεινές ιδιότητες. Ενώ καθόλου ευκαταφρόνητο και ήσσοнос σημασίας δεν αποτελεί το ρεύμα εκείνο της λεγόμενης «μουσικής Heavy Metall», όπου πληθώρα συγκροτημάτων και τάσεων αυτού του είδους, προβάλλουν συστηματικά την σατανολατρεία, μία σατανολατρεία άνευ προηγουμένου, ως αντίβαρο δήθεν, στην χριστιανική παράδοση. Το θέμα ωστόσο είναι αρκετά ευρύ και θα επανέλθουμε με περισσότερα στοιχεία...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΕΒΡΑΪΚΑ ΔΑΝΕΙΑ

Από όσα προαναφέρθηκαν προκύπτει ότι οι εβραίοι δεν επιθυμούσαν για κανέναν λόγο την απελευθέρωση των Ελλήνων. Αντίθετα εργαζόνταν προς όφελος των Τούρκων, διότι η τουρκοκρατία εξυπηρετούσε τα σχέδιά τους για εκμετάλλευτική αισχροκέρδεια σε βάρος του υπόδουλου Ελληνισμού.

Οι εβραίοι ωστόσο, πανούργοι από τη φύση τους, κατάφεραν να επωφεληθούν οικονομικά και από εκείνο ακόμη το γεγονός που απεύχονταν και το οποίο δεν ήταν άλλο από την Ελληνική Επανάσταση του 1821. Η οικονομική δυσπραγία του Ελληνισμού και οι αυξημένες ανάγκες του σε όπλα, πολεμοφόδια και τρόφιμα, έγιναν αντικείμενο της πλο

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

σκληρής εκμεταλλεύσεως από τους εβραίους, οι οποίοι επωφελήθηκαν των περιστάσεων με σκοπό να γίνουν και πάλι κύριοι της καταστάσεως, υποδουλώνοντας οικονομικά το επαναστατημένο γένος.

Κατά τη διάρκεια του δαπανηρού αλλά κυρίως αιματηρού αγώνα, ο Ελληνισμός είχε ως μόνη διέξοδό του, για να επιβιώσει και να συνεχίσει την εξέγερση, τον εσωτερικό δανεισμό. Οι μόνοι πρόθυμοι να δανείσουν τους Έλληνες ήταν οι τοκογλύφοι εβραίοι, θέτοντας φυσικά ως προϋπόθεση για τη σύναψη δανείων, όρους εξοντωτικούς.

Αξίζει να σημειωθεί ότι οι αγγλοεβραίοι τραπεζίτες Ρικάρντο (Ιωσήφ και Σαμψών), εμφανίσθηκαν πρόθυμοι να δανειοδοτήσουν τους Έλληνες, υπό την προϋπόθεση όμως, ότι θα λάμβαναν ως υποθήκη ολόκληρη την Κορινθία και θα εισέπρατταν ως εξόφληση, τα διπλάσια χρήματα απ' όσα είχαν συγκεντρώσει ως φιλέλληνες από ολόκληρη την Ευρώπη. Ιδιαίτερα επαχθείς ήταν και οι όροι του εβραίου τραπεζίτη Ρότσιλντ. Το αποτέλεσμα ήταν, το Έθνος δανειοδοτούμενο κάτω από ληστρικές συνθήκες, να περιέλθει σε μία πιο ασφυκτική μορφή εξάρτησης, την οικονομική, από τους εβραίους...

Στο σημείο ακριβώς αυτό, γίνονται κατανοητοί οι υπερχρονικοί στίχοι του κατά πολύ μεταγενέστερου ποιητή Κ. Καρυωτάκη «Λευτεριά, Λευτεριά, θα σε αγοράσουν έμποροι και κονσόρτσια κι εβραίοι...».

Τελικά το πρώτο δάνειο του Αγώνα συνάφθηκε στην Αγγλία, το 1824. Οι Έλληνες απεσταλμένοι Ι. Ορλάνδος και Α. Λουριώτης, συνομολόγησαν με τον οίκο Λόφνουν στις 21 Φεβρουαρίου 1824, δάνειο ύψους 800.000 λιρών στερλινών, σε τιμή έκδοσης 59% και τόκο ετήσιο 5% επί της ονομαστικής αξίας. Για την απόσβεση του δανείου, καθοριζόταν διάστημα 36 ετών. Ως εγγύηση δε -παρακαταθήκη- για την αποπληρωμή του δανείου, είχε συμφωνηθεί να τελούν όλα τα «Εθνικά κτήματα». Από το ονομαστικό κεφάλαιο που αποτελούσε το ποσό του δανείου (800.000 λίρες), μόνο οι 298.700 δόθηκαν στους Έλληνες. Το μεγαλύτερο μέρος του ποσού εξανεμίστηκε σε προμήθειες και... έξοδα από τους εβραίους. Το τελικό ποσό αποφασίστηκε να κατεβεί στις τράπεζες του φιλοεβραίου Καίσαρα Λογοθέτη και του εβραίου Σαμουήλ Βαρφ, στη Ζάκυνθο. Ωστόσο, ακόμη και το εναπομείναν από τη λεηλασία ποσό, καθυστέρησε αρκετά να φθάσει στην Ελλάδα, στελνόταν δε με αγγλικά πλοία, υπό τη μορφή δόσεων, δυσχεραίνοντας σημαντικά την έκβαση του αγώνα.

Το δεύτερο αγγλικό δάνειο ανέλαβαν να διεκπεραιώσουν οι εβραίοι αδελφοί Ρικάρντο, οι ληστρικές αξιώσεις των οποίων αναφέρθηκαν παραπάνω. Η συμφωνία για τη σύναψη του δανείου, τελικά υπογράφηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1825. Το ονομαστικό κεφάλαιο ανερχόταν στα 2.000.000 λίρες στερλίνες για έξοδα δε του... τραπεζικού οίκου, προμήθεια πληρωμής τόκου, προμήθεια για τα μεσιτικά έξοδα συνομολογήσεως καθώς και για όλες τις εβραϊκές «εκδουλεύσεις», το ύψος του ποσού το οποίο θα παρελάμβαναν οι Έλληνες κατήλθε στις 816.000 λίρες, ενώ η χρέωση λόγω του δανείου ίσχυσε για ολόκληρο το ποσό (2.000.000 λίρες).

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ομως ούτε και αυτό το ποσό τελικά ήταν στη διάθεση των Ελλήνων. Τέθηκε στη διάθεση της αγγλοεβραϊκής διαχειρίσεως με εκβιαστικούς όρους και αντί να σταλούν όπλα και χρήματα στην Ελλάδα, όπως είχε εκ των προτέρων συμφωνηθεί, παραγγέλθηκαν πλοία στην Αγγλία, φρεγάτες στις ΗΠΑ, μισθώθηκαν πανάκριβα αμειβόμενοι ξένοι στρατιωτικοί, οι οποίοι ήλθαν στην Ελλάδα όχι βέβαια για να συμβάλλουν στην διεξαγωγή του Αγώνα, αλλά για να θησαυρίσουν, εκμεταλλευόμενοι καιροσκοπικά, τις δυσμενείς για τον Ελληνισμό συγκυρίες, το δε εναπομείναν ποσό κατασπαταλήθηκε στο... χρηματιστήριο.

Ποτέ άλλοτε Έθνος δεν καταληστεύθηκε κατ' αυτό τον επαίσχυντο τρόπο, όπως συνέβη με το Ελληνικό στην προκειμένη περίπτωση.

Το υλικό, ότι δηλαδή απέμεινε από αυτό, παραδόθηκε τελικά στις Ελληνικές δυνάμεις προς το τέλος σχεδόν του αγώνα, μόλις το 1826 και αυτό υπήρξε ελλειπέστατο.

Αυτές, σε συντομία, ήταν οι ληστρικές - τοκογλυφικές επιδόσεις των εβραιοάγγλων και των εβραιοαμερικανών «φιλελλήνων», για να επιβεβαιωθεί τελικά το εικοστό άρθρο από τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών, το οποίο αναφέρει επιγραμματικά τα ακόλουθα: «Κάθε δάνειο υποδεικνύει την αδυναμία του Κράτους και την μη κατανόηση των δικαιωμάτων αυτού. Τα δάνεια επικρέμονται όπως το σπαθί του Δαμοκλέους στο κεφάλι κυβερνώντων. Τα εξωτερικά δάνεια είναι βδέλες. Όταν όμως εξαγοράσουμε τα πρόσωπα τα οποία χρειάζονται, για να μεταφέρουν τα δάνεια σε εξωτερικό έδαφος, όλα τα πλούτη των κρατών διοχετεύονται στα ταμεία μας και όλοι οι χριστιανοί αρχίζουν να καταβάλλουν σε εμάς φόρο υποτέλειας...». Νιώθοντας απέχθεια αλλά και αγανάκτηση από την κατάσταση που επικρατούσε, μία κατάσταση η οποία με ελαφρές παραλλαγές εξακολουθεί να ισχύει ακόμη και σήμερα, ο φιλέλληνας Λόρδος Βύρων σε ποίημά του, μεταξύ των άλλων, αναφέρει και τους ακόλουθους στίχους.

Πόσο πλούσια είναι η Βρετανία

Οχι φυσικά σε ορυχεία, ή ειρήνη
ή αφθονία, καλαμπόκι ή λάδι ή κρασιά.
Ήταν ποτέ η χριστιανική γη τόσο
πλούσια σε εβραίους;
Ολες οι καταστάσεις.
Ολα τα πράγματα.
Ολες τις ηγεμονίες, αυτοί τις ελέγχουν.
Κάνουν ένα δάνειο «απ' την Ινδία ως τον Πόλο»
με μεγάλη ταχύτητα.
Αυτοί τραπεζίτης - κτηματομεσίτης - Βαρόνος.
Βοηθούν την χρεωκοπία μας
τύραννοι για το συμφέρον τους...

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Αναμφίβολα ο Ελληνισμός, κατά τις τελευταίες δεκαετίες, καλείται να αντιμετωπίσει ένα μέτωπο εσωτερικών και εξωτερικών απειλών, οι οποίες σχετίζονται άμεσα με την επιβίωσή του ως Έθνους, άπτονται της Εθνικής του Κυριαρχίας αλλά και της διαφυλάξεως της Εθνικής του υποστάσεως. Μία από τις βασικότερες εξωτερικές επιβουλές, η δυσμενής έκβαση της οποίας συνεπάγεται την πρόκληση μίας νέας Εθνικής τραγωδίας, αναίμακτης αυτή τη φορά αλλά εξ ίσου οδυνηρής με τις προγενέστερες αιματηρές, είναι αυτή η οποία σχετίζεται με το λεγόμενο Μακεδονικό ζήτημα.

Η κατακόρυφη διόγκωση αλλά και η κατά παράδοξο τρόπο ευρείας εκτάσεως, προβολή του Μακεδονικού θέματος, συνιστά ένα ζήτημα, το οποίο θα πρέπει να προβληματίσει και να ευαισθητοποιήσει, κάθε εναπομείναντα, Εθνικά σκεπτόμενο Έλληνα.

Θραύση, στην κυριολεξία, κάνει και η ανθελληνική προπαγάνδα, η οποία διεξάγεται σε εκπαιδευτικά ιδρύματα του εξωτερικού, αναφορικά με το μείζονος σημασίας αυτό Εθνικό θέμα. Πρωτοπόροι, στην ανθελληνική αυτή εκστρατεία, τίθενται και πάλι οι εβραίοι, οι οποίοι καταβάλλουν titάνιες ομολογουμένως προσπάθειες, προκειμένου να «αποδείξουν» την... σλαβική καταγωγή των Μακεδόνων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα επ' αυτού, είναι η περίπτωση της μεταπτυχιακής ερευνητριας του Πανεπιστημίου του Πρίνστον, Αναστ. Καρακασίδου, η οποία υπό την προτροπή και συνεπικουρία του εβραίου ανθρωπολόγου Χέρτσφελντ, πανεπιστημιακού καθηγητή του Χάρβαντ, παρουσίασε μία ιστορική ανθρωπολογική εργασία, δια της οποίας αμφισβητεί την Ελληνική προέλευση των Μακεδόνων. Πρέπει να τονισθεί, ότι σύμφωνα με υφιστάμενες, απόλυτα εξακριβωμένες πληροφορίες, το συγκεκριμένο πανεπιστήμιο, δέχεται επί πολλών ετών τις γενναιόδωρες οικονομικές χορηγίες, του ουγγροεβραίου βαθύπλουτου επιχειρηματία Τζωρτζ Σόρος, ο οποίος ως γνωστόν στηρίζει την οικονομία των Σκοπίων. Οι εβραίοι, καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια, προκειμένου να παραχαράξουν και να διαστρεβλώσουν, με τους συνεργούς τους, την ιστορία. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι και η «Ευρωπαϊκή Ιστορία» του Ντυροζέλ, η οποία κυκλοφόρησε ευρύτατα προ ολίγων ετών, παρέλειψε τυχαία (!) κάθε αναφορά στην Ελλάδα. Αποκαλύπτεται λοιπόν ένα μεγαλεπήβολο σχέδιο βιασμού της ιστορικής πραγματικότητας και της αλήθειας από τους σιωνιστές, δεδομένου ότι ο συγγραφέας της τυγχάνει εβραίος...

Το 1923, το κρατικό έκτρωμα των Σκοπίων, εξέδωσε το βιβλίο του Αλεξάντερ Μπατκόβσκι «Η ιστορία των Εβραίων της Μακεδονίας», στο οποίο αναφέρεται, η σύμπνοια που διέκρινε τους εβραίους και τους σκοπιανούς. Ανάμεσα στα άλλα θέματα που θίγει ο συγγραφέας, κάνει λόγο για τη συμβολή των εβραίων στην επανάσταση του «Ιλλιντεν», η οποία είχε ως αποτέλεσμα την θανάτωση χιλιάδων Ελλήνων, με στόχο την

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ανεξαρτητοποίηση της Μακεδονίας, κάνοντας μνεία στον ηγετικό ρόλο, των εβραίων αδελφών Καμχή, σε αυτή την εξέγερση.

Σε συνέδριο το οποί διεξήχθη εξ' άλλου στη Θεσσαλονίκη (Νοέμβριος 1992), με θέμα τις Εβραϊκές Κοινότητες της Νοτιανατολικής Ευρώπης κατά τους τελευταίους πέντε αιώνες, η εβραία «ιστορικός» Ρένα Μόλχο, η οποία μάλιστα τυγχάνει και πρόεδρος της Εταιρείας Μελέτης του... Ελληνικού Εβραϊσμού, προέβη σε ψευδείς ισχυρισμούς της μορφής, ότι η πλειοψηφία των κατοίκων της Θεσσαλονίκης ήταν εβραίοι, κατά το 1912. Εδώ αξίζει να σημειωθεί, ότι παραδέχθηκε την αντίδραση των εβραίων της περιοχής, στην ενσωμάτωση της Θεσσαλονίκης στον Εθνικό Ελληνικό κορμό. Στο σημείο ακριβώς αυτό θα πρέπει να σημειωθεί ότι οι εβραίοι, δια του περιοδικού τους «Χρονικά» (τεύχος Σεπτεμβρίου - Οκτωβρίου 1992), έχουν προβάλλει την «άποψη» του τουρκοεβραίου περιηγητή Ελβιγιά Τσελεμπή ότι «...ο πρώτος κτίσας την πόλιν ταύτην (την Θεσσαλονίκης), ήταν ο Σολωμόν!».

Στο συνέδριο, είχε τοποθετηθεί ο Έλληνας ιστορικός κ. Σκορδύλης, ο οποίος ανέφερε τις παρασκηνακές προσπάθειες τις οποίες κατέβαλλαν οι εβραίοι για τη διεθνοποίηση της Μακεδονίας υπό ιουδαϊκή διοίκηση, ενώ επίσης τόνισε τη συγκρότηση μικτής τουρκοβλαχο-εβραϊκής επιτροπής, με έδρα την Κωνσταντινούπολη, έργο της οποίας υπήρξε η προώθηση της αυτονόμησης της Μακεδονίας.

Πέραν ωστόσο από τις όποιες μεμονωμένες εκτιμήσεις θα ήταν μάταιο να αναζητήσουμε τους συντάκτες ανθελληνικών εκθέσεως, είτε πρόκειται για ετήσιες εκθέσεις - πορίσματα του αμερικανικού Υπουργείου Εξωτερικών, είτε για τη διαβόητη Έκθεση από τους σιωνιστικούς μισελληνικούς κύκλους.

Οι καθοδηγητές του «περιούσιου λαού» και άξιοι διάδοχοι σε μισελληνισμό του δημίου Χ. Κίσιγκερ, ανάβουν στην κυριολεξία φωτιές, υποδαυλίζοντας με τη μέθοδο της τεχνητής οξύνσεως, μέσω του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, ανύπαρκτα ζητήματα, π.χ. αυτά τα περι μειονοτήτων Αρβανιτών και Βλάχων, εμμένοντας ταυτόχρονα στη θέση περί υπέρξεως σλαυομακεδόνων, ενώ την ίδια στιγμή το σιωνιστικό δηλητήριο διαποτίζει απ' άκρου εις άκρον την Ελληνική γη.

Ποιος αλήθεια μπορεί να χρηματοδοτήσει τα Σκόπια και πώς αυτά θα μπορούσαν να καλύψουν τις τεράστιες δαπάνες που απαιτεί η πολυέξοδη προπαγάνδα την οποία διεξάγουν σε ολόκληρο τον κόσμο, τη στιγμή που πρόκειται για ένα κρατικό έκτρωμα πάμπτωχο; Θα ήταν φαιδρό να υποστηρίξει κάποιος ότι τα Σκόπια είναι «αυτόφωτα» καθώς και ότι διαρκώς αυξάνονται, επιδίδονται στην άσκηση μίας αυτοδύναμης επιθετικής εξωτερικής πολιτικής. Επίσης φαντάζει εξωπραγματικό, να δεχθούμε ότι τα Σκόπια έχουν αναθέσει την προβολή των θέσεών τους σε παγκόσμιο επίπεδο, στην μεγαλύτερη αμερικανοεβραϊκή εταιρεία δημόσιων σχέσεων, την «Hill and Knowton», στην οποία έχει καταφύγει, καθόλου συμπτωματικά, και η Τουρκία...

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ποια παρασιτική δύναμη κινεί λοιπόν τα Σκόπια; Η αποκάλυψη της τοποθετήσεως που είχαν ανέκαθεν οι εβραίοι στο χώρο των υποστηρικτών της «Ανεξάρτητης Μακεδονίας», δεν αφήνει περιθώρια για αμφιβολίες.

Η αδιαμφισβήτητη ανάμειξη των εβραίων ιδρυτών του ΚΚΕ Αβραάμ Μπεναρόγια και Κουν Βεντούρα, οι οποίοι μάλιστα ως βουλευτές του ίδιου κόμματος, έθεσαν θέμα ανεξαρτητοποίησης της Μακεδονίας το 1927 μέσα στην Ελληνική Βουλή, στην τρισάθλια απόπειρα διασπάσεως της Μακεδονικής γης από τον Ελλαδικό κορμό, φωτίζει αρκετά το παρασκήνιο.

Η εβραϊκή καταγωγή του Υπουργού Εξωτερικών της Γιουγκοσλαβίας Καρντέλι, ο οποίος διετέλεσε ΥΠ.ΕΞ. επί των ημερών διακυβερνήσεως της χώρας από τον εβραιοκροάτη Γιόζιπ Μπροζ Τίτο, δεν είναι γεγονός τυχαίο. Αμφότεροι υπήρξαν εμπνευστές και θεμελιωτές του ομοσπόνδου κρατιδίου της «Μακεδονίας».

Την ίδια ακριβώς ώρα, «αμερικανοί» γερουσιαστές, εβραϊκής καταγωγής, προέβαιναν σε δηλώσεις περί αμέσου δημιουργίας ανεξαρτήτου Μακεδονικού κράτους, ασκώντας ισχυρές πιέσεις προς αυτή την κατεύθυνση με κάθε μέσο. Στις χλιαρές αντιδράσεις της τότε Ελληνικής κυβερνήσεως (1945-46), αντιτάχθηκε από την επίσημη αμερικανική πλευρά ο ισχυρισμός, ότι κάθε διπλωματικό διάβημα της Ελλάδος κατ' αυτών των θέσεων, θα είχε ως αποτέλεσμα τη μη χορήγηση οικονομικής βοήθειας προς την καταστραφείσα χώρα μας και τότε όλοι εσίγησαν...

Όλα αυτά τα ιστορικά στοιχεία, εάν τελικά αναλυθούν μεθοδικά, εξαντλητικά και συσχετισθούν, αποδεικνύουν ξεκάθαρα, την ταυτότητα της κατασκότεινης εκείνης δυνάμεως, που απεργάζεται αργά αλλά μεθοδικά, την προσάρτηση της Μακεδονίας ολόκληρης στα Σκόπια.

Ανέκαθεν οι εβραίοι στόχευαν στην απόσπαση της Μακεδονίας. Οι ραδιουργίες τους, σε όλα τα επίπεδα, το αποδεικνύουν. Από τα χρόνια ήδη της τουρκοκρατίας, ο εβραϊκής καταγωγής Ταάλ Μπέης, είχε επιδοθεί στην σφαγή του Μακεδονικού Ελληνισμού. Ακόμη και η ίδρυση του Μακεδονικού Κομιτάτου των Βουλγάρων, τρομοκρατική - δολοφονική οργάνωση που τόσο βασάνισε τον Μακεδονικό Ελληνισμό κατά τα έτη 1900-1908, ήταν έμπνευση, που υλοποιήθηκε από τους βουλγαρίζοντες κρυπτοεβραίους Γιόζεφ και Γιάγκοφ. Μεταγενέστερα, το 1905, η επανάσταση του «Ιλιντεν», όπως προαναφέρθηκε, στηρίχθηκε κατά ένα μεγάλο μέρος στην ενεργό συμμετοχή των εβραίων, υπό την ηγεσία των αδελφών Καμχή.

Την ίδια μισελληνική στάση, επέδειξαν οι εβραίοι κατά τη διάρκεια των Βαλκανικών Πολέμων. Ειδικότερα το 1912, οι εβραίοι της Θεσσαλονίκης, οι οποίοι έλεγχαν τη στοά «Αλιάνς», συγκέντρωσαν, υπό μορφή εράνου και παρέδωσαν στην Τουρκία το μυθικό ποσό των 650.000.000 χρυσών λιρών (Δημοσίευμα Εφημερίδας «Εστία», 9 Οκτωβρίου 1912), ενώ μέλη της εβραϊκής κοινότητας, συγκρότησαν εθελοντικό σώμα και πολέμησαν κατά του Ελληνικού στρατού, στο πλευρό των Τούρκων.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Και σήμερα, οι ίδιοι μισελληνικοί - σιωνιστικοί κύκλοι, υποκινούν το τεχνητό αυτό ζήτημα. Αρκεί να αναφερθεί ότι ο βασικός σύμβουλος επί εξωτερικών θεμάτων του εβραίου προέδρου των Σκοπίων Γκλιγκόρφ (Μουσή Μουσέγεφ), είναι ο επίσης εβραϊκής προελεύσεως Μουσώφ. Ο σημαντικής καταγωγής Μουσώφ, πριν από τον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας, κατείχε το αξίωμα του Υπουργού Εξωτερικών της χώρας.

Επί των ημερών μας, ο Πρόεδρος του Ινστιτούτου «Κόρνεγκι» Μόρτον Αμπράμοβιτς, ο οποίος προπαγανδίζει ακατάσχετα υπέρ των Σκοπίων, είναι εβραίος, ενώ η επίσης εβραϊκής καταγωγής οικογένεια Ροκφέλλερ, σύγχρονοι μεγιστάνες του πλούτου, ύψωσαν πρώτοι τη σημαία των Σκοπίων στο μέγαρό τους στη Νέα Υόρκη. Εξ' άλλου ο Λόρδος Ουεν, που διετέλεσε ειδικός μεσολαβητής του ΟΗΕ στο Γιουγκοσλαβικό και Μακεδονικό ζήτημα, έχοντας προδικάσει απροσχημάτιστα την αναγνώριση των Σκοπίων ως «Μακεδονία», τυγχάνει εκλεκτό μέλος της σιωνιστικής λέσχης Μπίλντεμπεργκ.

Σύμφωνα άλλωστε με τα όσα έχουν γίνει γνωστά, η οικονομία των Σκοπίων στηρίζεται στη βοήθεια των εβραίων. Πέρα από την παραγωγή και διακίνηση τεραστίων ποσοτήτων ηρωίνης, δια της κατεργασίας του στοιχείου οξικός ανιδρύτης, το οποίο εισάγεται από το Ισραήλ, η σκοπιανή οικονομία στηρίζεται στην ενίσχυση των σιωνιστικών κύκλων και ειδικότερα στην εισροή κεφαλαίων από τον εβραϊκής καταγωγής μεγαλοχρηματιστή Τζωρτζ Σόρος. Ο Σόρος έχει συστήσει 18 ιδρύματα σε διάφορες ευαίσθητες περιοχές του πλανήτη, όπως Ρωσία, Ν. Αφρική και Σκόπια κ.ά. ιδρύματα τα οποία σύμφωνα με δηλώσεις του «...χαλούν χρήματα για τη δημοκρατία...».

Εσχάτως ο Σόρος, επιδιώκει να αποκτήσει τα μεταλλεία του Παγγαίου (μεταλλεία εξορύξεως χρυσού και αργύρου), μία επιδίωξη η οποία εάν υλοποιηθεί, θα οδηγήσει την Μακεδονία σε οικονομική υποδούλωση.

Τα σκόπια εξ' άλλου, δανειοδοτήθηκαν με το ποσό των 80 δισεκατομμυρίων δολλαρίων υπό ευνοϊκότατες συνθήκες, ποσό το οποίο θα διατεθεί για αναπτυξιακά έργα. Υπεύθυνος για τη χορήγηση του Δανείου από τη Διεθνή Τράπεζα, είναι ο εβραίος Μισέλ Νοέλ, ενώ ένθερμη συνήγορος της ενισχύσεως των Σκοπίων, είναι η επίσης εβραϊκής καταγωγής αξιωματούχος της Διεθνούς Τραπέζης Αν Ελουόν. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να αναφερθεί ότι πέραν της οικονομικής βοήθεια, οι σκοπιανοί έχουν από τους εβραίους εξασφαλίσει και «πνευματική βοήθεια».

Ο «καθηγητής» Ντάνφορθ, ο οποίος σε ξένο πανεπιστημιακό ίδρυμα προπαγανδίζει υπέρ της υπάρξεως Σλαβομακεδόνων, είναι εβραίος, όπως εβραίοι είναι επίσης και οι εγχώριοι υποστηρικτές του Γκλιγκόρφ - Μουσέγεφ, Λίποβατς και Σωμερίτης, καθηγητής και δημοσιογράφος αντίστοιχα. Η νέα αρχηγός του Στέιτ Ντιπάρτμεντ Μαντλίν Ολμπράιτ, η οποία έχει εκφράσει φιλοσκοπιανές και ανθελληνικές θέσεις, είναι εβραϊκής καταγωγής, κόρη εβραίου διπλωμάτη από την Τσεχία, ενώ ο νέος υπουργός Αμύνης των ΗΠΑ Ουίλιαμ Κοέν, επίσης ανθέλλη, τυγχάνει εβραίος.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Στο σημείο αυτό θα πρέπει ν' αναφερθεί ότι ουδέποτε, κατά την αρχαιότητα, η Θεσσαλονίκη διέθετε ισχυρή εβραϊκή κοινότητα. Από της ιδρύσεως μάλιστα της πόλεως (4ος αιώνας π.Χ.) μέχρι σήμερα, ο πληθυσμός της συμπεριελάμβανε ελάχιστο αριθμό εβραίων, τόσο μηδαμινό στον αριθμό, ώστε οι ιστορικοί δεν ασχολήθηκαν καν με την καταγραφή του.

Όταν ο Σαούλ ή Παύλος επισκέφθηκε τη Θεσσαλονίκη τον 1ο αιώνα μ.Χ. η εβραϊκή παροικία ήταν αρκετά ισχνή.

Ο κατακλυσμός της Θεσσαλονίκης από την εβραϊκή λαίλαπα, άρχισε να πραγματοποιείται κατά τον 16ο αιώνα, όταν οι εβραίοι εγκαταλείπουν ομαδικώς την Ισπανία, συνεπεία των διώξεων που υπέστησαν από την Ιερά Εξέταση. Σημαντικό ρεύμα εβραίων προς την Θεσσαλονίκη, παρατηρείται επίσης προς το 1720-1730, προερχόμενο από την Ιταλία. Το ρεύμα αυτό δεν προέρχεται από διωγμούς, αλλά εκδηλώνεται όταν οι εβραίοι διαπιστώνουν ότι λόγω της οθωμανικής κατοχής, μπορούν να εξαπλώσουν ασυδότης τις εκμεταλλευτικές τους δραστηριότητες σε ελληνικό έδαφος, όπως και το πράττουν, όσο καλύτερα μπορούν.

Όπως προκύπτει από τις ίδιες τις εβραϊκές μαρτυρίες (περιοδικό «Χρονικά», τεύχος Μαΐου-Ιουνίου 1994, σελ. 24), οι εβραίοι ανέκαθεν απομυζούσαν τον Μακεδονικό και κατ' επέκταση τον γηγενή Ελληνισμό. Τα ακόλουθα στοιχεία είναι ιδιαιτέρως αποκαλυπτικά των παρασιτικών δραστηριοτήτων τους: «Στα 1821, κατά την έκρηξη της ελληνικής επανάστασης, πολλοί χριστιανοί της Θεσσαλονίκης συνελήφθησαν. Για την απελευθέρωσή τους, οι Τούρκοι αξιωματούχοι εισέπραξαν ως λύτρα 440.000 γρόσια. Για να συγκεντρώσουν αυτό το ποσό οι χριστιανοί, δανείστηκαν από Εβραίους τραπεζίτες προς 30-50% επιτόκιο, με ενέχυρο τιμαφή και σκεύη των ναών, λαμβάνοντας μετρητά το ένα δεύτερο ή ένα τρίτο της αξίας. Δυστυχώς δεν ξέρουμε από ποιους τραπεζίτες».

Οι εβραίοι τοκογλύφοι με πρωτοπόρους τους αδελφούς Μοδιάνο, είχαν απομυζήσει κατά τέτοιο τρόπο την πόλη, ώστε να έχει περιέλθει στην κατοχή τους, ένα μεγάλο τμήμα της Θεσσαλονίκης. Όπως μας πληροφορεί το περιοδικό «Χρονικά», «...Οι αδελφοί Μοδιάνο κατείχαν πολύ σημαντική κτηματική περιουσία με τα μέτρα της Θεσσαλονίκης της εποχής, το ύψος της οποίας με τραπεζικούς υπολογισμούς, έφτανε τις 700.000 λίρες και περιελάμβανε πολλά αστικά ακίνητα και υπεραστικά γήπεδα. Πιο κοντά στην πραγματικότητα από τους αριθμούς ήταν η λαϊκή έκφραση ότι «η μισή Θεσσαλονίκη ήταν δική τους», έκφραση που διασώθηκε ως τις μέρες μας.

Η παρασιτική δραστηριότητα των εβραίων «αργυραμοιβών» (εξωραϊσμένη ονομασία των εβραίων τοκογλύφων) προσέλαβε τέτοιες διαστάσεις, ώστε ακόμη και οι τοπικές αρχές συναλλάσσονταν, εξ' ανάγκης μαζί τους: «κατά την εποχή της καταβολής των δόσεων εις το τελωνείο καπνού, είτε κατά τας αποστολάς των χρημάτων δια τας ανάγκας του στρατού, επειδή δεν προλαμβάνεται η κοπή νομισμάτων εγκαίρως, προσφεύγουν εις την εξεύρεσιν χρημάτων με τόκους», («Χρονικά», Μάιος - Ιούνιος 1994).

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Οι εβραίοι εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο την δεινή θέση στην οποία είχε περιέλθει το Ελληνικό στοιχείο κατά τη διάρκεια της τουρκοκρατίας, θησαυρίζοντας στην κυριολεξία. Οι ίδιοι οι εβραίοι, στα «Χρονικά», ομολογούν: «Από τον 18ο αιώνα, καθώς ο χρηματικός φόρος γενικεύθηκε στην οθωμανική αυτοκρατορία, ολοένα και περισσότερα χωριά άρχισαν να δανείζονται από πλούσιους εβραίους ή τούρκους με πολύ υψηλό επιτόκιο, με αποτέλεσμα να μετατρέπονται σταδιακά σε τσιφλίκια, στο βαθμό που οι κάτοικοι των χωριών αδυνατούσαν να ανταποκριθούν στους βαρείς φόρους και τους αυξανόμενους τόκους. Πολλά χωριά από τη Θεσσαλονίκη είχαν αυτή την τύχη», («Χρονικά», Μάιος - Ιούνιος 1994).

Κάτω μόνο από αυτό το πρίσμα μπορεί να εξαντληθεί η πυρπόληση του εβραϊκού συνουικισμού Καμπέλ στη Θεσσαλονίκη, όπως άλλωστε και της συναγωγής τους, κατά την προπολεμική περίοδο, από την Ελληνοκεντρική οργάνωση ΕΕΕ, μία αντίδραση που υποδήλωνε την αγανάκτηση των Θεσσαλονικέων, για τα δεινά που είχαν υποστεί από την απάνθρωπη εβραϊκή εκμετάλλευση.

Αυτή είναι η θέση των εβραίων στο Μακεδονικό ζήτημα, μία θέση την οποία άλλωστε δεν είναι αφελείς να την προβάλλουν επίσημα, αλλά συγκεκριμένα μα ουσιαστικά, περιοριζόμενοι απλώς να δηλώνουν ότι «...το κράτος του Ισραήλ θα ευθυγραμμισθεί με την όποια απόφαση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας».

Της «Ευρωπαϊκής Κοινότητας» που είναι δικό τους δημιούργημα και άρα θα αποφασίσει σύμφωνα με τις επιδιώξεις τους που είναι δεδομένες... Κατά τα άλλα, για να τηρούν τα προσχήματα, το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο, οργανώνει παρωδίες εκδηλώσεων για τη Μακεδονία. Οργανώνει επιτηδευμένα εκδηλώσεις που φαινομενικό σκοπό έχουν να καταδείξουν την... Ελληνικότητα της Μακεδονίας, όχι όμως προβάλλοντας τα ιστορικά τεκμήρια εκατοντάδων χιλιετιών, αλλά επικαλούμενοι την... Παλαιά Διαθήκη, χωρίς την συμβολή της οποίας, το «Μακεδονικό» ζήτημα θα παρέμενε... αδιευκρίνιστο.

Την ίδια στιγμή που υποκριτικά «μάχονται» για το Μακεδονικό ζήτημα, υπονομεύουν κατά τον χειρότερο τρόπο τις Ελληνικές θέσεις σε όλους τους διεθνείς οργανισμούς που ελέγχουν. Σήμερα ο πρωθυπουργός Σημίτης ισχυρίζεται ότι το Μακεδονικό θα λυθεί «με αμοιβαίες υποχωρήσεις» και «συνεργασία», δηλώνοντας ότι «η συζήτηση γύρω από το όνομα των Σκοπίων δεν οδηγεί πουθενά», προαναγγέλλοντας την επερχόμενη μειοδοτική υπαναχώρηση.

Εάν λοιπόν η Ελλάδα διαθέτει τους εβραίους συμπαραστάτες της στο Μακεδονικό αλλά και σε κάθε άλλο Εθνικό ζήτημα, δεν έχει να φοβηθεί, πέραν της ολοκληρωτικής υπονομεύσεως, τίποτε απολύτως άλλο...

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Κ.Κ.Ε. ΚΑΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

Ο διεθνής σιωνισμός άλωσε καίρια την πολιτική ζωή της Ελλάδας, εγκαθιδρύοντας το κοινοβουλευτικό πλαίσιο, το οποίο είναι γνωστό από που έλκει την καταγωγή του*. Συνακόλουθα δημιούργησε κόμματα - μαριονέτες, τα οποία ήταν φαινομενικά αυτόνομα, αλλά στην ουσία εξαρτώνταν οικονομικά και εργάζονταν για σκοπούς του ιουδαϊσμού.

Ενα από τα κόμματα - δημιουργήματα των τοποτηρητών της ξενοκρατίας στον τόπο μας, αποτελεί και το ΚΚΕ. Δεν θα υιοθετηθεί ο ισχυρισμός των επίσης ξενόδουλων και κατ'επάγγελμα «κομμουνιστοφάγων», των τροφίμων της ακροδεξιάς, ότι όλοι όσοι απλοϊκοί άνθρωποι υποστήριξαν από άγνοια το κόμμα αυτό κατά καιρούς, από δίψα για κοινωνική δικαιοσύνη, είτε από αγανάκτηση, είναι συνειδητοί προδότες. Θα υποστηριχθεί κατηγορηματικά ωστόσο ότι το κόμμα αυτό δημιουργήθηκε από εβραίους και εξομώτες, διαδραματίζοντας έναν άθλιο και προδοτικό ρόλο σε όλες τις φάσεις της Ελληνικής Ιστορίας.

Ο ρόλος του ΚΚΕ και οι σκοποί της συστάσεώς του, είχαν ήδη διαφανεί από το 1918, όταν οι γνήσιοι σοσιαλιστές (Ελληνες στη συνείδηση) είχαν καταγγείλει το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (Σ.Ε.Κ.Ε.), σαν εβραϊκό δημιούργημα, αποχωρώντας ομαδικά από αυτό.

Το κόμμα αυτό έπειτα μετονομάστηκε σε ΚΚΕ. Τη δημιουργία του ΚΚΕ από σιωνιστικούς κύκλους την παραδέχονται και οι ίδιοι οι εβραίοι. Στο περιοδικό «Χρονικά» -επίσημο όργανο του Κ.Ι.Σ.- (τεύχος Σεπτ. - Οκτ. 1992, σελ. 13 - 14), διαβάζουμε, μεταξύ των άλλων, και τα ακόλουθα αποκαλυπτικά: «...Ευθύς μετά τη νεοτουρκική επανάσταση, δραστηριοποιείται στη Θεσσαλονίκη, το σιωνιστικό κίνημα με την ίδρυση της Λέσχης «Μπενέ Σιών» και του αθλητικού συλλόγου «Μακαμπή». Ο σιωνισμός είχε πρωτοεμφανισθεί στην πόλη από το 1899, καλυπτόμενος αρχικά κάτω από τον μανδύα σωματείων όπως η «Καδίμα» που προέβλεπε σαν κύριο σκοπό την διάδοση της εβραϊκής γλώσσας. Σχεδόν ταυτόχρονα, το 1909, μέσα από την πολυάριθμη εβραϊκή εργατική (...) τάξη της Θεσσαλονίκης, γεννιέται και η σοσιαλιστική εργατική ομοσπονδία, περισσότερο γνωστή με τον στην ισπανοεβραϊκή γλώσσα τίτλο της «Φεντερασιόν», που θα λειτουργήσει αυτόνομα μέχρι το 1918, όταν μαζί με άλλες ελληνικές αριστερές οργανώσεις έγινε συνιδρύτρια του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδας (ΣΕΚΕ), που αργότερα μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΚΕ). Ιδρυτής και ηγέτης της Φεντερασιόν ήταν ο Αβραάμ Μπεναρόγια...

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν το γεγονός ότι το ΚΚΕ, πιστό στον διεθνισμό του εβραϊκού ιδεολογικού εμπνευστή του Μαρδοχάι Κεσιλί (Καρλ Μαρξ), όχι μόνο αντιτάχθηκε, αλλά και υπονόμωσε όλες ανεξαιρέτως τις Ελληνικές προσπάθειες που κατά καιρούς καταβλήθηκαν, αποσκοπώντας στην Εθνική Αναγέννηση και στην πραγμάτωση της Μεγάλης Ιδέας, επικαλούμενο πάντοτε ως πρόσχημα, την ιδεολογική του δήθεν αντίθεση προς τα αίτια διεξαγωγής των Εθνικών Αγώνων. Αυτή η υπονόμηση όμως, κατά την Εκστρατεία του 1922 έφθασε στο αποκορύφωμά της...

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τον εν Ελλάδι εβραϊκό στοιχείο, χρηματοδότησε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αποκαλυπτική των σχέσεων κομμουνιστών-εβραίων, είναι το τηλεγράφημα που απηύθη αμέσως μετά την αποχώρηση των γερμανών από την Ελλάδα, ο μέγας ραββίνος Ηλίας Μπαρτζιλάι, προς τον Γ. Παπανδρέου, στο οποίο αναφέρει μεταξύ των άλλων και τα ακόλουθα: «η σωτηρία των -εννοείται των εβραίων- οφείλεται στο ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ και την αλληλεγγύη του λαού».

Εξ' άλλου το Ε.Α.Μ. κατά το 1945 έπλεκε το εγκώμιο των εβραίων, διότι όπως τόνιζε σε ανακοίνωσή του (Υπ. Αριθμ. Πρωτ. 356, 9ης Οκτωβρίου 1945) «...είναι γνωστόν ότι πολλοί Ισραηλίτες πήραν μέρος στην Εθνική Αντίσταση όχι μόνον από τις τάξεις του Ε.Α.Μ. αλλά και του Ε.Λ.Α.Σ. δίνοντας παλικαρία το αίμα τους».

Και σήμερα το ΚΚΕ πλαισιώνεται από εβραίους. Πρωτοστατούν οι Α. Κανελίδης, Ι. Καρέρας, Η. Καμχής, Μ. Μπενάκης, Σ. Σολμών, Α. Αβραμίδης, Χ. Ροζάκης, Δ. Τσάτσος και άλλοι πολλοί. Φημολογείται ακόμη ότι ο «αριστερός» Μίκης Θεοδωράκης, ο γνωστός πολιτικός περιπλανώμενος μουσικοσυνθέτης, έχει νυμφευθεί εβραία σύζυγο.

Γνωρίζοντας πλέον την προέλευση των «ιθυνόντων νοών» που συγκρότησαν το ΚΚΕ, κατανοούνται πολλά για τη στάση του επί πολλών γεγονότων που σημάδεψαν την Ελληνική Ιστορία και ζωή.

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Το ακατασίγαστο μίσος που επί αιώνες ο σιωνισμός τρέφει για τον Ελληνισμό, βρήκε την αποκορύφωσή του κατά τη διεξαγωγή της Μικρασιατικής εκστρατείας. Ελάχιστοι γνωρίζουν ότι η Μικρασιατική Καταστροφή του 1922, η οποία γκρέμισε τα όνειρα του Ελληνισμού για την πραγμάτωση της Μεγάλης Ιδέας, οφείλεται σχεδόν εξ' ολοκλήρου στις ραδιουργίες των εβραίων. Ορθότερα δε, κανείς σχεδόν δεν υποψιάζεται ή γνωρίζει ότι η έκβαση της εκστρατείας, ήταν προδιαγεγραμμένη από τον σιωνισμό. Τα όσα αποκαλυπτικά στοιχεία έπονται, τεκμηριώνουν απόλυτα τον ανωτέρω ισχυρισμό, καταδεικνύοντας ταυτόχρονα τον υποχθόνιο ρόλο του εβραίου, του αιώνιου αυτού μισέλληνα.

Ανέκαθεν οι εβραίοι μετέρχονταν δόλια μέσα για την ηθική, οικονομική, πνευματική αλλά και για την βιολογική εξόντωση του Ελληνισμού. Αντιπροσωπευτικό παράδειγμα επ' αυτού, αποτελεί η διάδοση και εκλαϊκευση των αρχών του Παντουρκισμού από τον εβραίο Χέρμαν Βάμπερυ. Στο βιβλίο του «Εικόνες της Κεντρικής Ασίας» που πρωτοεκδόθηκε το 1868, ο Βάμπερυ ανέπτυξε τις αρχές του Παντουρκισμού, με εντονότερες ανθελληνικές αιχμές, ενώ η στενή του σχέση με όσους μετέπειτα απετέλεσαν τον πυρήνα των ηγετικών στελεχών των Νεοτούρκων, υπήρξε αποφασιστικής σημασίας

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

γεγονός, για την ανάπτυξη του Παντουρκικού φαινομένου, σαφής έκφραση του οποίου, υπήρξε η αναζωπύρωση των επεκτατικών βλέψεων των τούρκων προς την Ελλάδα.

Η Μικρασιατική καταστροφή οφείλεται σε μία σειρά από αίτια. Ανάμεσα στους παράγοντες εκείνους που επισφράγισαν την τραγωδία του 1922, είναι και η έντονη ανάμειξη του εβραϊσμού στην τεράστια ανθελληνική εκστρατεία, η οποία αναπτύχθηκε κατά την Εποποιία των ετών 1919-1922 τόσο στο μέτωπο, στις τάξεις του Ελληνικού Στρατού, όσο και στο εσωτερικό της χώρας, από μαρξιστικούς κύκλους που έπαιζαν ηθελημένα ή αθέλητα, το παιχνίδι των εβραίων. Η υπονόμηση και η αποσταθεροποίηση που οδήγησε στην πτώση του ηθικού του στρατού μας, παράγοντας ο οποίος συνετέλεσε καθοριστικά στη μετέπειτα Μικρασιατική τραγωδία, υπήρξε έργο του Αβραάμ Μπεναρόγια, ηγετικού στελέχους του ΚΚΕ, εβραϊκής καταγωγής, στον ιδιαίτερο ρόλο του οποίου θα πραγματοποιηθεί εκτενής αναφορά σε άλλο άρθρο.

Ο Αβραάμ Μπεναρόγια, ο Κοέν και ο Κουν Βεντούρα, άπαντες εβραίοι, όπως προκύπτει από τα επίσημα στοιχεία της εποχής, δηλητηρίαζαν κατά το χειρότερο τρόπο την Ελληνική προσπάθεια, μέσω πικρόχολων κειμένων που δημοσίευαν στην εβραϊκή εφημερίδα «Avanti» της Θεσσαλονίκης. Με τη στάση της αυτή, η εβραϊκή κοινότητα που διέμενε στην Ελλάδα, εξέφραζε την υποστήριξή της προς τον ομόφυλό της Κεμάλ, ο οποίος ήταν σιωνιστής, όπως άλλωστε σιωνιστές ετύγγαναν όλα τα ηγετικά στελέχη των Νεοτούρκων. Ειδικότερα οι ηγέτες των Νεοτούρκων Ταλαάτ και Ενβέρ, ήταν κρυπτοεβραίοι και μέσω των αξιωμάτων που κατείχαν, συνετέλεσαν αποφασιστικά στην υλοποίηση των εβραϊκών σχεδίων, στο προκείμενο ζήτημα.

Αξίζει στο σημείο αυτό να αναφερθεί, ότι όλα τα στελέχη της Επιτροπής των Νεοτούρκων στην Θεσσαλονίκη ήταν εβραίοι. Το τεκτονικό περιοδικό «Ακακία» (Οκτώβριος 1908) αποκαλύπτει ότι η ξένη Στοά «Μακεδονία» με έδρα τη Θεσσαλονίκη, είχε ως διδάσκαλο τον Ιταλοεβραίο Εμ. Καράσο, στην δικαιοδοσία του δε υπάγονταν τρεις ακόμη ξένες στοές, στους κόλπους των οποίων οι Ταλαάτ και Ενβέρ, βρήκαν πρόσφορο έδαφος για να δημιουργήσουν την «Κίνηση Νεοτούρκων». Η «Κίνηση Νεοτούρκων» τελούσε υπό την προστασία της ιταλικής πρεσβείας, από τυπική άποψη, ενώ τα μέλη της αποτελούνταν εξ' ολοκλήρου από τουρκοεβραίους, μέλη των ανωτέρω ξένων στοών.

Η διείσδυση των εβραίων στον τουρκικό τεκτονισμό κατά τη συγκεκριμένη περίοδο, δεν υπήρξε γεγονός τυχαίο. Είναι γνωστό ότι την 1η Μαΐου 1909 οι τούρκοι τέκτονες, προκειμένου να εξασφαλίσουν την εύνοια και την υποστήριξη των σιωνιστών, ανέδειξαν στο αξίωμα του Μεγάλου Διδασκάλου της Μεγάλης Στοάς της Τουρκίας τον Μαχμούντ Ορφί Πασά, όργανο των εβραϊκών επιδιώξεων, το δε Υπατο Συμβούλιο της Μεγάλης Στοάς της Τουρκίας αποτελούσαν οι Δαβίδ Κοέν, Ραφαέλο Ρίτσι, Ισαάκ Μαρκιόνε, Νικόλα Φόρτε, Τζωρτζ Σούρσοκ και Ιακόμπ Σουχάμι, όλοι τους εβραϊκής καταγωγής. Μέσα από αυτούς τους κύκλους αναδείχθηκε αργότερα ο Κεμάλ Ατατούρκ, ο οποίος με τη βοήθεια των αδελφών του εβραίων, και όχι μόνο, θα συνέτριβε τον Ελληνικό στρατό το 1922...

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ενθερμος υποστηρικτής της Ελληνικής επεμβάσεως στην Μικρά Ασία, ήταν ο πρωθυπουργός της Αγγλίας και σιωνιστής Λόυδ Τζωρτζ. Ο Λ. Τζωρτζ όσο «περίεργα» τάχθηκε στο πλευρό των Ελλήνων, άλλο τόσο «περίεργα» τους εγκατέλειψε στην πλέον κρίσιμη στιγμή, γεγονός το οποίο εάν συσχετισθεί με τις σιωνιστικές θέσεις του βρίσκει την εξήγησή του. Αξίζει να τονισθεί ότι ο προσωπικός γραμματέας του Τζωρτζ ήταν ο εβραίος «Σερ» Φίλιπ Σασούουν, ο οποίος... συμπτωματικά ήταν παντρεμένος με την κόρη του τραπεζίτη Ρότσιλντ. Αμφότεροι τελούσαν και μυστικο-σύμβουλοι του άγγλου πρωθυπουργού, ενώ η επίδραση του σιωνιστικού στοιχείου ήταν εντονότερη στη σύνθεση της βρετανικής κυβερνήσεως. Οι υπουργοί του Τζωρτζ Λόρδος Σέσιλ και Λόρδος Ρήντιγκ (κατά εβραϊκόν κόσμον Ισαάκ Μοντ) ήταν απροκάλυπτα σιωνιστές και εκδηλωμένοι μισέλληνες.

Ποιο όμως ήταν το σκεπτικό και οι απώτεροι στόχοι στους οποίους οι σιωνιστές απέβλεπαν με τη Μικρασιατική Εκστρατεία; Δεν θα πρέπει να λησμονείται ότι η Μικρά Ασία είναι πανάρχαια Ελληνική Γη. Παρά τους διωγμούς και τον εκτουρκισμό πολλών αιώνων, το Ελληνικό στοιχείο διέθετε στην περιοχή αυτή μία ισχυρή Εθνολογική βάση. Οι σιωνιστές, έβλεπαν τη μόνιμη Ελληνική παρουσία στην Μικρά Ασία σαν μία θανάσιμη απειλή προς τα συμφέροντά τους. Αφ' ενός δεν ήθελαν για ιδεολογικούς λόγους να δουν την Μεγάλη Ιδέα του Ελληνισμού να πραγματώνεται, αφ' ετέρου μία μεγάλη αλλά αδύναμη Τουρκία, ήταν η περίπτωση του εύκολου θύματος για την οικονομική διείδυση που ονειρεύονταν. Συνεπώς η Ελληνική παρουσία στα Ιωνικά παράλια και γενικότερα στη Μικρά Ασία έπρεπε να εκλείψει, διότι αποτελούσε πρόσκομμα στην υλοποίηση των σιωνιστικών σχεδίων. Για να επέλθει όμως η εξάλειψή της, έπρεπε να υπάρξει μία βίαιη μετακίνηση ή και αφανισμός του Ελληνικού πληθυσμού, ένας στόχος που μόνο δια της γενοκτονίας έβρισκε την πραγμάτωσή του. Για τη γενοκτονία χρειαζόταν ένα πρόσχημα. Και το πρόσχημα βρέθηκε.

Η Ελλάδα αποφασισμένη να διεκδικήσει δυναμικά τα δικά της στη Μικρά Ασία, υπό την προτροπή της Βρετανίας και γενικά των Μεγάλων Δυνάμεων της εποχής, τη διαβεβαίωση των οποίων για αμέριστη συμπαράσταση είχε προηγουμένως εξασφαλίσει, αποβίβασε στρατό το 1919 στη Σμύρνη. Το σχέδιο ήταν πανούργο: Οι σιωνιστές, δια των Μεγάλων Δυνάμεων, τους ηγέτες των οποίων επηρέαζαν και δια του αδελφού τους Ελ. Βενιζέλου, ενέπλεξαν τον Ελληνικό Στρατό σε μία θανάσιμη παγίδα και μαζί του καταδίκασαν τον Ελληνικό πληθυσμό των περιοχών της Μικράς Ασίας.

Ωθησαν τα Ελληνικά στρατεύματα στα βάθη της Μικράς Ασίας παρέχοντάς τους μία εφήμερη βοήθεια και όταν οι συγκυρίες κατέστησαν τις Ελληνικές δυνάμεις τρωτές, επήλθε η κατακόρυφη ενδυνάμωση των Κεμαλικών στρατευμάτων και η συντριβή των Ελλήνων. Και μαζί με τη συντριβή, βρέθηκε η ευκαιρία να σφαγιασθεί ο Ελληνισμός της Μικράς Ασίας, με πρόσχημα τα δεινά που υπέστησαν οι τούρκοι από τον Ελληνικό στρατό, κατά τη νικηφόρα προέλασή του στο διάστημα 1919-1922. Η θανάσιμη παγίδα ήταν καλά προσχεδιασμένη...

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος, για τον οποίο έχει γραφτεί χωρίς να διαψευστεί ότι είναι εβραϊκής καταγωγής, φέρων το επίθετο Μπεν Ζελόν, υπό την παρότρυνση των ομοϊδεατών του, απέστειλε χωρίς καμμία υποδομή τα Ελληνικά στρατεύματα στην Μικρά Ασία, καταδικάζοντάς τα σε βέβαιη σφαγή.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Βενιζέλος δεν είχε κάνει καμμία πρόβλεψη, ούτε είχε κάποια εναλλακτική λύση για το ενδεχόμενο καταρρεύσεως του μετώπου... Επίσης δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι πριν επέλθει η Ελληνική συντριβή, ο Βενιζέλος έχασε προσχεδιασμένα τις εκλογές, προκειμένου να αποποιηθεί των βαρύτερων ευθυνών της προαποφασισμένης από τους σιωνιστές τραγωδίας. Είναι βέβαιο ότι εάν ο Βενιζέλος κέρδιζε τις εκλογές, στις οποίες σημειώτεον ότι όλα τα δεδομένα καταδείκνυαν την εκλογική νίκη του, τότε θα συνέβαινε επί της πρωθυπουργίας του η Μικρασιατική καταστροφή και θα ήταν αυτός που θα επωμιζόταν τις συνέπειες της ήττας. Ποιος όμως ήταν ο παράγοντας εκείνος που συνετέλεσε ώστε ο Βενιζέλος να χάσει τις εκλογές, γεγονός παράδοξο και μη φυσιολογικό, αφού μετά την υπογραφή της Συνθήκης των Σεβρών είχε επιστρέψει στην Ελλάδα ως θριαμβευτής και το κλίμα τον ευνοούσε;

Στην τεχνητή εκλογική ήττα του, τον βοήθησαν οι εβραίοι ομοϊδεάτες του. Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφερθεί, ότι ο Βενιζέλος αντλούσε σημαντικό μέρος της εκλογικής του δυνάμεως από το εβραϊκό στοιχείο της Θεσσαλονίκης, γι' αυτό άλλωστε είχε οργανώσει και το κίνημα της Αμύνης με επίκεντρο τη συμπρωτεύουσα. Στις εκλογές λοιπόν που προηγήθηκαν της τραγωδίας, οι εβραίοι σύσσωμοι στράφηκαν φαινομενικά εναντίον του και τον «μαύρισαν», διασώζοντάς τον από την ευθύνη της προσχεδιασμένης επερχόμενης καταστροφής στο Μικρασιατικό μέτωπο...

Για όσους αμφισβητούν τη σιωνιστική πολιτική του Ελ. Βενιζέλου, θα παρατεθούν τα ακόλουθα αδιάψευστα στοιχεία: Ο Ελευθέριος Βενιζέλος ασκούσε καθ' όλη τη διάρκεια της πολιτικής του σταδιοδρομίας, πολιτική άκρως φιλοεβραϊκή, αφού όπως ομολογούν οι ίδιοι οι εβραίοι στο επίσημο όργανό τους «Χρονικά» (Όργανο του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου, Τεύχος Σεπτ. - Οκτώβριος 1992): «...Ο διοικητής της Θεσσαλονίκης Ρακτιβάν σε συνεντεύξεις του σε τοπικές εβραϊκές εφημερίδες, προβάλλει τις αρχές της ισονομίας που διέπουν την Ελληνική διοίκηση και το πνεύμα της ανεξιθρησκείας που χαρακτηρίζει τον Ελληνικό λαό, με παράδειγμα τους εβραίους της παλιάς Ελλάδας, που παρά τον μικρό αριθμό τους κατέχουν σημαντικές θέσεις στη δημόσια ζωή. Και ο εβραϊκός τύπος της Θεσσαλονίκης, εκφράζοντας τις διαθέσεις της κοινής γνώμης, επαινεί την ελληνική κυβέρνηση και τον πρωθυπουργό Ελευθέριο Βενιζέλο, που προσφέρει στους εβραίους προνόμια που δεν υπάρχουν σε κανένα άλλο Βαλκανικό Κράτος, προετοιμάζοντας γι' αυτούς ένα λαμπρό μέλλον...» Οι υπαιτιγμοί για τη σιωνική πολιτική που ασκούσε ο Βενιζέλος είναι σαφέστατοι. Αλλωστε, όπως το ίδιο έντυπο αναφέρει («Χρονικά», τεύχος Απριλίου - Μαΐου 1994), «Ο Ελευθέριος Βενιζέλος πρώτος υποστήριξε τη δημιουργία ελεύθερου εβραϊκού κράτους». Τις ίδιες ακριβώς θέσεις εξέφρασε και ένας από τους βασικούς συνεργάτες του Βενιζέλου, υπουργός και Γενικός Διοικητής της Μακεδονίας, ο Π. Αργυρόπουλος, στον τύπο της εποχής.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ολα ήταν προμελετημένα. Σταδιακά και με πρόσχημα την επαναφορά του Κωνσταντίνου, οι... σύμμαχοι σταμάτησαν την χορήγηση βοήθειας προς την Ελλάδα και ένας - ένας άρχισαν να καταφέρνουν πισώπλατες μαχαιριές. Ο ιταλοεβραίος πρωθυπουργός της Ιταλίας Τζιολίτι, εκκένωσε τη Νότια Μικρά Ασία από τα ιταλικά στρατεύματα τα οποία βρίσκονταν εκεί, απελευθερώνοντας κατ' αυτό τον τρόπο σημαντικές δυνάμεις των τούρκων που είχαν καθλωθεί εκεί εξ' αιτίας της ιταλικής στρατιωτικής παρουσίας. Την ίδια ώρα η Γαλλία, υποταγμένη στη θέληση των εβραίων Μπιαν και Μπλουμ, συνάπτοντας τη γαλλοτουρκική συνθήκη συνθηκολογήσεως στην Κιλικία, απελευθέρωσε επίσης με τη σειρά της τα Κεμαλικά στρατεύματα από τη μέθοδο της Συρίας, παραδίδοντας συγχρόνως όλο το γερμανικό πολεμικό υλικό που είχαν κυριεύσει, στους τούρκους.

Η εβραϊκή στοά της Θεσσαλονίκης «Μπάι - Μπριθ», συνετέλεσε αποφασιστικά την πρόκληση της Μικρασιατικής καταστροφής, δια της οικονομικής βοήθειας που απέστειλε στον Κεμάλ. Ο εβραϊκής καταγωγής Μπρονστάιν (τρότσκυ), ηγέτης της Ρωσίας εκείνη την περίοδο, ενίσχυσε σε εκπληκτικό βαθμό τον Κεμάλ, χορηγώντας του τεράστιες ποσότητες χρυσού και πυροβόλα όπλα. Τον Μπρονστάιν χρηματοδοτούσε με τη σειρά της η εβραϊκή τράπεζα Κουν και Λεμπ, η οποία τον πίεσε να υπογράψει συνθήκη ειρήνης με την Τουρκία, ώστε να απαλλάξει από ένα ακόμη πρόβλημα τον Κεμάλ.

Αθλιος επίσης υπήρξε ο ρόλος του Μπαζίλ Ζαχάρωφ. Ο Ζαχάρωφ, εβραίος έμπορος όπλων από την Κωνσταντινούπολη, μονίμως εγκατεστημένος στην Ελβετία, υποδύοταν επί σειράν ετών τον Έλληνα. Στην πραγματικότητα ήταν συνεργάτης της αγγλοεβραϊκής πολεμικής βιομηχανίας «Βίκερς».

Ο Ζαχάρωφ, προσωπικός φίλος του Ε. Βενιζέλου, αρχικά προμήθευσε τον Ελληνικό στρατό με ελαφρύ και βαρύ οπλισμό για να καλύψει τις ανάγκες του, έναντι πραγματικά εκπληκτικών οικονομικών διευκολύνσεων. Ο Ζαχάρωφ, ισχυριζόταν ότι... βοηθούσε τον Ελληνικό στρατό, ωθούμενος δήθεν, από πατριωτικά κίνητρα. Μόλις όμως οι Ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις εισέδυσαν στην Μικρά Ασία και ο «ομόφυλός του» Ε. Βενιζέλος «εγκατέλειψε» την εξουσία, οι αποστολές του Ζαχάρωφ σταμάτησαν ολοσχερώς ενώ ο μέχρι τότε παραδοθείς οπλισμός απεδείχθη προβληματικός, καθώς ανακαλύφθηκαν τεράστιες ποσότητες άχρηστων όπλων και ελαττωματικών πυρομαχικών. Τα αποτελέσματα ήταν προφανή...

Στο σημείο αυτό αρχίζει να γίνει μνεία σε ένα τραγικό περιστατικό, το οποίο καταδεικνύει για μια ακόμη φορά τον μισελληνισμό των εβραίων. Το περιστατικό τοποθετείται χρονικά στις ημέρες της μικρασιατικής τραγωδίας και είναι το ακόλουθο:

Στη συνοικία Μπας Οτουράκ της Σμύρνης, οι εβραίοι οι οποίοι τις προηγούμενες ημέρες είχαν επιδοθεί σε μία καταδοτική έξαρση κατά των Ελλήνων, είχαν συγκεντρωθεί και χλεύαζαν τους διερχόμενους Έλληνες αιχμαλώτους. Όταν οι τούρκοι στρατιώτες άρχισαν να κτυπούν τους Έλληνες με τους υποκοπάνους των όπλων τους, τούρκοι και εβραίοι ξέσπασαν από κοινού σε παραλήρημα ενθουσιασμού και χειροκροτημάτων... Ο δε

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

εβραίος νομάρχης Ραχή Μπέης, εξώθησε τους τσέτες να προβούν στην εξόντωση του Μικρασιατικού Ελληνισμού.

Ενάμισι εκατομμύριο νεκροί, άλλοι τόσοι πρόσφυγες και δισεκατομμύρια σε δραχμές οι υλικές ζημιές. Αυτό ήταν το τίμημα της Μικρασιατικής καταστροφής, στην πρόκληση της οποίας τόσο συνέργησε ο διεθνής σιωνισμός. Η εβραϊκή μάλιστα ωμότητα, έφθασε μέχρι του σημείου της επιδείξεως ασέβειας προς τους ίδιους τους νεκρούς. Ούτε τα οστά των νεκρών Ελλήνων δεν σεβάσθηκαν οι εβραίοι. Μετά τη μεγάλη σφαγή, ένα «ολλανδικό» πλοίο φόρτωσε στο λιμάνι της Σμύρνης τα κόκκαλα των νεκρών, τα οποία προορίζονταν να διατεθούν... για βιομηχανικούς σκοπούς! Το πλοίο, όπως και η εκμεταλλεύτρια εταιρεία που επεδίωκε να θησαυρίσει ακόμη και από τα οστά των νεκρών, τα οποία «αξιολογούσε» ως πρώτη ύλη (!), ανήκε στους εβραίους Ραούλ Βόντεμπουργκ και Ερασμο Λεβύ. Επιπροσθέτως, στην επιχείρηση αφελληνισμού της Μικράς Ασίας, είναι γνωστός ο ρόλος που διαδραμάτισε ο αμερικανοεβραίος Χ. Μοργκεντάου. Ως πρόεδρος της «Επιτροπής Αποκαταστάσεως Προσφύγων», μερίμνησε ώστε κατά την οκταετία 1922-1930, να εφαρμοσθεί κατά γράμμα η Συνθήκη της Λωζάννης, το τερατούργημα αυτό του Ε. Βενιζέλου που προέβλεπε τον ξεριζωμό των Ελληνικών πληθυσμών από την Ιωνία.

Επανερχόμενοι στο θέμα των δηλώσεων Βενιζέλου δια των οποίων συνηγορούσε υπέρ της ιδρύσεως του κράτους του Ισραήλ, κρίνω αυτές αποκαλυπτικές της καταγωγής του. Το γεγονός δε ότι ο Βενιζέλος παρουσιάζεται ως «πρωτεργάτης» της προσπάθειας για την ίδρυση του εβραϊκού κράτους, δεν θα πρέπει να εκπλήσσει. Και αυτό διότι ο Βενιζέλος, ήταν εβραϊκής καταγωγής.

Την εβραϊκή καταγωγή του Βενιζέλου επιβεβαιώνει ο Α.Μ.Παπαδάκης στο έργο του «Βιογραφία Ελ. Βενιζέλου». Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του Παπαδάκη, επί των οποίων αναφέρεται ο Νίκος Α. Αντωνάκης στο τρίτομο έργο του «Φαυλοκρατία», ο πατέρας του Βενιζέλου, Μπένυ Σελόν εκ Θεσσαλονίκης, παντρεύτηκε μία εβραία από την Κέρκυρα. Ωστόσο επειδή πλησίαζε η ώρα της στρατεύσεως και ήθελε να αποφύγει την στρατιωτική θητεία, ο Μπένυ Σελόν βρήκε απασχόληση σε ένα καράβι ως μούτσος, όπου αντικατέστησε έναν τεθνεώντα ναύτη που τον έλεγαν Κυριάκο. Στο λιμεναρχείο δηλώθηκε ως Κυριάκος Μπενιζέλος, όνομα που διατήρησε και στην Κρήτη, όπου έφθασε με το πλοίο, ύστερα από πολλές περιπέτειες. Γιος αυτού του Κυριάκου Μπενιζέλου (Μπεν ζελόν) υπήρξε ο γνωστός Εφιάλτης Ελευθέριος Βενιζέλος, ο οποίος διετέλεσε όργανο της ξενοκρατίας καθ' όλο το διάστημα της πολιτικής του σταδιοδρομίας.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν το γεγονός ότι η Μικρασιατική καταστροφή επήλθε την χρονική εκείνη στιγμή κατά την οποία δέσποζαν τόσο στην Τουρκία όσο και στην Ελλάδα δύο εβραϊκές μορφές: Ο Κεμάλ Ατατούρκ και ο Μπεν Ζελόν. Εξ' άλλου δεν μπορεί να θεωρηθεί τυχαίο το γεγονός ότι ο Ελευθέριος Βενιζέλος υπήρξε, ήδη από το 1917, όπως καταδεικνύεται μέσα από επίσημα έγγραφα, ο πρώτος πολιτικός ηγέτης και δη πρωθυπουργός που ζήτησε την αναγνώριση ισραηλινού κράτους. Τον Ιούλιο του 1920 ο Άγγλος ναύαρχος Ντε Ρόμπεκ σε επιστολή που απηύθυνε προς τον τότε Υπουργό Λόρδο

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Κώρζον, ανέφερε, μεταξύ των άλλων, και τα εξής: «...Με άλλα λόγια ο κ. Βενιζέλος δεν είναι η Ελλάς. Εν κυριολεξία δεν είναι καν Έλληνας...».

Όπως θα καταδειχθεί και σε επόμενα άρθρα που αφορούν τον σιωνισμό, ανάλογες είναι και οι συγκυρίες που σχετίζονται με την πρόκληση Εθνικών Ηττών και Τραγωδιών, όπως αυτή που αφορά την έκβαση του Μακεδονικού, του Κυπριακού αλλά και άλλων κρίσιμων ζητημάτων όπως στη συνέχεια θα καταδειχθεί ευκρινώς.

Αιώνες ολόκληρους τώρα, ο διεθνής σιωνισμός λυσαλλέα βάλλει κατά του Ελληνισμού, με σκοπό να επιτύχει την καθυποταγή και τελικά την εξάλειψή του. Σε αυτή τη δόλια προσπάθειά του απεργάζεται άθλια σχέδια, με οδυνηρές για το Έθνος μας προεκτάσεις.

Όποιος θέλει να ζήσει, ας πολεμήσει. Για να πολεμήσει όμως, πρέπει να γνωρίζει πολύ καλά το παρελθόν, ούτως ώστε να προετοιμάζεται αναλόγως για την αντιμετώπιση των προκλήσεων και των κινδύνων που θα ανακύψουν στο μέλλον. Το καίριο ερώτημα και ταυτόχρονα μέγιστο συνειδησιακό δίλημμα που ανακύπτει καθοριστικά σήμερα, είναι το ακόλουθο: ΑΘΗΝΑ ή ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗ

Το ενδιαφέρον που επιδείκνυαν ανέκαθεν οι εβραίοι για την παρουσίαση της ρήτης ως κέντρο του «Ιουδαϊκού Πολιτισμού» είναι πασίγνωστο. Για την ενίσχυση αυτών των ανυπόστατων θεωριών τους, οι σιωνιστές μετέρχονται διάφορα μέσα, ανάμεσα στα οποία εντάσσεται και η ρίψη προκηρύξεων με εμπρηστικό περιεχόμενο σε κάθε γωνιά του νησιού (Αύγουστος 1977).

Η εκδήλωση ενός ενεργού ενδιαφέροντος για την προσάρτηση της Κρήτης από οργανωμένα σιωνιστικά κέντρα, γίνεται ολοφάνερη κατά την μεταπολεμική περίοδο, σε μία μεταιχμιακή δηλαδή εποχή, κατά την οποία συντελείται η οριστική μετάβαση της Ελλάδας στη σφαίρα επιρροής των Ηνωμένων Πολιτειών. Το 1975 η αθηναϊκή εφημερίδα «Αθηναϊκή» (26-6-1975) απεκάλυπτε σε δημοσίευσμά της ότι από το 1963 οι ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες, επιδίδονταν στη δημιουργία σεναρίων, τα οποία στόχευαν στη συγκρότηση αυτονομιστικών κινήσεων στην Κρήτη.

Η απόπειρα της διεισδύσεως των σιωνιστικών κεφαλαίων, στην Κρήτη είχε γίνει ήδη ορατή με την προσπάθεια της εβραϊκής εταιρείας «Λίττον», να αναλάβει την... οικονομική ανάπτυξη της νήσου. Παρά την προσωρινή αποτυχία τους να επιτύχουν έναν τόσο εμφανή στόχο, οι σιωνιστές δεν πτοήθηκαν.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Αργότερα η επίσης εβραϊκή εταιρεία «Ακριτέθ» θα επιτύχει την επιζητούμενη διείσδυση, αναλαμβάνοντας σχεδόν το μονοπώλιο των κρητικών χαρουπιών και κρασιών. Εδώ αξίζει να γίνει μνεία και στην αυτονομιστική δραστηριότητα που ανέπτυξε μεταπολιτευτικά ομάδα 6 εβραίων στα Χανιά, λόγος ο οποίος έγινε και η αιτία της απελάσεώς τους, ενώ άπλετο φως στις σιωνιστικές ραδιουργίες ρίχθηκε το 1976, όταν ο καταδικασθείς από δικαστήριο του Ηρακλείου αυτονομιστής Ε. Ράμελ, αποφυλακίσθηκε κατά τρόπο ανεξιχνίαστο, για να γίνει αργότερα γνωστό ότι επρόκειτο για αξιωματικό εβραϊκής μυστικής υπηρεσίας Μοσάντ.

Κατ' αυτό τον τρόπο έθεταν σε εφαρμογή τα σιωνιστικά σχέδια που απέβλεπαν στην αυτονόμηση της Μακεδονίας και της Κρήτης, σχέδια τα οποία είχαν δει το φως της δημοσιότητας ύστερα από μία σειρά δημοσιευμάτων της εφημερίδας «Αθηναϊκή» σύμφωνα με τα οποία το Ισραήλ είχε συστήσει από το 1971 έναν οργανισμό με διεθνείς προεκτάσεις, στον οποίον είχε ανατεθεί η υλοποίηση ακριβώς αυτών των αποτρόπαιων ανθελληνικών σχεδίων.

Όταν οι εβραίοι προπαρασκεύαζαν ποικιλότροπα, την επίθεση του Αττίλα το 1974 στην Κύπρο, κάποιος μη γνώστης της πραγματικότητας, δεν θα μπορούσε να φανταστεί την συμβολή του Ισραήλ στην διάπραξη των τουρκικών θηριωδιών, η οποία αποτελούσε μία έμμεση μορφή προβολής διεκδικητικών αξιώσεων στην Κύπρο. Οι υπουργοί Εξωτερικών Αμόνης των ΗΠΑ Κίσιγκερ και Σίσκο αντίστοιχα, οι οποίοι γνώριζαν τις κινήσεις των Τούρκων ήταν εβραίοι. επίσης κατά τη διεξαγωγή της τουρκικής αποβάσεως (Αττίλας Ι) τις επιχειρήσεις συντόνιζε ισραηλινό πολεμικό πλοίο εφοδιασμένο με τέλειο ηλεκτρονικό εξοπλισμό.

Ακόμη και σήμερα όλοι όσοι ασχολούνται σήμερα με το **κυπριακό ζήτημα** είναι εβραϊκής καταγωγής. Αυτό ανέφερε, μεταξύ άλλων, ο πρέσβης της Κύπρου στο Τελ-Αβίβ Π. Ευθυμίου. Συγκεκριμένα, κατά τον πρέσβη, ο υπουργός εξωτερικών της Αγγλίας Ρίκφιντ, ο ειδικός απεσταλμένος του ΟΗΕ Φαϊσάλ, ο υφυπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ Χόλμπρουκ, η προϊσταμένη του Μ. Ολμπράϊτ, αλλά και ο πρώην υφυπουργός εξωτερικών Χ. Ροζάκης είναι εβραϊκής καταγωγής. Οπως άλλωστε και οι Σίσκο, Κίσιγκερ κ.ά.

Τα προηγούμενα χρόνια την ίδια ακριβώς τακτική υιοθέτησαν οι εβραίοι και στο θέμα της Κρήτης. Είναι δε βέβαιο, ότι σε ανύποπτο χρόνο, οι σιωνιστικές επιβουλές κατά της Κρήτης, θα εκδηλωθούν εκ νέου, δεδομένου ότι οι σιωνιστές εργάζονται θέτοντας μακροπρόθεσμους στόχους.

Η Κύπρος για να επικαλεσθούμε ένα από παράδειγμα το οποίο συμβάλλει στην πληρέστερη κατανόηση αυτής της τακτικής, είχε τεθεί στο στόχαστρο από το 1896-97, οπότε επέρχεται η χρεοκοπία της Ελλάδος και η υπαγωγή της στον Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο.

Από τότε έχουν παρέλθει εκατό περίπου χρόνια και ακόμη η κατάσταση γύρω από αυτό το ζήτημα παραμένει ασαφής και ρευστή. Το μόνο βέβαιο στην προκειμένη περίπτωση

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

είναι ότι η Ελληνική αυτή νήσος χάνεται βαθμιαία, εξαιτίας της ορατής πλέον αμερικανοεβραϊκής επιβολής. Δεν αποκλείεται λοιπόν, ανάλογη έκβαση να λάβουν αργότερα το Μακεδονικό ή το Κρητικό ζήτημα, στα πλαίσια ενός εδαφικού διαμελισμού της Ελλάδος, ο οποίος προβλέπεται από τους σιωνιστές.

Ηδη οι εβραίοι, μεταπολεμικά και εντεύθεν, καταβάλουν διαρκείς προσπάθειες, για να πείσουν ότι η Κρήτη αποτελεί πανάρχαιη ιουδαϊκή εστία. Η επιδίωξη αυτή εστιάζεται σε μία προπαγανδιστική διαδικασία ψευδεπίγραφων επιστημονικών ερευνών, στα πλαίσια των οποίων εντάχθηκε και η κυκλοφορία του βιβλίου «Ιουδαϊκή Κρήτη». Η συγγραφή του ήταν έργο του εβραίου καθηγητή και στελέχους της Μοσάντ Ανκόρι, η δε έκδοσή του εξυπηρετούσε προφανείς σκοπιμότητες.

Παράλληλα με το σιωνιστικό αυτό σύγγραμμα που πλαστογραφούσε βάνουσα τις ιστορικές καταβολές του κρητικού πολιτισμού, προκειμένου να εδραιώσει τα ψευδώς υποστηριζόμενα από τους εβραίους, πραγματοποιήθηκαν αλλεπάλληλες μυστικές επισκέψεις εβραϊκών πλοίων στο θαλάσσιο χώρο της Κρήτης. Οι επισκέψεις αυτές είχαν τον χαρακτήρα ερευνητικών ταξιδίων και αποσκοπούσαν στην δήθεν πραγματοποίηση υποθαλάσσιων ερευνών, με σκοπό την ανακάλυψη... αρχαιολογικών ευρημάτων τα οποία θα καταδείκνυαν την... εβραϊκή ιστορία της Κρήτης.

Ο Τζβη Ανκόρι, προκειμένου να ενισχύσει την ανυπόστατη αυτή θεωρία του, συμμετείχε σε όλα τα κρητολογικά συνέδρια, στα πλαίσια των οποίων πραγματοποιούσε... επιστημονικές ανακοινώσεις.

Αρχικά επιδίωξή του ήταν να καταστήσει αποδεκτό το ιστορικό ψεύδος ότι ο Μινωικός όσο και ο Μυκηναϊκός Πολιτισμός προήλθαν... από εβραίους. Στην πορεία της ιστορικής παραχαράξεως και πλαστογραφίας όμως, καθώς διαπίστωνε ότι οι επιστημονικοφανείς ανακοινώσεις του ετύγγχαναν μία γενικής ανοχής, διεύρυνε το αρχικό σχέδιο εβραιοποίησεως των νησιών του Αιγαίου πελάγους και της Κρήτης, συμπεριλαμβάνοντας σε αυτό και την Σπάρτη. Η ασέβεια μάλιστα και το θράσος του Ανκόριδεν είχαν όρια, αφού δεν δίστασε να καταφύγει στην επίκληση κίβδηλων επιχειρημάτων, ανάμεσα στα οποία ήταν και το εξωφρενικό ότι ο Γεώργιος Πλήθων... ήταν εβραίος!

Ασφαλώς και το διαστρεβλωτικό έργο του Ανκόρι δεν διεξαγόταν σε άγονο έδαφος. Οι ευνοϊκές συνθήκες για την παρουσίαση αυτής της ανυπόστατης θεωρίας, είχαν διαμορφωθεί ήδη από το 1965 με μία σειρά άρθρων του εβραίου... αρχαιολόγου Σάουρους Γκόρντον, ο οποίος υποστήριζε αντιεπιστημονικά την... σημιτική προέλευση του Μινωϊκού Πολιτισμού.

Η ανάμειξη του Ανκόρι στο «ερευνητικό» αυτό θέμα κατά τρόπο διαστρεβλωτικό, γίνεται κατανοητό ότι δεν ήταν πρόσκαιρη. Αποτελούσε αναπόσπαστη πτυχή ενός ευρύτερου ανθελληνικού σχεδίου το οποίο υφίσταται και προβλέπει, μεταξύ των άλλων, την απόσταση της Κρήτης, μόλις οι συγκυρίες το επιτρέψουν, από τον Ελλαδικό καιρό.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ηδη έχουν εκδηλωθεί και άλλες συναφείς κινήσεις. Ειδικότερα έχει παρατηρηθεί από τον ελεγχόμενο από τον σιωνισμό βρετανικό τύπο, η παρουσίαση της Κρήτης ως ανεξάρτητης από την Ελλάδα. Χαρακτηριστική επ' αυτού είναι η περίπτωση της εβραϊκής ιδιοκτησίας αγγλικής εφημερίδας «Sunday Times», η οποία σε αγαστή σύμπνοια με το ευρωπαϊκό κανάλι EURO-NEWS, σε πίνακα που δημοσιεύει καθημερινά παρουσιάζοντας τις θερμοκρασίες που επικρατούν στις πρωτεύουσες των μεσογειακών κρατών, παρουσιάζει την Κρήτη ως ανεξάρτητη χώρα. Ανάλογη είναι και η κατάσταση που παρουσιάζεται στον τομέα των συγκοινωνιών (λόγου χάρη «Κρητικές Αερογραμμές»).

MOSSAD ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑ

Πολλά φημολογούνται για την δράση, συχνά ανεξέλεγκτη, των μυστικών υπηρεσιών του Ισραήλ στον Ελλαδικό χώρο.

Σχετικά πρόσφατα είχε αναφερθεί από τον Ελλαδικό τύπο, το γεγονός ότι Έλληνες αστυνομικοί της Αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας, και όχι μόνο, θα εκπαιδευθούν από στελέχη της MOSSAD. Το γεγονός αυτό σε συσχέτισμό με όσα κατά καιρούς έχουν ακουσθεί ή γραφεί, άνευ διαψεύσεως, μας υποχρεώνει να διατυπώσουμε κάποια καίρια ερωτήματα.

Αληθεύει ότι εντός των γραφείων της κεντρικής διοικήσεως της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών (ΕΥΠ) συστεγάζεται κλιμάκιο της ΣΙΑ και της ΜΟΣΑΝΤ, το οποίο μάλιστα τελευταίο χρησιμοποιεί και τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές της ΕΥΠ;

Αληθεύει ότι η δόμηση της άλλοτε ΚΥΠ και νυν ΕΥΠ έχει γίνει από ισραηλινούς πράκτορες;

Αληθεύει ότι υπάρχουν αξιωματούχοι και στελέχη της ΕΥΠ τα οποία συγχρόνως εργάζονται και για ξένες μυστικές υπηρεσίες, ιδίως για την ΜΟΣΑΝΤ;

Πώς εξηγείται το γεγονός ότι η ΜΟΣΑΝΤ αναλαμβάνει επισήμως τη φύλαξη υψηλών προσώπων και υπουργικών παραγόντων, εντός της Ελλάδος, υποκαθιστώντας τις ελληνικές υπηρεσίες ασφαλείας, όπως συνέβη στη σύνοδο των υπουργών Δημοσίας Τάξεως της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, η οποία συνήλθε την Ανοιξη του 1994 στην Κέρκυρα και όχι μόνο;

Πώς ερμηνεύεται η διαπίστωση ότι ΜΟΣΑΝΤ και ΣΙΑ οργάνουν την ελλαδική επικράτεια ανενόχλητες, όταν μάλιστα είχε ανακαλυφθεί στα Πατήσια διαμέρισμα αμερικανών πρακτόρων με περούκες και άλλα σύνεργα, το 1993, συγκαλύφθηκε η υπόθεση; Ποιος στ' αλήθεια ελέγχει τη χώρα;

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ακόμη, μιας και αναφερόμαστε στο ρόλο της MOSSAD, περί αυτής και του Ισραήλ αιωρούνται κάποια επιπρόσθετα ερωτήματα.

Συγκεκριμένα, μετά την δολοφονία του εφοπλιστή Μ. Περατικού από την αυτοπροσδιοριζόμενη ως «Ε.Ο. 17 Νοέμβρη» τον Μάιο 1997, ο τότε καταργηθείς Υπουργός Δημοσίας Τάξεως Στέλιος Παπαθεμελής διατύπωσε υπαινιγμούς κατά όσων υποθάλπουν και στηρίζουν ή συγκαλύπτουν την δράση των τρομοκρατών. Σε ερώτηση δημοσιογράφου τι εννοεί, απήντησε λακωνικά ως ακολούθως: «Ρωτήστε τους πρέσβεις του Ισραήλ», αφήνοντας να εννοηθεί ότι τα συγκεκριμένα κέντρα γνωρίζουν πολλά, και όχι μόνο, περί τρομοκρατίας...

Εξ' άλλου, καθόλου τυχαίο δεν μπορεί να θεωρηθεί το γεγονός ότι το 1993 το Αμερικανικό Κογκρέσο απέρριψε την τοποθέτηση του Μάικ Χάπεριν ως Υφυπουργού Αμύνης των ΗΠΑ, κατηγορώντας τον για διασυνδέσεις με διεθνή δίκτυα τρομοκρατίας, τα πλοκάμια των οποίων έφθαναν στην Ευρώπη. Μία λεπτομέρεια: Ο Χάλπεριν είχε διατελέσει στενός συνεργάτης του εβραίου σιωνιστή Χένρι Κίσιγκερ...

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΤΕΣΤΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΒΡΑΙΟΔΟΥΛΟ

Το πολιτικό κατεστημένο το οποίο διοικεί τον τόπο, συνδέεται, με άρρηκτους δεσμούς με τον διεθνή σιωνισμό. Αυτό το συμπέρασμα συνάγεται από τη διαπίστωση ότι η καταγωγή πολλών πολιτικών είναι εβραϊκή, είτε εξαρτώνται οικονομικά από τους ιουδαίους. Για να μην θεωρηθεί ο ισχυρισμός αυτός ως νεφελώδης και δημαγωγικός, θα επικαλεσθούμε, ενδεικτικά, χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της εξαρτήσεως.

Ο Α. Παπανδρέου, γιος της Πολωνοεβραίας Σοφίας Μινέικο, συνέδεσε την άνοδό του στην εξουσία με την απόλυτη πρόσδεσή του στον διεθνή σιωνισμό. Αντλώντας την οικονομική υποστήριξη για την ίδρυση του ΠΑΣΟΚ από την τράπεζα «Τσαϊζ Μαχνάτταν» (όπως έχει καταγγεληθεί χωρίς να διαψευσθεί στο βιβλίο του Αθ. Στριγά «Παγκόσμιοι Εντολοδότες») η οποία ανήκει ως γνωστόν στην πανίσχυρη εβραϊκή οικογένεια των Ροκφέλλερ, ο Παπανδρέου ανήλθε στην εξουσία το 1981, αναιρώντας όσα βαρύγδουπα είχε εξαγγείλει προεκλογικώς.

Ηδη από τα φοιτητικά του χρόνια είχε συνδεθεί ιδεολογικά με τον εβραϊσμό, ασπαζόμενος την μηδενιστική θεωρία του εβραίου Τρότσκυ. Σύμφωνα με τον Μ. Μπότσαρη, (όπως αποκαλύπτει στο βιβλίο του «Οι οπλοφόροι του ΠΑΚ») κατά την μακρόχρονη παραμονή του στις ΗΠΑ, όπου ανήλθε οικονομικά και κοινωνικά κάτω από πραγματικά αδιευκρίνιστες συνθήκες, συνδέθηκε, μεταξύ των άλλων, με την Συμβουλευτική Επιτροπή της Υπάτης Στοάς των Τεχνοκρατών, η οποία αποτελείτο από οκτώ επιφανείς και πανεπιστημιακούς καθηγητές των ΗΠΑ, του Καναδά, του Ισραήλ και

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

της Αγγλίας. Όλοι τους έχουν ένα κοινό γνώρισμα: Είναι εβραϊκής καταγωγής. Πρόκειται για τους Ρ. Λίσσακ, Τ. Βιέτοριτς, Λ. Λεφέπερ, Μ. Ντόναχιου, Ρ. Ντάλιγκ, Φ. Γουίλκινσον, Ζ. Γκρόσμαν και Τ. Χάλντιβ.

Οι επαφές αυτές δικαιολογούν απόλυτα την ανακολουθία λόγων και έργων που τον διέκρινε.

Για τις φιλοσιωνιστικές τους καταβολές διακρίνονται σήμερα αρκετά από τα ηγετικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ, ανάμεσα στα οποία διακρίνουμε τον Α. Τσοχατζόπουλο, τον οποίο η εφημερίδα των εβραίων «Τα Νέα μας» (Οκτώβριος 1993) έχει παρουσιάσει να μετέχει σε ειδικές συναντήσεις των εβραίων της Αμερικής, με τους Αχέπανς, όπως και σε πλείστες σιωνιστικές εκδηλώσεις, συνοδευόμενος από τον πρέσβη του Ισραήλ, Δαβίδ Σασσόν. Ο γνωστός συγγραφέας Ι. Φουράκης έχει καταλογίσει στον Α. Τσοχατζόπουλο, σε βιβλία του την κατηγορία ότι ηγείται «σιωνοσοσιαλιστικής φατρίας» ένας χαρακτηρισμός που αφήνει πολλά υπονοούμενα περί των απόψεών του...

Ιδιαίτερες σχέσεις με τον εβραϊσμό είχε αναπτύξει η Υπουργός Πολιτισμού Μελίνα Μερκούρη, νυμφευθείσα τον εβραίο Ζυλ Ντασσέν. Οπωσδήποτε δεν είναι συγκυριακό το γεγονός ότι ανέλαμβανε πάντοτε το ζωτικής σημασίας Υπουργείο Πολιτισμού.

Ο κ. Σημίτης, επί επταετίας, φυγαδεύθηκε στο εξωτερικό φέρων στο διαβατήριό του την επωνυμία Βεντούρα που ως γνωστός είναι το όνομα του εβραίου ιδρυτή του ΚΚΕ. Πολλά ερωτηματικά προκαλεί αυτή του η προτίμηση εάν μάλιστα συσχετισθεί με την ανάμειξή του στην υπόθεση των Ναυπηγείων Σκαραμαγκά. Ο Σημίτης, υπό την ιδιότητα του Υπουργού Βιομηχανίας το 1995, όπως αποκάλυψε η εφημερίδα «Το Ονομα» (31-8-1995) με εκτεταμένο δημοσίευσμά της, επιχείρησε να παραδώσει τα ναυπηγεία Σκαραμαγκά στην εβραϊκή εταιρεία «Οφερ Μπράδερς», η οποία σε συνέργεια με τη Μοσάντ, χρησιμοποίησε έναν πράκτορά της ονόματι Καλογερίδη, προκειμένου να εξασφαλίσει την κυριότητα των στρατηγικής σημασίας ναυπηγικών αυτών εγκαταστάσεων.

Ακολουθεί ο άλλοτε πανίσχυρος «τσάρος» της οικονομίας, Γερ. Αρσένης, πρώην Υπουργός Εθνικής Αμύνης και τώρα Παιδείας, αν και καθ' ολοκληρία άσχετος και προς τα δύο αντικείμενα. Φημολογείται ότι η μητέρα του Αρσένη είναι εβραϊκής καταγωγής εκ Κεφαλληνίας, το γένος Ραζή.

Επίσης αξίζει να αναφερθεί ότι οι κρυπτομηχανές που βρίσκονται στο ΥΕΘΑ οι οποίες διεκπεραιώνουν την αποστολή – λήψη κρυπτογραφημένων διαβαθμισμένων σημάτων, είναι εβραϊκής κατασκευής και συνεπώς οι σιωνιστές δεν μπαίνουν στον κόπο ούτε καν να αποκρυπτογραφήσουν τα σήματα των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων.

Φήμες περί εβραϊκής καταγωγής κυκλοφορούν και για την οικογένεια Τσάτσου. Μπορεί να απώλεσε τα τσιμέντα ΤΙΤΑΝ, περιήλθε ωστόσο υπό τον έλεγχό της η αποκλειστική προμήθεια ανταλλακτικών οχημάτων των Ενόπλων Δυνάμεων.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Δεν χρειάζεται βεβαίως να γίνει ειδική μνεία στην καταγωγή του πρώην Υφυπουργού Εξωτερικών Ροζάκη – Ροζενστάιν, ενώ ομόφυλός του τυγχάνει και ο «ιθύνων νους» της Εταιρείας «Αττικό Μετρό» Μοσέ Ραφαήλ, γιος του πρέσβη του Ισραήλ.

Φυσικά δεν λείπουν οι εβραίοι και οι εβραίοφιλοι και από τα υπόλοιπα κόμματα, με προεξάρχουσα τη Νέα Δημοκρατία. Εκτός από τον πρώην πρόεδρό της Μ. Εβερτ, οι σχέσεις του οποίου με το εβραϊκό στοιχείο είναι κάτι περισσότερο από δεδομένες, (πανταχού παρών σε όλα τα εβραϊκά μνημόσυνα, κατελθών ως υποψήφιος δήμαρχος το 1986 με τον συνδυασμό «Νέα Εποχή», στο ψηφοδέλτιο του οποίου υπήρχαν και εβραίοι, (Ααρών, Σαμπεθάι κ.ά.), στο κόμμα του υπάρχουν ουκ ολίγοι εβραίοι και εβραϊόδουλοι.

Κατ' αρχήν διακρίνεται ο πρώην υπουργός Γεράσιμος Αποστολάτος, φανατικός υμνητής των εβραίων, πρώην πρόεδρος του Ερυθρού Σταυρού και εκδότης του περιοδικού «Ελληνο-ισραηλινά Νέα».

Ακολουθεί ο εβραίοφιλος Ν. Μάρτης, πρώην υπουργός και βουλευτής, ο οποίος προ ετών κυκλοφόρησε το βιβλίο «Η πλαστογράφηση της Ιστορίας της Μακεδονίας», δια του οποίου «προσπαθεί» να αποδείξει την Ελληνικότητα της Μακεδονίας... επικαλούμενος τις μαρτυρίες της Παλαιάς Διαθήκης.

Δηλαδή, αναθέτει στους εβραίους ούτε λίγο ούτε πολύ, να αποφανθούν αν η Μακεδονία είναι Ελληνική. Το βιβλίο του Μάρτη για την Ελληνικότητα της Μακεδονίας με εβραϊκό πιστοποιητικό, έχει προβληθεί κατά κόρον από το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο και τα εβραϊκά χρονικά, καθόλου βέβαια τυχαία...

Ο Ι. Παλαιοκρασάς, τυγχάνει εκ των φίλων του ΚΙΣ και είναι πρωτοπόρος σε όλα τα εβραϊκά «μνημόσυνα». Ακολουθεί ο Ι. Βαρβιτσιώτης, ο οποίος επίσης πρωτοστατεί σε όλα τα μνημόσυνα ανά την Ελλάδα, για το «ολοκαύτωμα». Ως υπουργός Εθνικής Αμύνης συνήλθε συμφωνία με την αμερικανική εταιρεία «Γζένεραλ Νταϊνάμικς» για την αγορά 40 αεροσκαφών Φ-16. Για την εξεύρεση ωστόσο των αναγκαίων κονδυλίων, κατέφυγε στην εβραϊκή εταιρεία «Σόλομον Μπράδερς» η οποία μάλιστα διαδραμάτισε και εγγυητικό ρόλο στην συμφωνία, φυσικά με το αζημίωτο. Κατά το 1993, ο Βαρβιτσιώτης με τον τότε υφιστάμενό του Ι. Σταθόπουλο, είχαν επιδοθεί, ματαιώς βέβαια, σε... έρευνες για την «ανακάλυψη» της ανύπαρκτης εβραϊκής ταξιαρχίας, η οποία δήθεν είχε πολεμήσει κατά την περίοδο 1940-41 στην Ελλάδα και... θυσιάσθηκε για τον Ελληνισμό!

Ο Αν. Ανδριανόπουλος, συγκαταλέγεται στους ένθερμους υποστηρικτές του Ισραήλ. Λάτρης των εβραϊκών κιμπούτς, προφανώς εθιζόμενος στην εβραϊκή νοοτροπία περί εργασίας, πραγματοποιεί συχνά επισκέψεις στο Ισραήλ και εκφράζει φιλοσιωνιστικές απόψεις.

Η Κέλλυ Μπουρδάρα, κατά τη θητεία της στο Υπουργείο Πολιτισμού, είχε δαπανήσει αρκετά κονδύλια για την προβολή εβραϊκών έργων τέχνης και θεμάτων της Παλαιάς

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Διαθήκης στην Εθνική Πινακοθήκη, αποσπώντας επαινετικά σχόλια από το εσωτερικό έντυπο των εβραίων «Τα Νέα μας» (1-10-1993).

Ο Δημήτρης Αβραμόπουλος (Αβραάμ-όπουλος), σήμερα δήμαρχος Αθηναίων, έχει αναφερθεί σε πολλά δημοσιεύματα και έχει καταγγελλθεί από τον συγγραφέα Αθ. Στριγά σε βιβλία του, χωρίς ωστόσο να διαψευσθεί, ότι ενισχύεται από εβραϊκές πηγές με εξουσιαστικές προοπτικές. Κατά την διεκδίκηση του βουλευτικού αξιώματος, αυτοπροβαλλόταν ως «Εκπρόσωπος μίας Νέας Εποχής», ισχυρισμός ο οποίος καθιστά αρκετά σαφή τον υπαινισμό του. Από το 1990 υπηρετούσε στο διπλωματικό γραφείο του Κ. Μητσοτάκη, από το οποίο κατέβαλλε «άοκνες» προσπάθειες για την αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ.

Παρεπιπτόντως, είναι μήπως τυχαίο το γεγονός ότι η πρώτη διπλωματική ενέργεια της κυβερνήσεως της Νέας Δημοκρατίας μόλις ανήλθε στην εξουσία το 1990, ήταν η αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ;

Οι Αθανάσιος Τσαλδάρης, Αριστ. Παυλίδης, Γ. Παναγιωτόπουλος και Θ. Σοφούλης, άπαντες βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας, εξέφρασαν κατά το παρελθόν, εντός και εκτός βουλής, απροκάλυπτα φιλεβραϊκές θέσεις. Ανάλογη είναι και η τοποθέτηση των Πεσματζόγλου και Πλυτά.

Η Φ. Πάλλη Πετραλιά, διατηρεί άριστες σχέσεις με τους εβραίους, τόσο μάλιστα ώστε να αποτελεί φόρο τιμής στην επτάφωτο λυχνία, στεκόμενη σε στάση προσοχής και θέτοντας το χέρι στην καρδιά... Φημολογείται δε ότι στην κατοικία της επήλθε η σύμπραξη-συναλλαγή των εβραίων επιχειρηματιών των ΗΠΑ με τους Αχέπανς, μία σχέση καθυποταγής των ελληνικών επιχειρηματιών των ΗΠΑ στο σιωνιστικό λόμπυ.

Ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης Κοσμόπουλος, εκλεγμένος με το ψηφοδέλτιο της Νέας Δημοκρατίας, διατηρεί άριστες σχέσεις με το τοπικό εβραϊκό στοιχείο. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Κοσμόπουλος αρέσκειται να εκφωνεί λόγους σε εβραϊκές συναγωγές και σε συναφείς χώρους. Αλλωστε κυκλοφορεί ευρέως η φήμη ότι ο Κοσμόπουλος, στα πλαίσια της αναδείξεως της Θεσσαλονίκης ως Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης, εξασφάλισε για την προβολή των δραστηριοτήτων της εβραϊκής κοινότητας σημαντικά κονδύλια.

Απροκάλυπτα φιλική προς τον εβραϊοσιωνισμό στάση, τήρησε και ο πρώην πρόεδρος της Δημοκρατίας Κ. Καραμανλής. Επί της περιόδου της πρωθυπουργικής παντοδυναμίας του στη Ν.Δ. (1974-1980) ζωτικής σημασίας εθνικοί και κρατικοί φορείς είχαν αλωθεί από τους εβραίους.

Ενδεικτικά αναφέρουμε (από το βιβλίο του **Ι. Φουράκη «Ελληνισμός - Εβραϊοσιωνισμός» σελ. 361**) ότι στο Υπουργείο Εξωτερικών δέσποζε ο Μάριος Καμχής, στο Υπουργείο Παιδείας ο Αλέν Γιοβάνοβιτς, στον τομέα της Πολεμικής Βιομηχανίας ο Σαμπί Σαμπετάϊ, στην ΔΕΗ ο Ραφαήλ Μωϋσής και ο Ισαάκ Λεβή, στον ΟΣΕ ο Σαμουήλ

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Κοέν, στα ραδιοτηλεοπτικά μέσα η Μαρία Ρεζάν, η Μπιάνκα Κοέν και ο Ζακ Μεναχέμ, στον ΟΤΕ ο Αβραάμ Μόρδος, ο Η. Μόρδος, ο Χαΐμ Καπέτας, ο Β. Αλλαλάς.

Στην Τράπεζα Ελλάδος κυριαρχούσαν ο Μ. Λεβί, ο Χαΐμ Κοέν, ο Α. Κοέν, ο Π. Μπενουζίλιο, ενώ στους πανεπιστημιακούς χώρους αλώνιζαν ο Αζαρίας Χαναάν, Β. Ακαλάη, Η. Κρίσητης, Χ. Περές, Χ. Ροζενστάιν.

Ο Θεόδωρος Κασσίμης, κατά τη διάρκεια της θητείας του στον ΕΟΤ, έθεσε σε κυκλοφορία ένα ανεπίτρεπτο φυλλάδιο για τα ανύπαρκτα... εβραϊκά αξιοθέατα στην Ελλάδα. Φημολογείται ότι η σύζυγός του είναι εβραϊκής καταγωγής, κατά την περίοδο δε της δραστηριοποίησής του εντός του ΕΟΤ, πολλοί εβραίοι προωθήθηκαν ως ανώτερα στελέχη επιχειρήσεων. Χαρακτηριστική περίπτωση επ' αυτού προώθηση του Δαβίδ Γκολφάντ στο ξενοδοχείο «Αστέρας» της Βουλιαγμένης.

Στενές σχέσεις με τους Ιουδαίους, έχει όμως και η πρώην υφυπουργός Εξωτερικών Βιργινία Τσουδερού. Δεν γνωρίζουμε τις ακριβείς σχέσεις με την οι κογένεια Ιουδερού, το γένος Μολώχ, όμως οι σχέσεις της με το εβραϊκό στοιχείο είναι κάτι παραπάνω από φιλικές...

Στον χώρο της Πολιτικής Ανοιξης, πέραν του φιλοσιωνιστή Αντώνη Σαμαρά, δραστηριοποιούνται ο Καθηγητής της Παντείου Χασιδ, εβραϊκής εξώφθαλμα καταγωγής, ο οποίος και κατήρτισε το οικονομικό πρόγραμμα του κόμματος, καθώς και ο ταξιδιωτικός πράκτορας Μίκαελ Γκιόλμαν (Υποψήφιος Βουλευτής Α' Αθηνών), τον οποίο ο Κυριάκος Διακογιάννης έχει καταγγείλει στα βιβλία του ως πράκτορα της Μοσάντ.

Όσα επ' αυτού παρατίθενται είναι εντελώς ενδεικτικά. Υφίστανται πολλά παρακέντρα αποφάσεων, δρώντα τόσο εντός του πολιτικού παρασκηνίου όσο και εκτός των μέσων μαζικής αποχαυνώσεως, τα οποία ελέγχονται από τον διεθνή σιωνισμό.

Πρέπει δε να τονίσουμε ότι όλα ανεξαιρέτως τα πολιτικά κόμματα αποτείνουν φόρο τιμής στο «ολοκαύτωμα» και εγκωμιάζουν διαρκώς τους εβραίους.

Προκαλεί βεβαίως εντύπωση το γεγονός ότι ουδείς αναφέρεται στις θυσίες εκατομμυρίων ανθρώπων άλλων λαών, ουδείς μνημονεύει τις εκατόμβες των θυμάτων του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, παρά μόνο γίνεται αποκλειστική μνεία στους εβραίους.

Χαρακτηριστικό δείγμα επ' αυτού, είναι οι «γονυκλισίες» των πολιτικών, επ' ευκαιρία των διαφόρων τελετών τις οποίες διοργανώνουν διαρκώς οι εβραίοι για το «ολοκαύτωμα», τελετές, η παρουσία στις οποίες έχει χαρακτήρα «νομιμοφροσύνης» και πίστεως στα κελεύσματα του Ισραήλ.

Στα πλαίσια σχετικής εκδηλώσεως την οποία διοργάνωσαν οι εβραίοι στις 27 Μαρτίου 1996 στο Μέγαρο της Παλαιάς Βουλής, προκειμένου να εορτάσουν τα 50 χρόνια από την

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ανασυγκρότηση του εν Ελλάδι εβραϊσμού, παρέστη το σύνολο του πολιτικού κόσμου της χώρας, σε ένδειξη προσηλώσεως στο εβραϊκό στοιχείο.

Το κυρίαρχο στοιχείο σε αυτή την εκδήλωση, όπως και όλες τις συναφείς, ήταν ότι το σύνολο των ομιλητών, προερχομένων από τον κοινοβουλευτικό χώρο, έπλεξαν το εγκώμιο των εβραίων κατά κόρον, επιχειρώντας να τους παρουσιάσουν μάλιστα και ως σημαντικούς παράγοντες για την ελληνική ανάπτυξη σε όλους τους τομείς.

Ανάμεσα σε εκείνους που περιφέρονται όπου γίνονται εβραϊκές εορτές και «μνημόσυνα» είναι οι ακόλουθοι: Ιωάννα Τσάτσου, Απόστολος Κακλαμάνης, Μιλτιάδης Εβερτ, Πανσανίας Ζακολίκος, Παναγιώτης Σγουρίδης, Γ. Αναστασόπουλος, Γεώργιος Παπανδρέου, Γεώργιος Ράλλης, Κώστας Μητσοτάκης, Ιωάννης Γρίβας, Γεράσιμος Αρσένης, Σταύρος Μπένος, Κώστας Γείτονας, Γιώργος Ρωμαίος, Γιώργος Πασχαλίδης, Ιωάννης Πεσματζόγλου, Δημήτρης Αβραμόπουλος, Β. Μποτόπουλος, Στέφανος Στεφανόπουλος, Νίκος Κωνταντόπουλος, Βασίλης Κόκκινος, Θεόδωρος Κασσίμης, Νίκος Γκελεστάθης, Επαμ. Ζαφειρόπουλος, Σωτήρης Κούβελας, Γρηγόρης Φαράκος, Γρηγόρης Γιάνναρος, Ευαγγ. Κουλουμπής, Άννα Ψαρούδα Μπενάκη, Αντώνης Λιβάνης, Ι. Κεφαλογιάννης, Μ. Γιαννάκου Κουτσίκου, Δημ. Δημοσθενόπουλος, Στεφ. Μάνος, Αγγ. Μπρατάκος, Β. Μαγγίνας, Γερ. Αποστολάτος, Γ.Α. Μαγγάκης, Δ. Σιούφας, Μιχ. Παπαγιαννάκης, Β. Τσουδερού, Θ. Πάγκαλος και πολλοί άλλοι (Περιοδικό «Χρονικά» - Οργανο Κ.Ι.Σ. τεύχος Ιούλιος - Αύγουστος 1996).

Φυσικά δεν έλειψαν και οι εκπρόσωποι της Εκκλησίας της Ελλάδας (Επίσκοπος Μελίων, Μητροπολίτης Περγάμου Ιωάννης, Εξαρχος Ειρηναίος), στρατιωτικοί, πανεπιστημιακοί καθηγητές και δημοσιογράφοι.

Φυσικά, πέραν αυτών, υπάρχουν πολλοί ακόμη φιλοεβραίοι και σιωνιστές, οι οποίοι αθόρυβα αλλά αποτελεσματικά ενισχύουν με τη στάση τους και τις πράξεις τους τον διεθνή σιωνισμό.

Ο ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΛΙΒΑΝΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ...

Μπορεί ο Δήμαρχος Αθηναίων (;) Δ. Αβραμόπουλος να αδιαφορεί για τη μνημειακή κληρονομιά της πόλεως επί της οποίας άρχει, μπορεί να αρνείται να τιμήσει μεγάλες μορφές των Αθηνών που ανήκουν στην ιστορική αρχαιότητα, μπορεί να απαξιώνει για την ανάδειξη των αρχαιολογικών θησαυρών της αθηναϊκής γης, όμως η αδιαφορία του αυτή έχει την εξήγησή της.

Η αιτίαση της στάσεώς του αυτής, έγκειται, προφανώς, στο γεγονός ότι εκτιμά πως προηγείται η απότιση τιμών στους εβραίους. Ας γίνουμε όμως πιο συγκεκριμένοι: Στις 7 Μαΐου 1997, στο Δημοτικό Θέατρο Αθηνών, πραγματοποιήθηκε κοινή εκδήλωση του Πολιτιστικού Οργανισμού του Δήμου Αθηναίων και της Ενώσεως Σιωνιστών Ελλάδος (!) με την ευκαιρία της «3.000ης επαιτείου από την ίδρυση της Ιερουσαλήμ»...

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Στην εκδήλωση αυτή, ο Δ. Αβραμόπουλος που καθόλου τυχαία, έχει αναγορεύσει εαυτό σε «εκπρόσωπο μιας νέας εποχής» (όπως χαρακτηριστικά δήλωνε όταν κατήλθε υποψήφιος βουλευτής το 1990), δήλωσε τα ακόλουθα: «...**Η πόλη της Ιερουσαλήμ, είναι η πόλη σύμβολο των απανταχού Ισραηλιτών. Αποτελεί όμως και ένα παγκόσμιο σύμβολο-σημείο αναφοράς των τριών μεγάλων μονοθεϊστικών θρησκειών. Ανήκει, δηλαδή, όπως και η πόλη, της οποίας έχω την τιμήν να είμαι δήμαρχος, η Αθήνα, σε ολόκληρο τον κόσμο, στην ανθρωπότητα. Αθήνα και Ιερουσαλήμ άλλωστε, είναι οι δύο πόλεις σύμβολα, αυτού που αποκαλούμε Δυτικός Πολιτισμός και με τις οποίες ζυμώθηκαν όλοι οι Ευρωπαίοι επί αιώνες. Η Αθήνα είναι υπερήφανη για τους Ισραηλίτες πολίτες της που εμπλουτίζουν με την ποιότητά τους την ταυτότητα της πόλης μας και οι οποίοι έχουν την τύχη να φέρουν συγχρόνως και τις δύο μεγάλες παραδόσεις, την Ελληνική και την Ιουδαϊκή, όντας φορείς μίας πλουσιότατης πολιτισμικής κληρονομιάς.**

Η εκτίμηση που τρέφουμε στην Ισραηλιτική Κοινότητα της Αθήνας, αλλά και η σταθερή μας απόφαση να διασφαλίσουμε εδώ στην πόλη που γεννήθηκαν οι αξίες της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και του σεβασμού των ατομικών δικαιωμάτων, μας οδήγησαν σε αποφάσεις όπως ο εορτασμός του Γιαντ Βασέμ στο Δημαρχιακό Μέγαρο, η ονομασία πλατείας της Αθήνας, ως πλατείας «Εβραίων Μαρτύρων», ως ένδειξη τιμής στα θύματα του Ολοκαυτώματος και βέβαια, η παρουσία μας στην αποψινή γιορτή».

Προφανώς αναφερόμενος στις τρεις μεγάλες μονοθεϊστικές θρησκείες (ιουδαϊσμό, χριστιανισμό, ισλαμισμό), εξαίρει την εβραϊκή τους προέλευση. Οσον αφορά δε τον ισχυρισμό περί του ότι η Ιερουσαλήμ αποτελεί πόλη - σύμβολο του Δυτικού Πολιτισμού, με την οποία πόλη «...ζυμώθηκαν όλοι οι Ευρωπαίοι επί αιώνες», εμείς ως Έλληνες δεν έχουμε καμία σχέση με τα ιουδαιογενή αποκυήματα ούτε και επιθυμούμε να έχουμε. Εάν ο δήμαρχος Δ. Αβραμόπουλος έχει «εκλεκτικές συγγένειες», πνευματικής υφής και όχι μόνο, με τη Σιών και τους σιωνιστές, είναι βεβαίως δικό του ζήτημα, ωστόσο όμως όσοι τον ψηφίζουν και θέλουν να λέγονται Έλληνες θα πρέπει να το γνωρίζουν.

Παρενθετικώς αναφέρεται ότι στις τελευταίες δημοτικές εκλογές (Οκτώβριος 1998), στον συνδυασμό «Μάχη για την Αθήνα» του Δ. Αβραμόπουλου, πέραν των θεατρίνων και λοιπών «δημοσιοσχεσιτών», πρωταγωνιστούσε ο Μίκαελ Γκιόλμαν, ένας επιφανής σιωνιστής των Αθηνών, και όχι μόνο... Όπως επίσης, ο υπεύθυνος προγράμματος του δημοτικού Ραδιοσταθμού 9,84, είναι ο εβραίος Ζακ Μεναχέμ... (Βεβαίως, για να είμεθα αντικειμενικοί, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι και οι υπόλοιποι υποψήφιοι - συνδικακδικητές της δημαρχίας δεν ήταν καλύτεροι του Δ. Αβραμόπουλου).

Προσφάτως, μάλιστα ο Πολιτιστικός Οργανισμός του Δήμου Αθηναίων, συνδιοργάνωσε έκθεση με τον Δήμο της Ισταμπούλ (όπου Ισταμπούλ είναι η Κωνσταντινούπολη...). Εύγε Δήμαρχε, απομένει πλέον να φορέσεις φέσι ή κιπά, κατά τις προτιμήσεις σου... Μας διαφεύγει το γεγονός εάν ο Δ. Αβραμόπουλος έχει επισκεφθεί και τη Συναγωγή Αθηνών, μιμούμενος τον πρώην δήμαρχο της Θεσσαλονίκης Ν. Κοσμόπουλο, ο οποίος εκφωνούσε

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

«ωραιότατους» λόγους προς τα τέκνα της Σιών... Τώρα, όσον αφορά το πλέον προκλητικό τμήμα της δηλώσεώς του, σύμφωνα με το οποίο «Η Αθήνα είναι υπερήφανη για τους Ισραηλίτες πολίτες της που εμπλουτίζουν με την ποιότητά τους την ταυτότητα της πόλης μας...», αυτό και τα όσα υποκρύπτει, ας τα κρίνουν οι ίδιοι οι πολίτες των Αθηνών, όπως άλλωστε και τη γενικότερη δημαγωγική πολιτική που ως δήμαρχος ασκεί, με τα πρωτοχρονιάτικα τρικ και τους κλόουν στην Πλατεία Συντάγματος, που μόνο εποχές ρωμαϊκής παρακμής θυμίζουν...

Καταλήγοντας, θα υπενθυμίσουμε ότι ο Δ. Αβραμόπουλος, από τη θέση του εκπροσώπου τύπου του Υπουργείου των Εξωτερικών και από τη θέση που κατείχε στο διπλωματικό γραφείο του κ. Μητσοτάκη, είχε καταβάλλει άοκνες προσπάθειες για τη διπλωματική αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ. Φημολογείται δε εντόνως ότι προαλείφεται για πρωθυπουργός της Ελλάδας. Κάποιοι κύκλοι αναφέρουν ότι ενισχύεται και υποστηρίζεται από τα εβραϊολανδικά πετρελαϊκά καρτέλ. Τυχαίες συμπτώσεις;

Τελευταίως, ο Δ. Αβραμόπουλος, μη τηρών ούτε τα έσχατα προσχήματα, προέβη στην ανέγερση, εν κρυπτώ και εν παρανόμω, μνημείου για τους εβραίους «αγωνιστές», εντός του περιβόλου του αρχαιολογικού χώρου του Θησείου, γεγονός το οποίο είναι τόσο αυθαίρετο όσο και παράνομο. Δεδομένου ότι δεν ζητήθηκε καν η άδεια και η έγκριση από την αρμόδια αρχαιολογική υπηρεσία του Υπουργείου Πολιτισμού, αναγκάζοντας το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο να προβεί στην αποστολή εξωδίκου προς τον Δήμο Αθηναίων, με το οποίο εξώδικο το Συμβούλιο ζητούσε την απομάκρυνση του συγκεκριμένου μνημείου από τον δεδομένο χώρο, εντός ενός μηνός. Ασφαλώς όλα αυτά δεν μπορεί να είναι συμπτωματικά, λαμβανομένου υπ' όψιν του γεγονότος ότι ο Δ. Αβραμόπουλος προτίμησε να κρύψει την θέα της Ακροπόλεως για να προβάλλει τους ανύπαρκτους εβραίους «μάρτυρες». Και ο νοών νοείτω...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ισως από την παράθεση των ανωτέρω να έχει δημιουργηθεί ένα κλίμα απαισιοδοξίας και απογνώσεως. Η διαπίστωση της εβραϊκής οικονομικής παντοδυναμίας σε πολλούς λιπόψυχους μπορεί να δημιουργήσει ένα συναίσθημα ηττοπάθειας.

Ωστόσο μια τέτοια αντιμετώπιση είναι όχι μόνο εσφαλμένη, αλλά και οδηγεί σε καταστρεπτικά αποτελέσματα.

Η πραγματικότητα διδάσκει ότι ουδείς είναι αήττητος. Παράλληλα, θα πρέπει να εντοπίσουμε τους γενεσιουργούς παράγοντες της εβραϊκής ισχύος, προκειμένου να δράσουμε ανάλογα.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Η επιτυχία των εβραίων, όπως υποστηρίζει ο διάσημος αντισιωνιστής επιχειρηματίας Χένρι Φορντ στο βιβλίο του «Ο Διεθνής Εβραίος», δεν οφείλεται σε μία δημιουργική ευφυΐα, αλλά στην πανουργία και στον δόλο.

Η Ελλάδα είναι τόπος Φωτός, Ιερός χώρος με ακατάλυτη ισχύ. Πολλές φορές κατά την ιστορική της διαδρομή τέθηκε σε κίνδυνο, αλλά πάντοτε στο έσχατο σκαλοπάτι του ξεπεσμού, μία μειοψηφία Ηρώων και Μαρτύρων του Εθνους, ύψωνε το Λάβαρο του Αγώνα, διασώζοντας τον Ελληνισμό από βέβαιη καταστροφή.

Ας συνειδητοποιήσουμε λοιπόν ότι «Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει». Ο Ελληνισμός υπερέχει από τον εβραϊσμό και κάθε άλλο λαό, φυσικά, πνευματικά και ηθικά. Η εφήμερη οικονομική - υλική παντοδυναμία των Εβραίων, είναι αποτέλεσμα των δικών μας σφαλμάτων, τα οποία δημιούργησαν τις κατάλληλες συγκυρίες ώστε οι εβραϊκές μέθοδοι να βρουν πρόσφορο έδαφος.

Όταν παύσουμε να υιοθετούμε σε κάθε έκφανση της ζωής μας την εβραϊκή αντίληψη της άκρατης εκμεταλλεύσεως και του ατομικού ωφελισμού, όταν απαλλαγούμε από τη νοοτροπία που θέλει τον άνθρωπο υπόδουλο της ύλης, όταν σπάσουμε τα δεσμά που μας επιβάλλει η αποδοχή ιουδαιογενών ιδεολογιών και θρησκευτικών μεσσιανικών δογμάτων. Όταν τέλος απαλλαγούμε από τα εθνοκτόνα κόμματα που διαδραματίζουν ρόλο τοποτηρητή της εβραϊόδουλης ξενοκρατίας, όταν στραφούμε και πάλι στις προαιώνιες Ελληνικές Παραδόσεις, όταν με λίγα λόγια «σκοτώσουμε τον φθονερό εβραίο που ζει μέσα μας και έχει κυριεύσει τη συνείδησή μας», τότε μόνο θα Εξελληνισθούμε.

Όταν παύσουμε να σκεπτόμασθε, προσκυνούμε, ζούμε, συμπεριφερόμαστε εβραϊκά, τότε και μόνο τότε θα αναβαπτισθούμε Ελληνικά.

Εναπόκειται σε εμάς, στην θέλησή μας να αγωνισθούμε για τον Εξελληνισμό αυτού του λαού και αυτού του τόπου, εάν επιθυμούμε να παραμείνει κοιτίδα των Ελληνικών Αξιών.

Η ζωή είναι ένας διαρκής πόλεμος που συντίθεται από επιμέρους αδιάκοπες μάχες και πρέπει να γνωρίζουμε ότι όποιος θέλει να ζήσει, πρέπει να πολεμήσει (κυριολεκτικά και μεταφορικά). Τέτοιες μάχες έδωσε ο Ελληνισμός ουκ ολίγες. Οι Θερμοπύλες, ο Μαραθώνας, η Σαλαμίνα, το 1821, το 1912 - 14 και άλλες εποποιίες του Ελληνισμού, μας δίδαξαν ότι ουδείς αντίπαλος είναι αήττητος, εφόσον έχουμε συγκρότηση και προσήλωση σε υψηλά ιδανικά. Πρωτίστως όμως επιβάλλεται Εθνική ομοψυχία - κοινωνική ενότητα.

Όταν τεθούν στο περιθώριο οι δολιοφθορείς εκείνοι που διασπούν με λόγια δημαγωγικά και έργα διαβρωτικά την Εθνική σύμπνοια, όταν εξαλειφθεί ο εσωτερικός εχθρός, η στρατιά των ξενοδούλων - εβραιοδούλων υποτακτικών και των προσκυνημένων, τότε μόνο ο Ελληνισμός θα χαλυβδωθεί και θα καταλάβει και πάλι το βάθρο που του αρμόζει στην Ιστορία.

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

Ο Ελληνισμός ουδέποτε νικήθηκε σε μία κατά μέτωπον σύγκρουση από τον Σιωνισμό. Οδηγήθηκε σε αυτοπροδοσία από τους ταγούς του, από όλους αυτούς που προωθούν τον Φοινικισμό, τον Ιουδαιοχριστιανισμό, την επικυριαρχία του σκοταδισμού σε όλες του τις εκφράσεις.

Ο Ελληνισμός εάν συσπειρωθεί και αναζητήσει τις ρίζες του, θα αφυπνισθεί, θα ενδυναμωθεί και θα νικήσει.

Στην επερχόμενη υλιστική - κοσμοπολιτική ισοπέδωση που προωθούν οι σιωνιστές, οι Έλληνες πρέπει να αντιτάξουν και πάλι το Ακατάλυτο ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ, διαλύοντας, κυριολεκτικά και μεταφορικά, τα εβραϊκά σκοτάδια.

Ο Ελληνισμός έχει μέσα του, σε λανθάνουσα κατάσταση, τη δύναμη να ανακτήσει τη θέση που του πρέπει στην παγκόσμια πραγματικότητα. Πρέπει και πάλι να ανάψει ο σπινθήρας, αν ανακτήσει τη θέληση και τη βεβαιότητα ότι αποτελεί Λαό Κυρίων.

Σε αυτή την καθοριστική σύγκρουση που με μαθηματική ακρίβεια πλέον πλησιάζει στη συνείδηση κάθε Έλληνα, πρέπει να υπάρξει ένα σύμβολο τιμής, λιτό και περιεκτικό, ώστε απόκλιση από το οποίο να μην υπάρξει. Το σύμβολο αυτό, θα του δώσει την ψυχική δύναμη να αντιπαραταχθεί και να νικήσει τον σιωνισμό. Ένα σύμβολο απλό, μα και βαρύ, ολιγόλογο αλλά και ιερό, που περικλείεται σε τέσσερις μόνο λέξεις:

ή ΕΛΛΑΣ ή ΤΕΦΡΑ!

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΥΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ

Για άλλη μία φορά, οι εν Ελλάδι ευρισκόμενοι εβραίοι, προσέφυγαν στην προσφιλή τους μέθοδο, την παραχάραξη της ιστορικής πραγματικότητας.

Αυτή η διαπίστωση εξάγεται από τα όσα διαδραματίστηκαν προ ολίγων μηνών, και συγκεκριμένα τον Οκτώβριο του 1999, στα Χανιά της Κρήτης, με αφορμή την επαναλειτουργία της εκεί συναγωγής. Δοθείσης της ευκαιρίας, λοιπόν, οι εγχώριοι εβραίοι, δε δίστασαν να κάνουν λόγο για 2.500 περίπου χρόνια ιουδαϊκής παρουσίας στην Κρήτη. Προτού προβούμε στην παράθεση σχετικής ανακοινώσεως διαμαρτυρίας την οποία εξέδωσε η Συντονιστική Επιτροπή Κινήσεως Πολιτών Χανίων με αφορμή το γεγονός αυτό, επιστούμε την προσοχή του αναγνωστικού μας κοινού στο γεγονός ότι προ

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ετών εβραίος ονόματι Ραέλ είχε συστήσει και προπαγάνδιζε την αυτονόμηση της Κρήτης από την Ελλάδα, αναπτύσσοντας σχετική ανθελληνική δραστηριότητα. Επιπροσθέτως, κατά τις προηγούμενες δεκαετίες, εβραίος πράκτωρ, Περιβεβλημένος με την ιδιότητα του καθηγητή, ο Τζβη Ανκόρι, καταπόντιζε υδρίες στον βυθό της Κρήτης και ακολούθως διεξήγαγε θαλάσσιες αρχαιολογικές έρευνες, ανασύροντάς τις, προς δημιουργία της εντυπώσεως ότι οι σημίτες είχαν προαιώνια παρουσία στο νησί. Μάλιστα, ο ίδιος, εξέδωσε και σχετικό βιβλίο υπό τον προκλητικό τίτλο «Ιουδαϊκή Κρήτη», προς ενίσχυση της θεωρίας του...

Είναι προφανές λοιπόν, ότι το ενδιαφέρον των εβραίων για την Κρήτη ούτε από αγαθές προθέσεις εκκινεί, ούτε και τυχαίο είναι. Ας δούμε όμως την προκύρηξη την οποία εξέδωσαν οι κάτοικοι των Χανίων:

«Η Συναγωγή Έτσ Χαγίμ είναι σήμερα το μοναδικό μνημείο που μαρτυρεί την επί 2.300 χρόνια εβραϊκή παρουσία στην Κρήτη».

Ετσι πληροφορηθήκαμε με την ανακοίνωση του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου σε όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Τώρα πως ένα μνημείο 600 ετών (πέτρινο κτίριο του 14ου αιώνας) μαρτυρεί και αποδεικνύει ότι η εβραϊκή παρουσία στο νησί έχει διάρκεια 2.300 ετών, αυτό αδυνατούμε να το καταλάβουμε. Αλλά φαίνεται ότι η αδυναμία μας αυτή δεν επεκτείνεται στους πολιτικούς και δημοτικούς άρχοντες που αποδεχόμενοι (;) τους ισχυρισμούς του Κ.Ι.Σ. παρευρέθησαν στα εγκαίνια της συναγωγής. Αποδέχθησαν άραγε μόνο την παραπάνω ανακοίνωση ή και τα εξής: α) Την μη Ελληνική καταγωγή των Κρητών, β) Την Σερανεβοποίηση της πόλης μας, γ) την ύπαρξη κοινωνικής βίας στα Χανιά, δ) τον χαρακτηρισμό του άξεστου για όλους τους Χανιώτες. Τα παραπάνω αποτελούν απόψεις του κ. Νικόλα Σταυρουλάκη, του μοναδικού εβραίου κατοίκου της πόλης μας και εκπροσώπου του Κ.Ι.Σ. που για χάρη του θα λειτουργεί από εδώ και στο εξής η συναγωγή. Διότι δεν υπάρχει άλλος εβραίος στην πόλη μας, τουλάχιστον προς το παρόν. Βέβαια σύντομα θα διαπιστωθεί η ύπαρξη «πολυπληθούς» εβραϊκής κοινότητας η οποία θα καταστεί και «σημαίνων» ρυθμιστικός παράγοντας των Χανίων. Δεν θεώρησαν απαραίτητο να διαφοροποιήσουν τη θέση τους από τις ανακοινώσεις αυτές, τονίζοντας ότι η παρουσία τους εκεί αφορά μόνο απότιση φόρου τιμής στα θύματα της ναζιστικής θηριωδίας...

Την χαρά του εξέφρασε ευθαρσώς ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης για την επαναλειτουργία της συναγωγής των Χανίων, συγχαίροντας παράλληλα όλους όσους συνέβαλλαν σ' αυτό το έργο. Για τον Κ. Μητσοτάκη, τον πολιτικό εκείνο που μόλις ανήλθε στην εξουσία έσπευσε να αναγνωρίσει το κράτος του Ισραήλ, η «συναγωγή αποτελεί κομμάτι της ιστορικής κληρονομιάς των Χανίων. Αποτελεί πολύτιμο μνημείο για την πόλη μας», δήλωσε επιγραμματικά ο κρητικός πολιτικός.

Ουδείς διαφωνεί με την τέλεση μνημοσύνου. Κανείς δεν αντέδρασε και κατά το παρελθόν όταν από το 1995 γίνονται τέτοιες εκδηλώσεις. Η διαφορά και ο προβληματισμός προέκυψε από την στιγμή που το Κ.Ι.Σ. εμφανίστηκε στο προσκήνιο με τους

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

ανιστόρητους και αβάσιμους ισχυρισμούς του που είναι ουσιαστικά υιοθέτηση ακραίων θέσεων εβραϊκού ρατσισμού. Και αυτό δεν είναι δική μας άποψη, αλλά του ΟΗΕ που με ανακοίνωσή του στις 10-11-1975 χαρακτηρίζει τον σιωνισμό ακραία μορφή ρατσισμού και ένοχο φυλετικών διακρίσεων. Την ίδια στιγμή δε κατηγορεί (μέσω του εκπροσώπου του, Σταυρουλάκης) τον χανιώτικο λαό για ρατσισμό και ξενοφοβία. Σημειώνουμε ότι το Κ.Ι.Σ. είναι σιτιζόμενο και από τον Ελληνικό λαό που αν δεν τον σέβεται τουλάχιστον ας μην τον προκαλεί. Δεν ξέρουμε αλλά το όλο «στήσιμο» μας θυμίζει την γνωστή παροιμία «Εβραίος έδερνε και φώναζε ότι τον δέρνουν».

Εξαίρεση και ταυτόχρονα παράδειγμα απετέλεσαν ο Νομάρχης Χανίων κ. Κατσανεβάκης και ο Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου Ειρηναίος που προς τιμήν τους και προς τιμή των προγόνων μας τοποθετήθηκαν για λογαριασμό όλων μας. Είμαστε σίγουροι ότι η στάση τους έχει υποστηρικτές στο σύνολο του Χανιώτικου λαού.

Τελούμε εν αναμονή των οποιονδήποτε δράσεων-αντιδράσεων και καλούμε όλους τους πολιτικούς και τοπικούς φορείς να εγκαταλείψουν τη σιωπή.

Εκτός εάν συμφωνείτε με τους ισχυρισμούς του Κ.Ι.Σ. και του κ. Σταυρουλάκη, οπότε μπορείτε επίσης να πιστέψετε ότι «τα άλογα είναι πράσινα και τα γαϊδούρια πετάνε».

*ΚΙΝΗΣΗ ΠΟΛΙΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ
ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ*

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΟΡΑΦΟΥΝ

Λόγω της σοβαρότητας της σημασίας του εν λόγω θέματος, το οποίο ούτε λίγο ούτε πολύ εκδηλώνεται ως αξίωση των εβραίων να διεκδικούν την προέλευση του κρητικού πολιτισμού αλλά ακόμη και να υποστηρίζουν την...σημειτική προέλευση των κρητών, γεγονότα τα οποία αμφότερα είναι ψευδή, ανιστόρητα αλλά και προσβλητικά για τον Ελληνισμό, θα πραγματοποιήσουμε μία σύντομη ιστορική αναφορά η οποία καταδεικνύει την ανθελληνική δράση των εβραίων (και) επί του κρητικού ζητήματος, πέραν των όσων ανεφέρθησαν στην εισαγωγή αυτού του κειμένου.

Ανέκαθεν οι εβραίοι τηρούσαν ανθελληνική στάση, κανόνας από τον οποίο βέβαια δεν εξαιρούνταν οι εν Κρήτη ευρισκόμενοι σημίτες. Από το 1204 μ.Χ. η Κρήτη τελούσε υπό ενετική κατοχή. Κατά την χρονική περίοδο 1204-1669, πολλές φορές οι Κρήτες επεδίωξαν την απελευθέρωση της νήσου δια της εξεγέρσεως, επαναστατικές κινήσεις οι οποίες πάντοτε κατεπνίγησαν στο αίμα με τη συμβολή των λατίνων ιερέων αλλά και των εβραίων κατοίκων του Ηρακλείου.

Ο Β. Ψιλάκης στο βιβλίο του «Ιστορία της Κρήτης» (Χανιά, 1909, σελ. 160), επ' αυτού μεταξύ των άλλων αναφέρει: «...η πολυάριθμη τότε των εβραίων εν Χάνδακι κοινωνία...δυσμενώς διακειμένη προς τους ορθοδόξους Χριστιανούς, επηύξανε την

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!

σύγχυσιν, ραδιουργούσα, ωτακουστούσα και προδίδουσα και συνετέλει και αυτή ου μικρόν εις την δείνωσιν των πραγμάτων...».

Ο Α. Haudecoeur (Εισαγωγή στο "Hippolyte Noiret", σελ. 12 κ.ο.κ.) αναφέρει περί των εβραίων τα ακόλουθα: "...έχοντες δική τους συνοικία, ιδιαίτερες συνθήκες ζωής και περιβολή, ώφειλαν να φέρουν στο εξωτερικό τους ένδυμα σήμα όμοιο με το Ο, σε μέγεθος άρτου. Αυτοί ήσαν τοκογλύφοι και έμποροι, συχνά δε η Ενετική Γερουσία εψηφίζε νόμους εναντίον τους περιστέλλοντας τον τόκο των δανείων, απογορεύοντας τα αθέμιτα κέρδη και βοηθώντας τους οφειλέτες...".

Ακόμη και αυτοί οι Ενετοί είχαν εκπλαγεί από την δολιότητα των εβραίων, σε σημείο μάλιστα το Μέγα Ενετικό Συμβούλιο να απαγορεύσει στους εβραίους (1423 μ.Χ.) να διαμένουν στην Ενετία για διάστημα περισσότερο των 25 ημερών, όπως επίσης απαγόρευσε στους εβραίους να δανειίζουν με τόκο χρήματα στους Ενετούς.

Οι εβραίοι ωστόσο, κατά πάγια τακτική τους, συνήψαν καλές σχέσεις με τους Ενετούς, ώστε να έχουν το ελεύθερο να εκμεταλλεύονται τους υπόδουλους Έλληνες, όπως άλλωστε έπρατταν και καθ' όλη τη διάρκεια της τουρκοκρατίας.

Επανερχόμενοι στη σημερινή κατάσταση, είναι γνωστό ότι οι εβραίοι προσπαθούν να μεταβάλλουν το ιδιοκτησιακό καθεστώς μεγάλων εκτάσεων στην Κρήτη, αγοράζοντας τεράστια κτήματα, προκειμένου να διεισδύσουν αποτελεσματικότερα και να επηρεάσουν τη ζωή της Κρήτης.

Όμως οι όποιες μεθοδεύσεις τους, θα έχουν την κατάληξη εκείνης του πράκτορα της Μοσσάντ Ε. Ράμελ, καθώς θα προσκρούσουν στην σθεναρή αντίθεση των Ελληνοπρεπών κατοίκων της Κρήτης, όλων εκείνων που υπερήφανοι για την Ελληνική καταγωγή τους, δεν ανέχονται να "διαχέονται" σενάρια περί δήθεν σημιτικής καταγωγής του κρητικού πολιτισμού...

Ιωάννης Θ. Χαραλαμπόπουλος

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ, εκδόσεις ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ

Οι εβραίοι είναι η δυστυχία μας!
